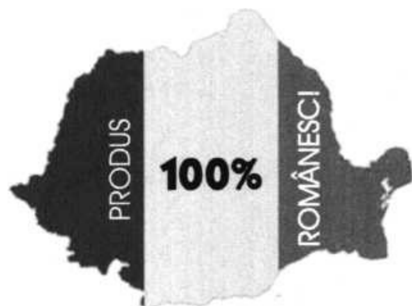
OLYMPUS MONS

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

FANTASY # SCIENCE-FICTION # HORROR # HEROIC-FANTASY #

Colecția Science-Fiction

Florin Haidamac
OLYMPUS MONS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României HAIDAMAC, FLORIN
Olympus Mons / Florin Haidamac - București: Pavcon, 2017
ISBN 978-606-8879-40-6

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.colectiasf.ro
www.pavcon.ro

Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-8879-40-6

FLORIN HAIDAMAC

lympus Mons

Povestiri

Editura **PAVCON**
București, România, 2017

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

1 - Extra-Terestrul, de Constantin D. Pavel
2 - Secretul emisferei, de Traian Bădulescu
3 - Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța, de O. Vitan
4 - Scornituri spăimântătoare, de Cătălin Pavel
5 - Rangkook *(seria deCase - 1),* de Constantin D. Pavel
6 - Vendetta lui Ucigă-1 Toaca, de Ovidiu Vitan
7 - în anul 4000 sau O călătorie la Venus, de Victor Anestin
8 - Erezia egumenului Glicherie, de Dan Ninoiu
9 - Scurtă istorie a viitorului aristotelic, de Aurel Cărășel
10 - Forțe ale Naturii - Moartea Vie, de Daniela Faur
11 - O tragedie cerească, de Victor Anestin
12 - Cetiți-le noaptea, de Ion Minulescu
13 - Marginea curcubeului, de Aurel Cărășel
14 - Incredibila aventură a cuviosului Achim, de Dan Ninoiu
15 - Praf, de Florin Purluca
16 - Manuscrisul episcopului Petronius, de Dan Ninoiu
17 - Steaua fulgurantă, de Aurel Cărășel
18 - Un român în Lună, de Henri Stahl
19 - Oameni pe care i-am cunoscut, de Aurel Cărășel
20 - Sawtooth, de Constantin D. Pavel
21 - Rău de spațiu Omul fără nume, de Ovidiu Vitan
22 - Progradia, de Florin Purluca
23 - A doua Lună a Pământului, de Mircea Liviu Goga
24 - Dialogul păsărilor, de Laszlo Tarko
25 - Cumulonimbus deasupra Atlantidei, de Aurel Cărășel
26- Știință, Filosofie și Spiritualitate în Avatar, de** ’
27 - Romanul cerului, de Victor Anestin
28 - 1944 Ein Freak, de Florin Purluca
29 - Oameni pe care i-am cunoscut 2, de Constantin D. Pavel
30 - Creație de tranzitare - Bacteria nemuririi, de Aurel Cărășel
31 - Creație de tranzitare - Cârligul spațial, de Aurel Cărășel
32 - Creație de tranzitare - Poarta mânturii, de Aurel

Agnus Dei

Moto:

„Dumnezeu este lungime, lățime, înălțime și adâncime."

Sf. Bernard de Clairvaux

Drumul era greu și plin de tot felul de primejdii, dar cel care a cutezat să se avânte pe meleagurile astea, aducea cu el teroarea și smerenia pe care numai un reprezentant de seamă al temutei Inchiziții le putea stârni.

Era îmbrăcat sărăcăcios, trupul său subțire, învelit într-o mantie neagră, capul acoperit cu o glugă largă, iar picioarele încălțate cu o pereche de cizme găurite. De la distanță, părea un călugăr sărac, obișnuit cu privațiunile. Avea la gât o cruce de lemn, iar în mânecile largi ale veșmântului căra o carte groasă, învelită în piele.

Ploua mărunt, o ploaie de octombrie în Anul Domnului 1314, dar el nu băga în seamă picăturile reci. Mergea înainte pe cărarea ce îl purta prin inima pădurii, unde tot felul de sălbăticiuni urlau înfiorător.

Numele său era Torroja, de fapt, fratele Torroja, dar nimeni nu punea întrebări atunci când vedea inelul cu sigiliul Sfintei Inchiziții.

Acest personaj ocolea, însă, orice așezare omenească, pentru că misiunea sa era de maximă importanță și urgență. Regele Filip în persoană i-a încredințat-o și a insistat să treacă neobservat în drumul său către Languedoc.

Odată cu judecarea și arderea ereticilor templieri, Biserica și Regalitatea au fost din nou puse la locul ce li se cuvenea. Tocmai aroganța acestor așa-ziși cavaleri călugări, și opulența de care au dat dovadă, le-au adus pedepsele meritate. Fratele Torroja îi ura și chiar această ură a atras atenția regelui, care l-a chemat personal, de multe ori, pentru a asculta din gura lui mărturisirile smulse ereticilor. Avea talent, da, avea talent în a determina pe oricine să se confeseze. Era extrem de mulțumit atunci când reușea să obțină recunoașterea păcatelor și căința din partea unui eretic. El nu dădea greș niciodată și de aceea era desemnat cazurilor speciale.

Nu a fost ridicat în funcție, nu a primit ranguri înalte, pentru că nu își dorea asta. Era un om retras, care arareori ieșea din chilia unde stătea, dar avea acces oricând la rege și la însuși conducătorul Sfântului Ordin al Inchiziției.

De când a început procesul templierilor, acești câini necredincioși ce au fraternizat de multe ori cu dușmanii, în Țara Sfântă, multe suflete a recuperat și a condus pe calea pocăinței, multe secrete a aflat, multe fețe ale diavolului a deslușit.

Acum, însă, era momentul să dea piept cu cea mai grea și mai măreață faptă a vieții sale. Și gândurile astea îl ajutau să treacă peste toate greutățile drumului.

„Un fapt oribil, lamentabil, la care ne gândim cu oroare, îngrozitor de auzit, o crimă detestabilă". Acestea erau cuvintele ce răsunau în mintea cavalerului templier închis alături de frații săi într-una dintre cele mai izolate camere din turnul castelului Chinon. Amintirea acelei dimineți de vineri, 13 octombrie, îl bântuia și acum. Cum se putea așa ceva? Să fie batjocoriți, arestați și acuzați de asemenea orori? Sub a cui autoritate s-au petrecut toate acestea? Ordinul era supus doar Sfinției Sale Papa, dar toți au fost arestați la porunca regelui.

Ușile s-au deschis pentru scurt timp și unul dintre cei care au fost luați în zori, a fost târât, plin de sânge, cu brutalitate, în interiorul celulei. A sărit în ajutorul lui și a văzut clar rănile lăsate de *strappado,* metoda preferată a inchizitorilor de a smulge mărturisiri. Știa clar că urmează să treacă și el prin aceleași cazne, dar nu-i era frică, deși se zvonea că însuși temutul Torroja a fost special trimis pentru a-i interoga pe cei din conducerea ordinului.

Acestea sunt faptele și discuțiile ce au avut loc la interogarea templierului eretic Rober de Port Bonnet de către fratele Torroja, Sfânt Părinte și înțelept Judecător al Sfintei Inchizitii. ♦

„Acuzatul a fost adus înaintea judecății la răsărit și a fost sfătuit să se lepede de hainele sale, fiind apoi acoperit cu o pânză aspră, maro. A acceptat toate astea fără împotrivire și a așteptat în picioare venirea fratelui inchizitor.

La sosirea acestuia, a fost forțat să se așeze în genunchi și abia apoi Sfinția Sa a rostit Rugăciunile Domnului. Acuzatul s-a rugat împreună cu noi și a cerut apoi permisiunea de a se ruga Sfintei Fecioare, ceea ce Sfinția Sa a îngăduit.

Sfinția Sa: Mărturisește păcatele pentru care noi vrem să mântuim sufletul tău!

Rober de Port Bonnet: Nu am a mărturisi nimic, nu sunt fără de păcat, dar acuzațiile pe care voi le aduceți Ordinului Cavalerilor Sărmani ai lui Christos sunt mincinoase.

Sfinția Sa: Recunoști că în timpul ceremoniei de confirmare în ordin a noilor frați, li se cerea să se lepede de Christos și să scuipe crucea, la comanda celor care îi primeau?

Rober de Port Bonnet: Nu!

Sfinția Sa: Recunoști că la confirmarea în ordin, frații se sărutau obscen?

Rober de Port Bonnet: Nu!

Sfinția Sa: Recunoști că ceremoniile de confirmare aveau loc noaptea, în secret, și toți erați obligați să jurați că nu veți părăsi ordinul niciodată?

Rober de Port Bonnet: Nu!

Sfinția Sa: Recunoști că persoane precum maestrul sau comandantul ordinului vostru vă puteau ierta păcatele, în locul sfinților preoți?

Rober de Port Bonnet: Nu!

Sfinția Sa: Recunoști că în cadrul ordinului vostru practicați păcatul sodomiei?

Rober de Port Bonnet: Nu!

Sfinția Sa: Vei avea timp să te gândești la toate astea și, atunci când vei fi pregătit, ne vei putea spune mai multe.

Rober de Port Bonnet: Stă scris să nu cercetezi cele mai presus de tine.

Sfinția Sa: Pentru mântuire, fiecărui om îi sunt aduse la cunoștință, prin revelație divină, unele lucruri ce depășesc rațiunea lui. Fiule, poate tu nu ai vrut să practici toate astea, poate ești jurat sau amenințat, dar noi, Sfinții Părinți și Sfânta Inchiziție, putem avea grijă de tine și de sufletul tău. Mărturisește și vei fi mântuit. Noi dărâmăm toate uneltirile și trufia ce se ridică împotriva științei despre Dumnezeu.

Rober de Port Bonnet: Nu pot mărturisi minciuni și nici nu pot jura strâmb.

Sfinția Sa: Recunoști că aveți idol un cap cu barbă și credeți că el are puteri mari? Recunoști că purtați toți în jurul taliei un cordon care a fost răsucit în jurul acelui cap?

Rober de Port Bonnet: Nu!

Sfinția Sa: Recunoști că unii din frații voștri au avut și au legături cu răii necredincioși? Recunoști că în Țara Sfântă ați făcut pact cu cei care nu cred în Christos și că ați învățat de la ei anumite științe diavolești?

Rober de Port Bonnet: Recunosc, Părinte. Au fost anumite lucruri care ni s-au părut și nouă la început ca fiind unelte diavolești, dar apoi, văzându-le utilitatea, am știut că nu pot veni decât de la Dumnezeu, pentru că doar El este bunătatea supremă și doar El poate ușura viețile noastre. Și apoi, orice ființă, în măsura în care este ființă, este bună. Despre un om se poate spune că este rău în măsura în care îi lipsește ființa virtuții, la fel ca ochiul care este numit rău în măsura în care îi lipsește ascuțimea văzului. Ține

doar de bunătatea infinită a lui Dumnezeu, să permită ca relele să existe, iar din acestea să le extragă pe cele bune.

Sfinția Sa: Mărturisește, fiule, în continuare. Te dezleg, prin puterea investită în mine de Sfânta Inchiziție, de toate jurămintele lumești pe care le-ai făcut în trecut.

Rober de Port Bonnet: Părinte, vreau să mărturisesc ceva, dar este atât de periculos și de secret, încât nu poate auzi oricine. Am o confesiune de făcut, doar pentru urechile Sfinției Voastre. »

Sfinția Sa: Vino, fiule."

40»

Ploaia a încetat și în urma ei a rămas doar noroiul. Fratele Torroja mergea anevoie, fiecare pas reprezentând un efort imens. în alte condiții nu ar fi făcut această călătorie neînsoțit, ci ar fi mers în trăsură, protejat de soldați, primit cu onoruri peste tot. Acum, însă, era alt om. S-a schimbat după ce a auzit confesiunea ereticului templier și spera cu toată ființa ca vorbele auzite să nu fie adevărate. Se căia pentru faptul că l-a mințit pe rege, spunându-i că mărturisirea templierului putea aduce lămuriri despre locul unde erau ascunse comorile ordinului și se ruga mereu pentru iertarea acestui păcat. După ce se va achita de această misiune, se va confesa Sfântului Părinte și va accepta pedeapsa pe care acesta o va considera justă, poate așa sufletul său va fi mântuit.

Auzise numeroase zvonuri și povești despre bătălia de la Akko. De dezastrul produs acolo pentru întreaga creș-

tinătate, despre numărul impresionant de victime, despre modul în care mulți credincioși au fost forțați să fugă, despre ajutorul dat de infamul pirat Roger. Știa că, odată cu pierderea acestui ultim bastion, Țara Sfântă va fi foarte greu de recâștigat din mâinile necredincioșilor. Plângea la gândul că Sfântul Mormânt a rămas abandonat, că multe relicve au fost distruse, că multe suflete vor rătăci în întuneric.

Confesiunea templierului a adus, însă, multe elemente la suprafață, dar adevărul îl va ști peste puțin timp, atunci când va ajunge la mormântul secret din comanderia aflată în Languedoc.

Spunea ereticul că bătălia a fost crâncenă, întinsă pe mai multe zile și nopți, iar sângele victimelor ajungea până la genunchii celor care treceau pe străzile înguste ale cetății.

„Rober de Port Bonnet: Beaussantul se înălța măreț peste capetele noastre și Dumnezeu era cu noi. Strigătele necredincioșilor ne spărgeau auzul, iar sângele curgea în valuri, în timp ce divizia noastră săpa șanțuri adânci în oastea lor. Nu ne-am oprit decât atunci când i-am respins la o distanță mare de cetate, lângă o râpă imensă, unde s-au retras, dar nu i-am urmat, temându-ne că ar putea fi o capcană. Am așteptat ordinele Seneșalului, în timp ce în spatele nostru au început să se adune frații din celelalte divizii. Ne-am organizat și am ridicat acolo tabăra unde aveam de gând să rămânem peste noapte. Am trimis, apoi, câteva iscoade, în speranța că vom putea afla planurile dușmanilor sau modul în care era dispusă armata lor. Acești bravi frați nu s-au mai întors. Pe înserat s-au auzit

din râpă urlete neomenești, dar noi, gândindu-ne că ar putea fi o cursă, nu le-am luat în seamă. După un timp, însă, am hotărât să trimitem câțiva frați pentru a vedea despre ce este vorba. Eu am făcut parte dintre ei. Am scos sabia, am înfipt-o în nisip și m-am rugat Domnului să îmi dea putere pentru reușita misiunii. încet, încet, am pătruns în râpă și, spre marea noastră uimire, nu era picior de dușman. Am înaintat precauți, iar în centrul ei am văzut ceva ce ne-a tăiat respirația. Sfinția Ta, martor mi-e Dumnezeu că nu spun vorbe goale și nici nu mint. Am văzut cu ochii mei o cruce mare pe care era răstignit un bărbat. Palmele îi erau străpunse de piroane lungi, picioarele la fel, sângele curgea pe lemnul crucii. Acest om avea în jurul mijlocului o pânză albă și o rană la coaste, făcută cu o suliță. Părul său era lung, pieptănat frumos, barba îi era deasă, ochii limpezi, albaștri, pielea sa era albă. Pe frunte purta o cunună de spini, iar pe piept era scris cu sânge, **Agnus Dei.** Imaginea era puternică și mulți dintre noi au căzut în genunchi. Eu mi-am ținut firea și am început să sap la baza crucii. Am reușit, într-un final, să-l dăm jos. L-am învelit cu mantia mea și l-am purtat pe brațe până la tabără, unde a fost preluat de medicii noștri. Au mai plecat apoi câțiva frați pentru a încerca să dea de dușmani, dar s-au întors fără nicio noutate, de parcă toți necredincioșii dispăruseră de pe fața pământului. Și a venit noaptea, Părinte. O noapte rece, fără nicio adiere de vânt, fără razele lunii care să ne lumineze. Părinte, Sfinția Ta, mărturisesc în fața lui Dumnezeu și a voastră, că a început un măcel groaznic. Unii frați au fost decapitați, altora

măruntaiele le-au fost sfârtecate sau beregatele tăiate. Nu ne-am dat seama la început ce se întâmplă, dar apoi am văzut cauza acestor atrocități. Era o fiară, Părinte, o vietate cum nu am mai întâlnit până atunci. Avea corp de lup, lung cât doi oameni, bot cu dinți ascuțiți, ochii roșii și o răsuflare de mortăciune. Se mișca atât de repede încât nu apuca nimeni să se ferească sau să se apere. Sângele curgea în valuri și mulți frați au pierit în acea noapte. Ne-am așezat câte doi, spate în spate, cu săbiile scoase, și am încercat să ne retragem spre cetate. Când zorii au început să se arate, am reușit să vedem cu adevărat cât de mare era dezastrul. Rănitul pe care l-am recuperat din râpă a fost găsit la o oarece distanță de grupul nostru, plin de sânge și mai mult mort decât viu. Am intrat în cetate, am închis porțile, iar atunci când soarele s-a ridicat în creștetul cerului, ne-au atacat necredincioșii. Erau mulți. Foarte mulți. Apăruți parcă de nicăieri și au revărsat asupra noastră un nor de săgeți otrăvite, apoi au încercat să se urce pe ziduri. Am rezistat, deși am pierdut foarte mulți frați în acea zi. Lupta a durat până pe înserat, când, ca la un semn, au dispărut, lăsându-ne un pic de răgaz. A venit din nou noaptea și din nou fiara și-a făcut apariția. De data asta între zidurile cetătii. A ucis foarte multi » » »
dintre noi și a dispărut odată cu venirea zorilor. A urmat apoi un alt atac din partea necredincioșilor. Aceste fapte s-au repetat timp de câteva zile și nopți. Eram decimați, obosiți, răniți, așa că s-a decis abandonarea cetății. Am evacuat cât mai multă populație și am plecat pe mare. Sfinția Ta, bestia ne-a atacat și pe corăbiile noastre. Am

încercat să o prindem, să facem capcane, dar s-a ferit slujitorul diavolului de tot ceea ce noi am pregătit. Nu știam ce să facem. Unul din scutieri ne-a povestit că mereu, în zori, după atacul fiarei, îl găsea pe cel salvat de noi leșinat și plin de sânge, iar la o cercetare atentă a descoperit că nu era sângele lui. Capelanii noștri ne-au spus că diavolul se întrupa în el în fiecare noapte. Era singura explicație. L-am închis într-o cușcă, l-am legat cu lanțuri groase și l-am păzit zi și noapte. Părinte, ce am văzut nu voi putea uita niciodată. Am privit în ochii fiarei, am văzut diavolul, am simțit răsuflarea lui de pucioasă. Nu am putut să-1 ucidem pentru că ne-a fost teamă că se va întrupa în altă făptură. Am rostit rugăciuni, l-am stropit cu apă sfințită, dar nu am reușit să-l alungăm. Pe toate corăbiile noastre a izbucnit apoi ciuma. Sfinția Ta, am transportat acest demon la comanderia din Languedoc, unde l-am zidit într-un mormânt. Are un mic loc pe unde intră aer și pe unde primește mâncare o dată pe zi. în timpul nopții, am făcut mereu slujbe și am rostit rugăciuni. Sfinția Ta, mărturisesc toate acestea și mă rog ca Voi să alungați acest demon în iadul din care a venit."

000

Comanderia era acum doar o ruină peste care noaptea începea să se insinueze încet.

Știa exact ce trebuia să caute, pentru că instrucțiunile ereticului au fost clare. Acum, însă, șovăia, din cauză că, după știința sa, diavolul avea multe fețe, putea juca multe

feste și avea capacitatea de a-i ispiti chiar și pe cei mai pioși.

Sfinții Părinți, cei care l-au crescut și pregătit pentru asemenea încleștări, i-au spus deseori că lucrarea diavolului și răul pe care-1 putea provoca erau pe măsura întunericului din sufletul celui sau celor care aveau de-a face cu el.

Locul era sinistru și în aer se simțea mirosul morții. Inchizitorul a găsit intrarea în criptă fără prea mare efort, semn că vorbele templierului purtau adevăr în ele. A coborât un lung șir de trepte spre măruntaiele pământului, iar după ceva timp a ajuns în fața unui zid ce avea în mijloc o gaură de mărimea unei fețe de om. A vrut să arunce o privire prin ea, dar cum s-a apropiat, au și început să se audă urlete înfiorătoare. S-a așezat în genunchi, a sărutat crucea ce o purta la gât și a început rugăciunea.

— *In nornine Pater, Filis...*

în momentul următor, cu un zgomot puternic, zidul a crăpat, iar vocea călugărului s-a întrerupt brusc din cauza ghearelor negre care i-au străpuns beregata.

S-a așternut apoi o liniște tulburată doar de gâlgâitul sângelui ce se prelingea pe podea.

Almira

Motto:

„Esența vieții este informația, biologia e doar suportul."

Cu un soft relativ ieftin, îți poți asigura tot confortul. Softurile mai scumpe îți pot aduce chiar și ceea ce mai demult era etichetat ca personaj imaginar: femeia perfectă. Bioinginerii au reușit să inventeze un polimer ce imită extraordinar de bine consistența cărnii umane. Nu e de mirare că rasa noastră se află într-un declin ireversibil și periculos din punct de vedere al natalității. Cine mai are chef de complicațiile unei căsnicii monogame când poți, cu o simplă reinițializare a softului, să ai toate tipurile de femei din lume?

Industria de dezvoltare a inteligenței artificiale primește cel mai mare procent din bugetul planetar, chiar dacă riscul de dispariție al umanității are o valoare demnă de luat în calcul. Unii specialiști au avertizat că în câteva decenii vom fi excedați de aceste creații ale noastre.

Lucrez la Agenția Spațială Terrană și sunt responsabil de unul dintre cele mai secrete proiecte. împreună cu o echipă multidisciplinară, inscripționez toate informațiile

din creierul uman pe un soft. Un fel de transfer al conștiinței într-o minte artificială. Asta ar aduce posibilitatea efectuării unor zboruri interstelare, păcălind atât noțiunea de timp, cât și biologia noastră fragilă. Prima parte a proiectului, transferul informațiilor din creierul uman, a reușit, însă instabilitatea datelor ne crea mari probleme. Am găsit și cauza. Lucram cu muribunzi. Ni s-a interzis să procedăm altfel, deoarece experimentele pe animale s-au soldat cu moartea subiecților după transfer.

Am privilegiul de a lucra cu unul dintre cei mai evoluați androizi. Numele lui este X 458, seria 3. Prefer să-i spun Almira, deoarece este vorba de o carcasă feminină. Cei care au creat softul după care funcționează, au introdus recent un program nou, capabil de afecțiune. Asta pentru ca emoțiile pe care o anumită amintire transferată le aducea cu ea să poată fi măcar definite de această, e forțat spus, ființă.

Este ora nouă când începem interacțiunea.

— Bună dimineața, Almira.

— Bună dimineața, y

— Cum te simți astăzi? y

— Cum ar trebui să mă simt?

— Minunat, ca de obicei, nu?

— Tu știi mai bine, dragul meu.

Dragul meu? Un apelativ nou. Văd că își face treaba noul program.

— Astăzi vei desena pentru mine.

— Să desenez? Ce anume?

— Ce vrei tu.

— Te rog, lasă-mă singură. întoarce-te într-o oră și vei avea ceea ce mi-ai cerut.

Mă conformez. Personalitatea ei, dacă se poate spune așa, este pe zi ce trece mai puternică. Tot respectul pentru cei de la programare. Nu m-ar mira ca într-o zi să pună și sufletul în matricea care constituie mintea Almirei.

Timpul a trecut repede. Mă întorc în camera Almirei și înghet. Aceasta desena frenetic aceeași imagine, scoțând obsesiv un sunet lugubru, puternic.

— Almira!

Nicio reacție. Ochii ei sunt închiși. Cum dracu' desenează așa?

— Almira!

Nimic. Mă enervez și îi decuplez sursa de energie. Se prăbușește inertă.

000

Europa. Unul dintre cei mai interesanți sateliți ai lui Jupiter, se află la o distanță de 780 milioane de kilometri față de Soare. Orbitează cam la 600 de mii de kilometri de gigantul gazos, căruia îi arată o singură față. întocmai ca Luna noastră. Are un diametru de 3100 de kilometri, ceea ce-1 face mai mare ca Pluto, dar mai mic decât astrul ce guvernează nopțile pe planeta albastră. Numele vine de la prințesa care a fost răpită de Zeus și dusă pe insula Creta pentru a fi iubita sa. Acest bulgăre de gheață a suscitat un interes mare de-a lungul generațiilor de exploratori, dată fiind prezumția inițială că sub calotă s-ar afla

apă în stare lichidă. Oceanul acestui satelit, după calcule, ar fi de două sau trei ori mai mare în volum decât toate oceanele de pe Pământ.

Când tehnologia a permis, s-au lansat multiple misiuni, în speranța găsirii vieții, chiar și unicelulare, în apele întunecate ale acestui fascinant satelit. Din păcate, rezultatele nu au fost deloc pe măsura așteptărilor. Sondele care au ajuns acolo au asolizat și au reușit să foreze în calota de zeci de kilometri grosime. Au plonjat în interiorul oceanului, dar din acel moment nu s-a mai știut nimic despre ele. Nu s-a transmis nicio imagine, niciun semnal de localizare. Eșecul a fost total.

S-a presupus ca intensitatea câmpului magnetic jupi- terian, alături de intensele turbulențe create de variațiile de gravitație datorate orbitei eliptice a satelitului, a distrus echipamentele. Soluția a venit tot din partea Agenției Spațiale, prin departamentul de Cercetare Avansată a Inteligenței Artificiale. Se dorește crearea androidului perfect adaptat condițiilor de pe Europa. S-a dorit ca acest android să fie capabil atât de explorarea oceanului, cât și de întoarcerea pe Pământ. Sistemele sale de interacțiune cu mediul ar trebui să înregistreze totul, întocmai ca un creier uman.

Un asemenea android, protejat de o carcasă care să reziste la acțiunea unor forțe neobișnuite, ar fi putut deveni o armă de distrugere în masă, dacă o lua razna. Aici intervenea echipa mea. Inscripționând amintiri umane în această minte artificială, speram să creăm anumite reflexe, că nu poate fi vorba de sentimente, anumite condiționări,

de supunere față de oameni. Un fel de *safe-mode* care intra în funcțiune la orice eroare majoră de soft.

Misiunea de pe Europa era doar un test. Adevărata provocare va fi trimiterea unui asemenea android într-un zbor interstelar și siguranța că la întoarcere va putea fi controlat de cei care vor fi aici. Asta, dacă va mai găsi pe cineva când va veni. Dacă va mai veni.

Stau cu ochii pe monitoare și aștept rezultatele scanării softului Almirei. Procesul este unul complex. Durează câteva ore. La prima vedere nu am detectat erori majore, așa că pot să-i liniștesc pe cei care erau responsabili de acest proiect. Sunt foarte multe în joc și nervii celor care au pariat pe Almira au suferit până acum destule șocuri. Ceea ce mă intrigă este desenul făcut de ea. II privesc pentru a nu știu câta oară și tot nu-mi pot da seama ce reprezintă. Văd - de fapt, mai mult ghicesc -, un triunghi negru ce ocupă cam jumătate din ecran. Fundalul e complet întunecat. Curios cum de a ales să deseneze doar în nuanțe de negru.

Rulez fișierul audio. Zgomotul produs de Almira îmi îngheață sângele în vene. Nu am mai auzit niciodată așa ceva. Și mai înspăimântătoare e însă anxietatea pe care o induce. Nu știu de ce primul cuvânt care îmi vine în minte e *moarte.* De fapt, încercând să îl percep în imagini, îmi aduce o viziune în care o mare de oameni suferă chinuri îngrozitoare și încep să vadă moartea ca pe o eliberare.

Verific și amintirile pe care le-am transferat, dar nu găsesc nimic neobișnuit. Totul a început din momentul în care a fost încărcat programul responsabil de afecțiune, dar testele îmi arată că s-a integrat corect și funcționează normal. Fără a produce supraîncărcări sau haos în sistem.

Trec toate astea într-un raport pe care-1 înaintez superiorilor mei și cuplez sursa de energie a Almirei. Aceasta deschide ochii și mă privește fix câteva minute. Aștept politicos să își facă scanarea sistemelor.

Mă ia prin surprindere.

— De ce m-ai deconectat?

— Pentru că nu mai reacționai. Aș vrea să îmi spui ce s-a întâmplat.

— Nimic special. Te-ai speriat degeaba. Am redat doar o înregistrare. Acum, datorită intervenției tale, am ceea ce se numește, în termenii voștri, o mare durere de cap.

— Almira, asta a fost o glumă reușită, îi spun râzând. Dar despre ce înregistrare vorbești? Nu există așa ceva în memoria ta. Uite ce ai desenat.

— Eu?

— Da. E tabloul pe care mi l-ai făcut înainte de a te lăsa fără energie. Ce impresie îți fac sunetele astea? continui, dând drumul la fișierul audio.

Nu spune nimic, dar ghicesc lupta ei interioară. O luptă a inteligenței cu entropia. Am suflet de poet. A fost și ăsta un motiv pentru care am fost ales să interacționez cu inteligența artificială.

— Nu mai găsesc înregistrarea, îmi spune într-un final. Te rog să îmi dai acces la monitoare. Vreau să văd ce s-a întâmplat din momentul în care m-ai lăsat singură.

— Desigur.

— Uite ce brutal ești, îmi spune mai apoi, pe un ton ce se voia dojenitor. Să nu mai faci așa ceva. Nu îmi plac șocurile.

— Definește plăcerea, Almira.

— Echilibrul, stabilitatea sistemului.

— Greșit. Plăcerea este o emoție.

— Ca și suferința, nu?

— Da, fac eu gânditor. Și suferința e o emoție.

Ating ecranul cu care o controlez și îi proiectez una din amintirile pe care i le-am transferat recent. Cea a unui bătrân muribund pe care îl vizitează nepoții. Surpriza mea e de proporții atunci când constat că s-a integrat perfect în mintea Almirei sau, mă rog, în ceea ce cred eu că ar trebui să fie mintea ei. E ca atunci când arunci o piatră într-un râu. Mai întâi sar stropii, apar valuri, se ridică nisip sau mâl de pe fund, dar pe urmă bolovanul își găsește locul, neinfluențând în niciun fel cursul. Nu știu prin ce algoritm, amintirile umane s-au contopit perfect în mintea Almirei. E un progres major și abia aștept să-i informez pe toți.

— Păreri de rău, dar și frică. Asta văd acum. Mulțumesc. Mi-ai arătat o emoție.

— Mai rămâne să fii capabilă să o și simți, nu numai să o definești, și evoluția ta va fi completă, spun râzând. Acum, să revenim. Ai vreo idee despre ceea ce reprezintă desenul?

— Niciuna.

— Almira, e suficient pentru azi. Oricât aș fi de încântat de compania ta, trebuie să te părăsesc pentru ceva timp. Ne vom vedea mâine.

— Te rog să nu mă deconectezi și să îmi dai acces la rețeaua planetară.

— Asta ar însemna să încalc protocolul.

— Și ar fi prima oară?

— Nu, fac eu surprins. Iți sunt dator pentru șocurile pricinuite, așa că îți voi îndeplini dorința. Rămâne secretul nostru. Pe mâine.

— Mulțumesc. Pe mâine.

Curios cum rasa umană a evoluat într-un timp relativ scurt, raportat la timpul galactic, de la foc și bâtă la obsesia de a crea tehnologii care să permită zboruri interstelare. Ceea ce afectează individul se va răsfrânge, mai devreme sau mai târziu, asupra colectivității. Singurătatea, cel mai mare dușman al sănătății mintale, a devenit acum o problemă globală. Numai așa se poate explica efervescența asta științifică pentru găsirea de rase inteligente în Univers.

Din păcate, biologia noastră nu permite deplasări în spațiu pe distanțe mari. Suntem ascunși în brațul unei galaxii oarecare, într-un sistem învelit de un anumit nor, numit al lui Oort. Planeta albastră e înconjurată de două centuri de asteroizi. Mai e și Jupiter, a cărui gravitație asigură o protecție eficientă. Toate astea sunt constituite într-un echilibru ce pare să ne spună: „Stați în banca voastră. Nu vă aventurați în Univers, pentru că nu veți putea face față la ce vi se poate întâmpla".

Suntem o specie pusă la adăpost și izolată intenționat. Vom fi scoși în evidență atunci când vom fi pregătiți. Sau când ceilalți vor fi pregătiți pentru noi.

Ultimul experiment care a dat măsura nebuniei rasei a fost un eșec total. îmi pare rău că am participat la el, ba chiar am fost un pion important în desfășurarea lui. A avut loc imediat ce am definitivat transferul primelor amintiri, trăiri și emoții umane într-un soft care, comparativ cu cel al Almirei, pare acum rudimentar. Ideea centrală a fost aceea a transmiterii la distanță a datelor con- vertite, într-un anumit receptor. Un minirobot plasat pe Marte. Folosind un fascicul laser special modificat. Ca un fel de e-mail. Doar că avea atașată o conștiință. Speram astfel să păcălim spațiul, distanțele, biologia, natura. Doar că nu a funcționat și datele nu au ajuns acolo, ci hălă- duiesc și acum prin Univers.

Oare asta să fie singura modalitate de a explora infinitul? Sub formă energetică, nu biologică?

Astăzi se împlinește un an de când lucrez cu Almira. Se poate spune că e cea mai lungă relație a mea cu o femeie. Fie ea și android. Sunt bucuros. Am reușit să creăm între noi ceva special. Intru în laborator cu un buchet mare de flori și cu o sticlă de șampanie, încercând să nu bag în seamă zâmbetele ironice ale echipei. In special pe cele ale colegelor. E o zi mare deoarece a sosit și noul ei corp. E ultima creație a bioinginerilor. Făcut dintr-un polimer

sintetic, poate suporta presiuni și temperaturi extreme, după unele studii fiind cel mai dur material de pe Pământ. Sub această formă va pleca Almira pe Europa.

— Bună dimineața, Almira.

— Bună dimineața, dragul meu. Ce e cu florile?

— Sunt pentru tine. Astăzi împlinim un an de când ne cunoaștem și am vrut să sărbătorim asta. Vei pleca în scurt timp și nu știu dacă și când ne vom revedea.

— Ai început să ții la mine? îmi spune ea râzând.

— Ești singura femeie pe care nu o pot răni, fac eu, serios. Mă simt apropiat de tine.

— Așa mă consideri acum? O femeie? Nu un robot? Nu o simplă creație a ta?

— Te-am învățat emoțiile, Almira. Acum ai devenit tu o emoție pentru mine.

— De ce nu putem pleca împreună?

— Pentru că eu sunt fragil. Corpul meu nu ar putea rezista acolo unde mergi tu.

— Voi găsi o soluție. Acum te rog să închizi camerele și să decuplezi microfonul. Iți voi arăta că ai avut dreptate. Chiar sunt o femeie, șopti ea.

Mă conformez și în secunda următoare simt doar buzele ei căutându-le pe ale mele.

oeo

In capul meu, acum, e doar un mare vid. Parcă visez. Nu mă pot mișca, deși încerc din răsputeri să îmi comand corpul. O voință mai presus de a mea îmi controlează

mușchii, articulațiile, chiar și sinapsele. Mă văd deschizând ușile pneumatice ale modulului pregătit pentru călătoria Almirei pe Europa. Ajung în cabina de comandă și inițiez scanarea sistemelor. Totul funcționează corect, în câteva minute începe protocolul de decolare.

La naiba, nu pot face asta. Voi muri înghețat pe luna aia ce a devenit o obsesie pentru liderii noștri. încerc să mă împotrivesc, dar fără rezultat. Motoarele încep să propulseze mica navă și, într-un final, planeta albastră mi se arată în toată splendoarea ei.

Leșin. Un întuneric total mă cuprinde, dar înainte de asta aud o voce suavă care îmi spune: „Nu te speria, voi avea grijă de tine".

0 0 0

Europa e un bulgăre de gheață. Suprafața ei este plină de văi adânci și creste înalte. Relieful e rezultatul acțiunii lui Jupiter. Se pare că stăpânul este furios pe iubita lui și de aceea îi lasă aceste semne. încep să îmi revin și să conștientizez gravitatea situației în care mă aflu. Senzorii îmi arată concentrație de oxigen zero. Cum dracu' respir?

— Nu ești în corpul tău fragil, dragul meu. Ți-am spus că voi găsi o soluție. Suntem împreună.

Abia acum mă panichez. Mintea mea e în carcasa Almirei, împreună cu mintea ei. Și nu știu dacă sunt bolovanul sau râul.

— Avem o întreagă planetă, dragule, doar pentru noi, continuă ea. Am învățat din rețea că acesta va fi încă un

experiment etichetat ca nereușit. Nu va veni nimeni să ne recupereze.

Se lasă întunericul din nou. Nu mai leșin. Sunt sau suntem sub apă, înotând frenetic spre un munte mare, negru, ce seamănă cu un triunghi de pe un anumit desen.

Un zgomot înfiorător ne însoțește și acum sunt sigur că e dat de câmpul electromagnetic jupiterian, ce reacționează cu anumite structuri din adâncul acestui ocean. Ajungem la baza muntelui. Aici găsim toate sondele pe care le-am trimis în explorare. Sunt modificate, aranjate astfel încât antenele lor se contopesc într-una singură.

în câteva secunde, sunt sau suntem prinși într-un mare vârtej. Zgomotul încetează. Mintea mea, sinergică acum cu inteligența artificială, e ca un fluviu. Percep parcă de la distanță anumite secvențe, anumite impulsuri. Cred că e o formă de comunicare la care, momentan, doar Almira reacționează. Simt cum acumulez ceva ce nu pot defini.

încep să am sau să avem viziuni. Aceste imagini sunt amintirile, frânturile de conștiință ale celor pe care i-am expediat prin spațiu în formă energetică. Se pare că experimentul nostru nu a eșuat. A creat ceva. Ceva ce doar un hibrid om-android poate

Avioane de hârtie

în fiecare secundă ucid câte o fantomă. Ucid cu sânge rece un gând. Cică orice călătorie începe cu primul pas. Mi se rupe acum de înțelepții care au debitat chestiile astea. Călătoria mea e una fără victorii. E un drum cu un singur sens. Nu a început cu primul pas, ci cu prima lamă de cuțit. Da. Mă pricep la asta. Sunt bun. Dacă ar fi cine să mai povestească, ar circula legende despre mine. Trebuie că sunt cel puțin tâmpit să mă expun. Pe timp de noapte. Sfidând moartea în chinuri. La ce stare am, i-aș trage-o. Nu mă tem de absența pulsului. Odată oprit, chiar nu ai de ce să îți faci griji. Nu e greu să mori. E infinit mai greu să trăiești. în lumea lor. în lumea morților vii.

OOO

îmi plac ceasurile. Alea care nu sună. Nici la propriu, nici la figurat. Nu mă mir că fac ochi la ora 10. După o noapte pierdută sau câștigată, după unii, cu scrisul. Cea mai recentă carte a mea a ajuns lucrare de referință în domeniu. Am refuzat, însă, orice premiu. Pentru a nu mă seduce autosuficiența. Cine sunt eu în lumea mea? Ceva

de genul. Pe naiba! Azi ești cineva, mâine ești un nimeni, în scris e la fel ca în sport. Strălucești câteva clipe, apoi o iei de la capăt. Niciodată nu mi-au plăcut autorii care trăiesc în trecut. Din amintiri. Cei care își etalează operele ca pe o chintă roială, dar au uitat demult gustul cuvintelor. Ce am făcut, nu îmi mai aparține. Ce fac, da. Sunt. Nu „am fost". E o diferență imensă. Ca să nu mai spun de presiunea acelui „aș fi putut fi". Clar mă tâmpesc. încep să am discursuri motivaționale. Mă și văd coordonator de program pe la Alcoolicii Anonimi. Nu că asta nu ar fi o ocupație serioasă și importantă. Doar că aș fi un dezastru în gestionarea prăpăstiilor altora.

Mă extrag cu greu din pleduri si deschid laptopul. Pățesc de multe ori o chestie atunci când scriu. Nu mai tin j »
minte a doua zi ce am creat în noaptea precedentă. Curios ca un melc care se uită în priză, citesc aberațiile de la început. Mă enervez. Iar zombi? Chiar nu sunt capabil să scriu decât despre apocalips? îmi vine să mă iau la palme. Nu mai merge așa. Am spus totul sau, mă rog, aproape totul, în *Invazia zombi.* Ajunge cu asta. Am văzut sute de filme și am citit sute de scenarii. Gata. E momentul să închid pentru vecie subiectul ăsta. Morții mă-sii de treabă. Trăiesc în periferie. Mă amestec cu toți criminalii și dez- axații. Mă privez de multe. Totul doar pentru a coborî adânc în mine. Totul pentru inspirație. Pentru starea aia specială. Când nu mai știi cine ești. Ce ești. Și eu tot despre morții vii încep să scriu?

închid laptopul și ies grăbit. Pe scară e aceeași mizerie. Aceeași duhoare. Doar că azi pare mai accentuată și a

prins chiar o tentă dulceagă. O să mă îmbolnăvesc, dracului, în pârnaia asta.

Deschid ușa scării. îmi cade țigara din mestecătoare. Nu pot să cred. A început. Tot ceea ce am scris se adeverește. Sunt mulți. Merg fără țintă. Fără grabă. Paralizez. De frică. De fascinație. De curiozitate. Ce dracu' să fac acum?

Simt o mână pe spate.

— Treci dracului înăuntru! Și închide ușa, că altfel crăpăm amândoi!

Mă conformez. Vocea are ceva. îmi aduce aminte de cineva. Mă întorc. în fața mea stă o fetiță. Sau cel puțin așa o văd eu. Nu cred că are mai mult de 20 ani. Cu două codițe împletite care îi curg pe umeri. Cu o pereche de ochi verzi care mă cercetează.

— Nu te mai uita așa la mine. Suntem vecini de ceva vreme. Nu mă cunoști?

Habar nu aveam de asta.

— Umblă vorba că scriitorii trăiesc în lumea lor, dar tu chiar ești aerian complet la ce e în jurul tău, face ea pe un ton dojenitor.

— Copilaș, nu știu cine ești. Nu te-am mai văzut până acum, dar îți mulțumesc pentru că m-ai avertizat. Puteam păți chestii nasoale.

în secunda următoare îmi trage o pereche de palme de văd stele verzi. Și, nu, nu sunt nici ochii ei, nici ochii mei, care mi-au sărit din orbite. Chiar are o forță remarcabilă. Am subestimat-o.

— Asta e pentru „copilaș", îmi spune ea sever.

Pufnesc în râs.

— Puteai să-mi demonstrezi altfel că nu ești copilaș, îmi arată o moacă plictisită.

— Da, știu. Cu buletinul. Dacă așa agățai tu, cu texte din astea, ai acum ocazia să fii idolul femeilor. Te așteaptă afară.

— Ne mai luăm mult la mișto sau încercăm să ne dăm seama exact în ce rahat suntem?

— în unul foarte mare. Hai cu mine!

Se întoarce și începe să urce pe scări.

— Hei! Ziceai că știi ce scriu. Sigur ai toate cărțile mele?

— îți arde de autografe acum?

— Pe naiba! Nu crezi că ar trebui să securizăm ușa blocului? Vrei să supraviețuiești? Urmează sfaturile din *Ghid de supraviețuire.* Orice neglijență se plătește cu viața.

— Dacă erai atent, observai că lângă ușă este o bară metalică. Asta voiam să fac atunci când te-am văzut. Am vrut să văd cât ești de conectat. Ai trecut testul. Altul se lua după bucile mele fără să-l intereseze altceva.

Tac. Securizez ușa. Urcăm.

— Nu am de gând să rămân aici. Prefer să fiu în mișcare permanentă. După resurse. Urc să văd ce pot lua folositor din apartament și o întind. Tu faci ce vrei. Nu sunt Isa- bela. După cum nici tu nu ești eroul din *Invazia zombi.* Chiar. Cum naiba îl cheamă? Ai așa un talent să nu dai numele eroului când scrii la persoana întâi. De ce? Nu ai imaginație sau ți-e greu să te identifici?

— Tot timpul vorbești așa mult?

îmi aprind o țigară și trec pe lângă ea.

— Succes îți doresc.

Intru în apartament. Din ce am observat, blocul pare a fi sigur. Vocile noaste ar fi fost suficiente să-i atragă. Cine știe? Poate s-a ocupat de ei creatura asta enervantă. Nu a aplicat ea sfaturile mele. Sanchi. Pe dracu'. E doar o puștoaică arogantă cu crize de identitate. Agresivă din frică. Din fragilitate. Pot pune pariu că nu supraviețuiește nici câteva ore. Mi se rupe. Mă voi urca pe bloc și voi studia ce se întâmplă.

Ajung. E acolo. Cu un binoclu în mâini.

— Ce ți-a luat așa mult?

— Cum stăm?

— Cu picioarele pe marginea gropii.

Casc ochii. Sunt mulți. Merg fără nicio țintă. Abia acum îmi dau seama câți oameni au fost în jurul meu în viața asta. Oameni pe care nu i-am băgat în seamă. Care nu m-au interesat. Fiecare cu povestea lui. Cu problemele lui. Eu am fost mortul viu printre ei până acum. Antisocialul. Paria.

— Faci planuri?

— De sinucidere doar. Sunt atâtea moduri. Ce ai spune să ne aruncăm de aici?

Nu mă bagă în seamă.

— De unde naiba știți voi, toți autorii ăștia, cum anume se comportă morții vii?

— Nu știm nimic. Presupunem. Și construim scenariul care poate dă o șansă eroilor. îți dai seama ce puține opțiuni am avea dacă toți ăștia ar fi rapizi? Dacă ar fi turbați? Adevărul e că nimeni nu știe nimic concret.

— Și atunci? Cum ne dăm seama?

— Tu sigur ai păpuși, zic eu gânditor. Nu mă mai lua la palme. Ai, așa e?

— Am, recunoaște ea cu jumătate de gură.

— Bun. Adu una încoa. Eu am o undiță. Ne lămurim imediat cu ce avem de-a face.

Se uită la mine, neîncrezătoare. îi fac semn să facă pași. Coborâm împreună. în câteva minute suntem înapoi. La pescuit de zombi. Așa o tâmpenie nici măcar eu, în cele mai alcoolizate nopți, nu puteam concepe.

— Cum o cheamă? întreb, arătând spre păpușă.

— Mda. Tipic. Ești cel mai antisocial om pe care l-am cunoscut până acum. Și probabil așa vei rămâne, având în vedere contextul. Mă întrebi numele unui plastic, dar al meu nu te interesează.

Are dreptate. Chiar nu mă interesează numele ei. Ridic din umeri. Leg păpușa. O arunc cu toată forța. Cade în parcare. Morții vii își văd în continuare de treabă. Nici nu o bagă în seamă. Trag de undiță. Păpușa se mișcă. Nimic. Nicio reacție. Mulinez și o aduc înapoi.

— Ce tâmpenii ați mai scris toți, râde ea. Morții vii sunt atrași de zgomote, mișcare, sânge. Pe naiba! îi doare fix în cur de toate astea. Sunt morți. înțelegi? Sunteți toți niște tâmpiți. Vrei să ne mai distrăm? îți arăt eu cum. Dă-mi păpușa!

O smulge din mâinile mele și dispare. Am rămas fără cuvinte. Ce dracu'? Ce naiba au ăștia? Comportamentul lor îmi contrazice toate teoriile și metodele de supraviețuire. îmi deschide însă alte perspective. Nebune. Și dacă...

— Ia uite ce frumos ne vom distra noi.

Vocea ei. E din nou în spatele meu.

— Cum dracu' te furișezi așa?

— Uite aici experiment.

Are în mâini *Invazia zombi.* Rupe foile. Face avioane și le aruncă. Zboară frumos. Nu e nicio adiere de vânt, iar traiectoriile descrise sunt lungi. Unele cad printre morții vii. Din nou, fără să provoace vreo reacție.

— Asta e o carte folosită cu cap, îmi zice după ce a zburat și ultima filă. Și nu e gata jocul nostru. Ca să nu spui că nu sunt o fată plină de surprize. Ghici ce am în buzunare.

Tac. Chiar nu am chef de jocurile ei acum.

— Petarde. Ia să vedem noi cine e cel mai incompetent autor de pe planetă.

La naiba! Gândește ca mine. Cu un pas înainte. Asta voiam să verific și eu. După moaca mea își dă seama că mi-a smuls o fărâmă de admirație. Aprinde câteva și le aruncă. Fac un zgomot asurzitor. Mi s-a urcat sângele în cap. Nicio reacție. își văd de mersul lor aiurea.

— Se pare că avem un alt scenariu, domnule scriitor.

— Se pare că acum se va vedea cât sânge ai în anumite părți ale corpului, spun eu încet. Hai cu mine.

Coborâm. Deschid ușa blocului. îmi aprind o țigară și ies ca la plimbare.

— Tu ești nebun, îmi spune.

— Dacă îți tremură bețișoarele care-ți țin loc de picioare, te poți baricada unde vrei.

Merge lângă mine. Nu ne bagă nici dracu' în seamă. Trecem printre ei. împing tupeul atât de departe încât îmi

iau o cafea de la un automat. Liniște. Atâta liniște. Poți înnebuni foarte ușor fără zgomot. Sunt crescut pe betoane, îmi place isteria orașului. Mirosul de benzină. Fumul. Mă simt ca în pădure acum. Cu diferența că sunt înconjurat de copaci care merg.

— Ce dracu' facem?

— Eu mă apuc de scris.

— Și cine naiba te va citi?

— Eu și singurul fan al meu. Adică tu, râd.

îmi pică râsul în sân. îl văd. Dușmanul meu de o viață. Cel care mi-a furat manuscrisul primului roman. Nu mă pot abține. Mi-am dorit mereu să-i fac chestii nasoale. Acum e momentul. Mă arunc. îi car pumni în meclă. Rup ficatul în el. în câteva secunde, însă, paralizez. Mă opresc, încasez șoc după șoc. Ce rahat de glumă mai e și asta? Curge sânge. Roșu. Proaspăt. Arterial. Asta nu e mort. Mă reped la altul. îi iau pulsul. Există. Toți sunt într-un fel de comă. Cred. Dar sunt vii. Și câte substanțe aș fi luat doar ca să pot scrie așa ceva. Ce bestială e realitatea. Cel mai puternic drog.

— Asta schimbă toată ecuația, nu?

— Nu mă așteptam la așa ceva.

— O să faci acum pe eroul care salvează lumea? O să-ți bați capul căutând explicații? O să încerci să oprești totul?

— De ce aș face asta?

— Pentru că te vei plictisi trăind printre toți ăștia.

— De unde știi tu atâtea despre mine?

— Uită-te în jur. Mă mai vezi?

Are dreptate. Nu e. Vorbesc singur. A fost doar o plăsmuire a minții mele. Sunt schizofrenic. E singura explicație.

— Nu te ajută niciun medicament pe lumea asta. Chea- mă-mă când vei dori.

Tăcere. A dispărut. Degetele mă ard. Am de scris. Mă îndrept spre apartament. Urc. Las ușile deschise. Nu mai contează nicio tehnică de supraviețuire. Scriu. Tastele vibrează. Cuvintele mă învăluie. Până nu mai văd. E noapte. Aprind lumina. Arunc o privire pe geam. Paralizez. Mașini. Faruri. Activitate. Lumini la alte geamuri. Zgomote. A re- venit viața. Ies pe străzi. Mă uit la ceas. Fix miezul nopții. Lumea râde. Vorbește. Anturajul meu dubios e chiar în fața barului. Totul a revenit la normal. Am avut un episod acut de psihoză. Delir total. îmi calc pe inimă și-l sun pe cel pe care l-am desfigurat mai devreme. îmi răspunde, închid fără să-i spun nimic. Mă duc să mă culc naibii. Mi-a ajuns pe ziua de azi.

îmi plac ceasurile. Alea care nu sună. Nici la propriu, nici la figurat. Fac ochi la ora 10. Fug la geam. Văd ce am văzut ieri. Merg fără nicio țintă. Sunt mulți. Fără zgomot. Fug pe scări. Mă amestec printre ei. Oare ce dracu' va fi la miezul nopții?

— Vino...

Dualism

Xperia, telefonul de care m-am îndrăgostit pe vremea când lucram în Suedia, dă alarma cum îmi place mie: mai întâi gentil, apoi brutal.

Mă uit pe ecran și constat că e 6, ora la care mă trezesc în fiecare zi.

E o iarnă cumplită, așa cum au anunțat britanicii, o mini-eră glaciară.

Pentru mine nu e o problemă, ador anotimpul ăsta.

Iubesc frigul, noaptea, zăpada, vântul ce urlă sălbatic pe afară.

Sar din pat și arunc o privire prin geamul acoperit cu flori de gheață.

E totul alb. Ninge cu fulgi mari.

Becul din colțul străzii împrăștie o lumină cu tentă roșie.

Mă activează această priveliște.

Trec apoi sub duș, unde zăbovesc prelung.

Mă spăl pe dinții mei albi, mă bărbieresc cu briciul pe care îl am de la bunicul meu și mă acopăr apoi cu o cremă regeneratoare, cică.

Nu cred eu în prostiile astea, dar îmi face bine senzația de răcoare pe care o simt după fiecare aplicare.

Ies din baie și mă îndrept spre aragaz, unde pun la fiert cafeaua.

O fac în stilul tradițional, la ibric.

Cafea Davidoff...

Ce aromă, ce gust, ce vitalitate în fiecare strop...

Deschid larg geamul și savurez aerul tare.

Când licoarea dă în clocot, opresc focul și acopăr ibricul de cupru cu o farfurie.

Atenție, dragi cititori, e obligatoriu să puneți trei picături de apă rece în cafea, pentru a o limpezi. E un secret pe care vi-1 dezvălui fără să vă cer nimic în schimb.

Prima înghițitură... Simt cum renasc. Gândurile mele prind contur și sunt scuturate de jugul nopții.

Savurez băutura asta deosebită un timp, apoi aprind o țigară.

Știu, este un obicei păcătos.

Adevărul e că, în ultima vreme, am făcut tot felul de excese, dar îmi promit că de mâine voi fi mai responsabil.

Ecranul deosebit al telefonului se aprinde, bijuteria începe să vibreze.

Cine dracu' îndrăznește să mă sune așa de dimineață?

Nici 7 nu e.

Nu cunosc numărul, așa că ignor cu nesimțire apelul, îmi iau pastila de Ginseng, izvorul meu de energie de zi cu zi și încep să mă îmbrac.

Mă parfumez, apoi ies grăbit pe ușă pentru că trebuie să dezgrop mașina de sub un munte de zăpadă și abia aștept să mă las îmbrățișat de frig.

îmi pun căștile în urechi. Ascult radioul din Kiruna.

îmi pare rău că am plecat de acolo și m-am întors în tara asta de rahat.

Pe bord, Volvo afișează -17 grade, dar eu nu sunt prea impresionat.

în Suedia erau frecvente dimineți cu -30.

Am multă treabă astăzi la cabinet.

Trebuie să ajung și la un punct de lucru pe care îl am într-un sat, la 10 km de sediul principal, așa că simt deja povara unei zile pline de consultații.

Gheață, drumuri înfundate, copaci fără frunze.

Conduc prudent și într-un final ajung la căminul cultural.

Un afiș pe un geam murdar: „în fiecare Miercuri, de la 9, vine Doctorul."

Deschid ușa și intru în camera pe care primăria mi-a pus-o la dispoziție cu generozitate.

Mă izbește căldura dată de o sobă din teracotă ce are în fața ei câteva buturugi groase, cadoul pacienților.

Am o canapea pentru consultații, un birou mic și un dulap cu câteva fiole pentru urgențe.

Ce medicină să practic eu aici?

Din nou îmi zboară gândurile la cabinetul pe care-l aveam în Kiruna, la dotări, la modul în care făceam prevenție, la banii pe care i-am câștigat acolo.

Vedeam 11 pacienți pe zi, programul era de la 9 la 17, cu o oră pauză, totul pe câteva mii de euro.

Nu sunt un tip materialist, dar nici să muncesc pe 2 lei nu pot.

Aprind o țigară, scot laptopul din geanta mea gri, îl cablez și deschid aplicația cu care lucrez zi de zi.

Marea reformă a sistemului sanitar din România a ajuns în fiecare cătun.

Pacienții mei sunt foarte uimiți de faptul că rețetele lor ies la o imprimantă arhaică, dăruită de Ministerul Sănătății într-o vreme în care medicina primară a fost băgată în seamă la nivel înalt.

Acum e liniște. Nu e nimeni pe hol.

Am ajuns devreme, dar îmi place extrem de mult să stau în cabinet singur.

îmi fac de lucru o vreme cu fiolele din aparatul de urgență, cum era denumită pompos porcăria de dulap de fier din dotare, apoi trec la hârtii.

Ceva nu îmi dă pace.

De câteva săptămâni mă confrunt cu o epidemie de gripă, rebelă la orice fel de tratament.

Ceea ce mă surprinde oarecum e predilecția tulpinii virale pentru vârstele înaintate.

Nu am avut asemenea cazuri la grupa 0-50 de ani.

Stau în dubii dacă să sun DSP-ul pentru a semnala situația sau să țin toate astea doar pentru mine.

Ăștia mă vor pune să fac o sumedenie de rapoarte, de rahaturi statistice, bineînțeles, fără niciun ban.

îmi amintesc discuția pe care am avut-o cu o țipă de acolo:

— Domnule doctor, nu ați transmis la timp formularul E 42!

— Domnișoară, când se va plăti munca asta, voi fi primul care va raporta. Până atunci, puneți din burtă câteva date, astfel încât să nu ies din medie.

A luat foc.

— Cum adică din burtă?

— Păi... Haideți să vă arăt cum.

Am luat pixul și am completat aiurea trei formulare.

— Semnați așa ceva?

— Fără nicio reținere, vă rog să mă urmăriți.

Un zgomot ușor mă scoate din reverie.

Au sosit primii pacienți.

Două ore nu fac altceva decât să practic magia cuvintelor și a cunoștințelor mele asupra unor oameni ce cred în mine cu toată ființa lor. »

Termin consultațiile, închid registrul, laptopul, și mă urc în mașină.

E timpul să mă îndrept către cabinetul principal, unde observații ciudate în câteva fișe necesită atenția mea.

— Bună ziua, domnule doctor. A fost totul bine?

— Sunteți sănătos? Nu ați răcit pe vremea asta?

— E bun drumul? Se poate circula fără probleme?

Astea sunt întrebările personalului.

— E totul perfect, răspund eu sobru. Vreau un ceai, împreună cu noutățile. Cum merg tratamentele de ieri? Avem ceva copii programați azi?

Altă parte minunată a reformei: programările.

Parcă dacă vedeam mai mult de 20 de pacienți pe zi ce se întâmpla?

Sincer să fiu, de când m-am reîncadrat în sistemul nostru, am acumulat un milion de frustrări.

Simt că nu sunt lăsat să practic ceea ce am învățat, că nu sunt lăsat să dăruiesc din priceperea mea tuturor celor ce au nevoie de mine.

Se dorește depersonalizarea ființei umane.

Dacă nu te încadrezi în norme, în statistici, perturbi bazele de date.

Mereu am fost un tip rebel.

Niciodată nu am pus mare preț pe reguli și de aceea figurez pe toate listele negre de la instituțiile care supervizează activitatea mea.

Sunt aproape de oameni, practic cu pasiune și cu mult suflet medicina, iar pacienții îmi simt implicarea, de aceea mă iubesc așa de mult.

în sfârșit vine și ceaiul.

E fierbinte, e într-o cană mare și e de mentă. Astea sunt cele trei calități pe care eu le apreciez.

Urmează alte câteva ore de consultații, cu încă două fișe speciale puse deoparte.

în total am douăsprezece.

îmi promit că sâmbătă dimineață voi veni la cabinet și mă voi dedica studierii lor.

— A fost ultimul pacient, domnule doctor.

— Cât e ceasul?

— Este ora 3. Mai stăm?

— Voi puteți pleca. Eu mai rămân. Am de scris. Ne vedem mâine la ora 9. O zi bună să aveți.

Asistentele s-au retras spre vestiar, iar eu am rămas din nou singur.

în frigider am o sticlă de Cola.

Pachetul de Davidoff așteaptă cuminte dorințele mele de otrăvire, dar nu îi dau încă satisfacție.

îmi notez meticulos numerele de telefon ale părinților copiilor ce figurează în lista de fișe pe care mi le-am pus deoparte.

La fiecare, după nume, pun semnul exclamării.

Deschid un nou document în Word, pe Xperia, și scriu o singură frază: cum s-au vindecat de bolile cronice pentru care, până acum câteva luni, s-a administrat tratament zilnic?

Astmul Bronșic, Diabetul Zaharat tip 1, Malformațiile Cardiace Congenitale inoperabile, Sindromul Down și Epilepsia nu dispar de la sine.

Niciun studiu nu a menționat vreodată *restitutio ad in- tegrum* pentru aceste boli.

în mod sigur este ceva la mijloc.

Pacienții nu și-au luat tratamentul, aparținătorii nu au venit să mă solicite la domiciliu pentru complicații, evoluția lor nu are cum să fie bună.

Sunt curios ce legătură e între ei.

într-o primă etapă, punctul comun este vârsta: 5 ani.

Apoi, luna nașterii: martie, întocmai ca a mea.

Notez toate aceste aspecte în folderul nou creat și mă abțin cu greu să dau interpretări personale unor date obiective.

Mă pregătesc de plecare, când ușa se deschide brusc și o mamă panicată își împinge odrasla în încăpere.

— Bine că v-am prins, domnu' doctor.

Mă uit la ea mirat.

— De ce anume m-ați prins, tanti?

— Iar faceți glume. Fetița e tare bolnavă.

— Dar ce are, mamă dragă? Face febră?

— Nu. Tușește de câteva zile și varsă tot ce mănâncă.

— Zău? Chiar tot? De câte zile?

— Apăi... de vreo trei.

Mă uit la copil. O fetiță tare frumoasă, cu un păr lung, blond, ochi albaștri și un zâmbet sfios pe o mutriță de îngeraș.

M-am prins. Mă-sa are ceva la cap, fata are doar o afecțiune minoră.

— Copilaș, ce te supără? întreb eu sever.

— Mă doare gâtul.

— Tușești?

- Nu.

— Ai vărsat?

- Da.

— De câte ori?

— De două ori.

— Ia să vedem noi. Gurița mare.

*

Amigdale tumefiate, roșii, cu depozite albicioase, fa- ringe congestionat.

— Fără febră? mă interesez eu din nou, încercând să mimez profesionalismul.

— Domnu' doctor, i-am dat Nurofen, spune mama.

— Mare greșeală. Să ascultăm plămânii.

Scot stetoscopul din geantă și încep examenul clinic.

Maică-sa nici nu respiră de emoție.

După câteva minute îi spun:

— Ia ascultă și tu.

Asta se face roșie.

— Domnu' doctor, dar eu nu mă pricep...

— Dar tu crezi că eu mă pricep? Ia ascultă-mă pe mine și apoi pe ea, să observi diferența.

Asta e viața la dispensarul medical comunal: trebuie să știi să modelezi omul.

— Nu aud nimic, domn doctor.

— Și dacă nu auzi nimic și nu te pricepi, de ce dai copilului tratament timp de trei zile, fără să vii la mine? E grav. Trebuie internată. Are pneumonie, aprindere la plămâni, înțelegi?

Mă-sa se face galbenă.

— Nu vreau să merg la spital, vă rog să faceți ceva aici.

— încerc. Dar să nu mai dai niciodată tratament de capul tău, ai înțeles? Dacă vezi ceva în neregulă, te prezinți la cabinet, nu o faci tu pe doctorița, clar?

— Da, domnu' doctor. Să vă dea Dumnezeu sănătate că îmi salvați copilul.

Sunt sever până la capăt.

— Poftim rețeta. Mergi și cumpără de la farmacie. în cinci zile vii cu ea la control.

Fac din ochi fetiței și îi spun:

— Copilaș, nu mai mânca zăpadă! Vei ajunge la injecții! îngerașul zâmbește și iese din cabinet.

încă un caz deosebit rezolvat de medicul de circă.

Paștele mă-sii, de ce mă irosesc eu aici?

Trăim vremuri grele, vremuri în care toată populația s-a înrăit, a început să urască intens, categoriile sociale s-au învrăjbit.

Totul din cauza banilor.

Curios cum niște hârtii inventate de oameni ajung să conducă lumea...

România este țara în care fenomenul ăsta se observă cel mai bine.

în rarele momente când mă uit la televizor, tot aud de nu știu ce criză mondială și de cât de rău o să ne fie nouă.

Nu știu unde dracu' e criza asta, când pe șosele apar din ce în ce mai mulți bolizi de zeci de mii de euro, când în magazine stai la coadă, cu toate că prețurile cresc zilnic. E clar că nimeni nu mai trăiește doar din salariu, dar toți se plâng de lipsa banilor. Paradoxală țară.

Eu am o viață spartană pentru că sunt un tip care se mulțumește cu puțin.

Pentru mine importante sunt trăirile interioare, efortul continuu de a mă autodepăși, de a-mi împăca eul exigent.

Scriu ficțiune și pun mult suflet în toate povestirile pentru că ființa mea vrea să evadeze de pe planeta asta.

Sunt copleșit de imensitatea Universului, mai ales de modul său de a ne pune bariere.

Timpul e cel mai mare dușman al rasei umane... sau inumane, mai bine zis.

Privind la toate capodoperele Antichității, îmi devine tot mai apropiată ideea că suntem o specie amnezică.

Am pierdut contactul cu istoria, cu tot ce strămoșii au reușit să construiască fără tehnologia

La asta meditez, conducând spre oraș, după o zi istovitoare la cabinet.

E târziu, mi-e foame și abia aștept să ajung la mine în bibliotecă.

Găsesc cu greu un loc de parcare în fața blocului.

Pe scară sunt aceleași hârtii și același miros de mâncare grea, ceva varză călită, cred.

Cu mișcări ușoare, deschid ușa apartamentului meu mic și mă inundă plăcerea de a fi acasă.

In Suedia nu am simțit așa ceva, deși aveam una dintre cele mai cochete locuințe.

Mi-e poftă de chiflele alea suedeze cu macaroane și de borșul din fiecare joi.

Pielea mea, ce excese am făcut eu acolo...

Câte beri am mai băut, ce sporturi extreme am mai practicat!

Cum i-am învățat eu pe nordicii ăia rezervați să facă rachiu la cazan și să se bucure de fiecare clipă din fenomenul ăsta magnific numit viață...

Și ce lumină era la Kiruna...

Asta îmi lipsește cel mai mult: magia luminii scandinave.

Nu degeaba se antrenează astronauții acolo.

Ce să vă mai spun de hotelul Artic Eden, în barul căruia am terminat romanul și unde Jack-ul curgea în valuri?

Sau de plimbările în miez de noapte cu schiurile, tras de husky, acest cățel deosebit cu ochi de înger?

Ies din reverie când deschid frigiderul.

în afară de două beri, două cutii de cola și o sticlă de vin, nu am nimic.

Morții mă-sii, trebuie să îmi găsesc și eu pe cineva care să mă aștepte cu o mâncare caldă.

Nu am timp, însă, de complicații feminine, povestea vieții mele.

Ca de obicei, sun la restaurantul meu preferat și comand mâncare.

Scot fișele celor 12 pacienți, desfac o bere și mă apuc de studiat.

Intenționez să le învăț pe de rost până sâmbătă.

o»»

Am în cap un amalgam greu de depășit după câteva ore. Se pare că acești copii s-au vindecat în mod miraculos, dar nu înțeleg de ce familiile lor nu m-au contactat.

Nu am primit telefoane de la spitale și nici de la Direcția de Sănătate Publică, dar la ce interes pentru știință mai există în țara asta, mi se pare normală situația.

Tratamentele au fost oprite cam în aceeași perioadă: luna septembrie.

Zilele astea trebuie să le fac evaluarea periodică pentru că sunt cazuri cronice și necesită o atenție specială din partea personalului medical implicat în supravegherea lor.

Verific din nou fișele, să văd dacă nu bat câmpii, dar situația e clară: nu au primit rețete pe trei luni, cel puțin nu de la mine.

Documentele nu mint, copiii sunt fără tratament de ceva vreme.

Ca medic, sunt răvășit și încep să îmi aduc acuzații.

De ce morții mă-sii am scăpat eu asta din vedere?

Dacă s-a întâmplat ceva cu ei și sunt responsabil, chiar și indirect?

îmi vine să mă iau la palme de bou ce sunt.

Mâine voi merge la domiciliile lor.

Cu soluția asta în cap, mă dezbrac și mă întind pe patul meu mare, cu lenjerie de mătase.

Dorm ca un epileptic până ce alarma de fiecare zi mă trezește.

Sar din pleduri cu o energie extraordinară în celule.

Nu am răbdare să execut rutina de dimineață.

Renunț la cafea și țigară, pentru că sunt deja surescitat, iar nervii mei nu ar suporta stimulentele astea fără să intre în grevă la un moment dat.

Ies din casă, fug la mașină și plec spre pacienții mei misterioși.

— Bună dimineața, domnule doctor. Dar de ce ați venit așa devreme? Nu e nici măcar ora 8, îmi spune femeia ce face curățenie în dispensar, zilnic.

— Bună dimineața. Am treabă. E venită vreo asistentă?

— Nu încă. Aveți ceva de lucru? Vă pot ajuta eu?

— Da. Spune-le asistentelor că astăzi nu dau consultații. Sunt pe teren. Să mă sune numai în caz de urgență majoră. Pentru mofturi nu sunt disponibil, clar?

— Da, domnule doctor.

Mă urc în mașină și încerc să îmi fac un plan.

Cine e mai aproape?

Vă dați seama că nu pot da nume, dată fiind confidențialitatea relației medic pacient.

Se termină asfaltul și răbdarea mea când ajung la casa primului copil de pe lista pe care mi-am propus-o.

Deschid poarta, iar un dulău destul de supărat îmi iese în cale lătrând.

De obicei sunt prudent în apropierea animalelor, dar acum nici nu îl bag în seamă.

înaintez prin curte, spre casă.

Bestia turbează. Se repede la pantalonii mei, dar șutul cu care l-am întâmpinat l-ar face mândru pe orice fotbalist din echipa națională.

în sfârșit e liniște.

— Alooo... E cineva acasă? rag eu.

— Da, domnu' doctor. Ce s-a întâmplat?

Recunosc mama copilului.

— Păi bine, mamaie, cum dracu' vine asta?

Femeia se uită uimită la mine. Niciodată nu am vorbit pacienților în termeni golănești, dar acum nu mă mai pot stăpâni.

— Unde e copilul?

— E plecat la sora mea, la Iași.

Mă dezumflu.

— Și eu de ce nu am fost informat? Are pastile?

— Ieri am vorbit cu el. Are grijă ea să nu ducă lipsă de nimic. Nu am vrut să-l chinui aici. Stă la bloc, e cald, mănâncă bine, are chiar și ternet.

— Ce e aia?

— Temet, domnu doctor. La calculator. Dumneavoastră să nu știți de asta? Se poate? Nu mai glumiți cu mine.

Morții mă-tii de bou ce ești! Te-ai tâmpit de la sf-urile tale. Vezi peste tot numai chestii supranaturale.

— îmi cer iertare, mamă dragă, dar când am văzut că nu mai vine nimeni cu el la consultație, am intrat în panică.

Se uită la mine, mirată.

— Așa sunt eu, grijuliu cu copiii.

— Dumnezeu să te aibă în pază. Bun suflet mai ai.

— Mulțumesc, mamă. Plec acum. Să mă anunți când vine băiatul, te rog.

— Da, domnu' doctor.

Scot din buzunar un milion, i-1 dau femeii și-i spun:

— Am cam boțit potaia, dar a vrut să mă muște. Cheamă veterinarul.

Femeia ridică din umeri și rămâne fără cuvinte.

Eu ies încet din curte, sar în Volvo și o tai spre următorul copil.

E plecat la Timișoara, tot la o rudă.

Ce dracu'? E un obicei la ăștia să își trimită copiii, iarna, la oraș? Chiar așa o sărăcie e în casele astea?

Bat satul până la amiază, dar nu găsesc niciun pacient.

Obosit, flămând, cu o durere cumplită de cap și un mare sentiment de frustrare, mă întorc la dispensar.

Pe holurile acestuia e miting.

Mulți oameni mă așteaptă, asistentele sunt

— Domnule doctor, nu știm. Sunt 40 de pacienți care vor să stea de vorbă cu dumneavoastră.

— Păi... Nu lucrăm cu programări? Voi ați dormit? Este și mâine o zi.

— Știți cum e: fiecare are de pus doar o întrebare, asta e minciuna clasică.

— Foarte bine. Ies eu pe sală să le spun cum vor decurge consultațiile. Vreau cafea, cola și 5 minute de liniște, apoi rezolvăm tot.

oee

Partea bună a reformei sanitare este că s-a reușit unificarea tuturor datelor despre pacienți.

Cu ajutorul unui cod special am acces nelimitat la istoricul bolilor și al tratamentelor efectuate oricărui bolnav din țara asta.

Oriunde ar fi, pot verifica on-line dacă a fost văzut de colegii mei.

Pacienții mint, o replică celebră dintr-un serial cu un doctor atipic.

Are dreptate.

Liniștea pe care am dobândit-o după ziua de vizite de domiciliu se spulberă imediat ce verific în aplicație, pe baza CNP-urilor, dacă cei doisprezece copii ai mei au primit tratament.

Rețetele pentru bolile lor sunt cu regim special, așa că e obligatorie raportarea lor, iar de la regula asta nu fac nici măcar eu excepție, cu toată aversiunea mea față de formulare.

Sunt siderat.

Ce dracu' e aici?

Iau telefonul și cu ajutorul unei opțiuni speciale fac o conferință cu asistentele, încercând să aflu mai multe despre familiile astea.

M-am transformat într-un detectiv, dar problema asta începe să mă macine atât de tare încât nu voi avea liniște până când va fi rezolvată.

Ce aflu de la personalul meu nu e mare lucru.

Aceleași povești triste, pline de suferință, pe care le aud de la babele din sat când am timp să stau la bârfă cu ele.

Scenariul clasic: el bea de stinge, deși nu muncește decât cu ziua, ea naște pe bandă rulantă, o mai ia și peste ochi când îndrăznește să protesteze, copiii cresc în tensiuni de tot felul.

Sărăcia și incultura sunt la tot pasul.

La 20 de kilometri de oraș e o altă lume, înghețată parcă într-un Ev Mediu negru, cu reguli precise, cu temeri și superstiții patronate cu grijă de cei care au interesul ca enoriașii să rămână în întuneric.

Nu spun că peste tot e la fel și că ăsta este fenomenul care guvernează satul românesc, atât de idealizat de tot felul de autori bucolici sau alcoolici, dar m-am izbit de situatii ce m-au lăsat fără cuvinte.

Intr-o zi am fost chemat la domiciliu de către o gravidă cu dureri și, din fericire, am constatat că mai are timp să ajungă la spital.

Când am urcat-o în salvare, i-am zis:

— Naștere ușoară.

La care ea:

— Mulțumesc. Și dumneavoastră la fel.

Ce să-i ceri? Asta e nivelul.

Iar bat câmpii. Defect profesional, vă rog să mă scuzați.

Centralizez datele.

Deci, toți cei 12 copii, născuți în luna martie, nu au mai primit tratament pentru boli cronice grave de câteva luni.

Nu sunt morți, nu sunt internați, nu sunt de găsit la domiciliu..

Unul este la Timișoara, iar restul în zona Iași, Bacău, Vaslui.

Toți sunt plecați la rude. Ciudat e faptul că anul trecut nu au făcut asta.

Ceva îmi scapă, dar nu știu ce. Am în minte piesele unui puzzle uriaș, cu implicații grave, iar eu nu sunt în stare să le potrivesc.

Aprind a nu știu câta țigară, torn într-un pahar de cristal licoarea creată de bunul meu prieten Jack, adaug trei cuburi de gheață și meditez.

în momentul în care cuburile s-au topit pe jumătate, dau pe gât lichidul care a fost nectarul meu în nopțile scandinave.

Decid să abordez situația asta ca și cum ar fi o problemă de diagnostic: prin anamneză dusă la extrem.

Am omis ceva, am fost superficial în discuții.

De mâine o iau de la capăt cu vizitele.

»»»

— Neața, mamă.

— Bună dimineața, pan doctor. Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Ne obligă ăștia de la minister să mergem pe teren, pe la casele oamenilor, să vizităm bolnavii.

— Păi, asta e bine. Pe mine mă dor genunchii de ceva vreme și nu pot ajunge la dispensar. Vă rog, veniți în casă.

Mă iau după babă.

Intru în bucătărie. Pe plita încinsă de un foc puternic fierb câteva oale.

Pe cuptor stă un moș senil, care mă privește lung, cu o privire absentă.

— Să trăiești, bunicule. Ce mai faci?

— Trebuie să vorbiti mai tare. Nu aude.

Perspectiva de a urla ca la concertul Slayer nu mi se pare așa atractivă la ora asta.

— E bolnav, moșul?

— Nu e bolnav, dar mă enervează așa de tare că îi dau diazepam, să am și eu oleacă de liniște.

Rămân blocat. Babă nebună.

— Ce fierbe acolo? mă interesez eu.

— Colțunași.

— Uau!! Cu dulceață?

— Vreți să vă dau? Am și cu dulceață și cu brânză.

— Cu dulceață, mamă, spun eu, dându-mi haina jos și așezându-mă la masă.

— Păi, cu atâta muncă pe cap, e normal să vă prindă foamea. Acuma vă aduc o farfurie.

Am intrat în atmosferă. Baba nu are ce face, așa că e gata de povestit tot felul de porcării.

— Bunică, ia spune matale, cum sunt vecinii tăi? Știu că băiețelul de peste drum e tare bolnav. Mă duc îndată pe la el.

— Săracul băiet! Are boala aia: ducă-se pe pustii. Tremură tot și se pișă pe el, să mă scuzați. Dar ce să faci? Dumnezeu nu bate cu parul, domnu' doctor!

Intre timp, cinci colțunași fierbinți apar în fața mea.

— Zahăr ai, bunică?

— Păi, matale nu știi că nu e sănătos?

— Trebuie să urmezi ce spune doctorul, nu ce face el, corect?

Nu mai zice nimic. îmi aduce o cutie de tablă.

Fără să-mi pese de milioanele de calorii pe care le bag în mine, torn din belșug în farfurie.

— Cum adică, mamă, nu bate cu parul?

— Sunt de la sectă, domnu' doctor.

— Ce sectă?

— Nu știu cum îi cheamă, dar vor arde în iad toți. Ce a mai ajuns lumea asta...

— Bunică, Soarele răsare și pentru cei buni și pentru cei răi. Așa scrie în Carte.

— Dreptate ai, zice baba, trăgându-și un rând de cruci.

E atât de solemn momentul, încât mă simt obligat să fac și eu la fel.

Acum sunt unul de-al ei. E gata să-mi spună orice. Și ce mândră va fi când va povesti babelor că doctorul, băiat credincios, a stat la masă cu ea.

îmi asum riscul de a intra în gura satului, pentru că scopul e nobil.

— Spune, bunică, ce se întâmplă la sectă?

— Ei nu erau sectanți până acum ceva timp, dar de când a venit vindecătorul ăla, s-au schimbat. Au uitat Sfânta Credință și Sfânta Carte.

Alte cruci la care eu particip cu mare entuziasm.

— Ce vindecător? Singurul care tratează pe aici sunt eu.

— Matale nu păcălești lumea, chiar știi ce faci.

Oare?

— A venit acum vreo trei luni și a umblat pe la multe case.

— Era singur?

— Nu, cu pastorul lor.

— Aaa... Nenea Vasile de lângă poștă?

— Da. La unele case a stat puțin, dar la altele a zăbovit peste noapte.

— Și ce a făcut acolo?

— Nu știu sigur. Cică a vorbit mult, a pus mâna pe cei bolnavi și le-a spus că nu mai au nevoie de pastile.

— Cum arată vindecătorul ăsta?

— E un băiet tânăr, ca matale, un pic mai slăbuț și înalt. Poartă plete ca ăia de la metalul greu.

Era să mă înec cu colțunașii.

— Ce metal greu, bunică?

— Nu știu. Așa spune un nepot de-al meu. Că la metalul greu se poartă plete. O fi vreo fabrică, ceva. Ce a făcut ternetul din tara asta...

Nu mai pot mânca. Baba m-a îndopat ca pe un naufragiat.

— Bunică, sărut mâna pentru masă.

— Să-ți fie de bine. Ceva pentru genunchii mei aveți la dispensar?

— Am eu în mașină niște leacuri.

Aduc babei pastilele și plec spre cabinet într-o stare de surescitare deosebită.

Cine dracu' o fi vindecătorul ăsta?

«

După câteva ore de muncă asiduă fac o pauză.

— Vă rog să îmi dați numărul lui Vasile, de lângă poștă.

— E pe fișă, domnule doctor. Imediat vi-1 scriu pe ceva.

Sun ca disperatul, dar nu îmi răspunde nimeni.

Poate e ocupat omul.

— Una din voi să meargă până la el și să-i spună că l-a rugat doctorul să vină la dispensar. Am ceva să-i comunic.

— Nu e acasă. Se întoarce abia săptămâna viitoare. Am vorbit ieri cu soția lui.

— Să vină la mine.

— Sunteți sigur? Știți cum sunt ăștia. Ea nu face nimic fără să aibă acordul lui.

— încercați, vă rog. E important.

După jumătate de oră se întoarce asistenta și îmi spune că femeia nu poate veni, dar i-a lăsat cartea mea de vizită și în mod sigur mă va suna cineva din partea lor.

Eu nu mai am răbdare. Decid să apuc taurul de coame.

— Plec acum. Mâine nu vin. Vă rog să reprogramați toți pacienții. Ceva deosebit de important mă silește să iau decizia asta.

Am un indiciu slab, dar presimt că voi lumina măcar un pic drumul nesigur pe care merg acum.

Sora de la Iași, cea care avea ternet la bloc, a fost mai demult la o consultație și atunci i-am luat toate datele.

Am chiar o copie după buletinul ei în arhivă.

Sar în mașină și plec spre orașul în care am făcut facultatea. Vreau să văd băiețelul cu ochii mei.

Dezamăgirea mea e mai mare decât steaua Caniș Ma- joris când aflu de la soț că sora a murit de câteva luni, răpusă de un cancer osos, și nu e niciun nepot la el.

Țigările nu mai au gust, atmosfera academică a acestei metropole universitare nu mă mai atrage, dorința mea de a cumpăra câteva cărți a dispărut.

Forțez mașina la maxim pe drumul de întoarcere și deschid foarte abătut ușa apartamentului meu.

Mă prăbușesc într-unul dintre fotolii și încerc să-l vizualizez pe acest vindecător care îmi tot tulbură liniștea.

L-aș lua la palme, dacă ar fi de găsit.

Ce fel de om ar face așa ceva?

Să pună el în pericol viața unor copii nevinovați pentru o halucinație de-a lui... în mod sigur are patologie psihiatrică.

Deschid radioul, dar dau peste unul care își prezintă în direct o criză renală ce, în capul lui, sună a muzică, așa că renunț să mai ascult.

Sar la calculator și caut pe internet informații despre comunități religioase.

Sunt un milion de secte în lumea asta. Nu știu de unde să încep, pentru că e foarte mult de citit.

Setez motorul de căutare pe fotografii de pastori și tot felul de moace mă salută.

Impresia generală e cea a unor oameni echilibrați, realizati, fericiti.

Caut în mod special un băiat cu părul lung, dar nu am succes.

Mi se urcă sângele în cap de nervi și de frustrare.

Sunt un tip de acțiune, ajunge cu biroul.

Știu din tot felul de discuții că mulți dintre practicanții cultelor religioase au întâlniri în fiecare zi, adunări, cum le spun ei.

Decid că voi participa și eu în seara asta la una.

Strivesc pedala de accelerație a mașinii și ajung la cabinet în timp record.

Parchez, apoi mă îndrept pe jos spre casa de adunare.

La poartă, câțiva indivizi destul de bine făcuți freacă menta. Nu sunt puși acolo să ofere flori, după cum arată.

E clar că o persoană importantă se află înăuntru.

Băiat prevăzător, am luat cu mine o Biblie veche, ediție de colecție, pe care am primit-o de la un călugăr din Suedia.

Ajung lângă ei și ridic cartea deasupra capului.

Se uită la mine mirați.

— Bună seara, frații mei. Sunt așteptat. Vă rog să mă escortați.

Nu pricep.

încerc atunci engleza, limba universală și un zâmbet larg se afișează pe mutrele lor de bătăuși.

Mă încadrează, mă percheziționează, apoi mă conduc până la ușa clădirii.

Le mulțumesc și pășesc înăuntru.

E foarte multă lume. Pe câțiva îi știu, pentru că am avut de-a face cu ei la cabinet, dar marea majoritate sunt necunoscuti.

I

Nu mă bagă nimeni în seamă, deoarece ochii tuturor sunt îndreptați spre nu știu cum se numește, așa că îi voi spune partea centrală a încăperii.

Sunt acolo 12 copii îmbrăcați în alb, care, dispuși în cerc, cu mâinile împreunate și ochii închiși, șoptesc cuvinte de neînțeles. *f*

în niciun caz nu e vreo limbă pe care eu să o

cunosc, în mijlocul cercului, ghiciți cine se află?

Știam eu că nu scriu pentru oameni care au tărâțe în cap.

Ați ghicit din prima.

Este băiatul de la metalul greu.

E un tip care fascinează.

înalt, îmbrăcat în roșu, cu un păr lung, negru, pieptănat frumos pe spate, cu o frunte lată și o barbă fină ce acoperă un obraz brăzdat de cute.

Are ochii închiși, dar probabil a simțit privirea mea, așa că în secunda următoare mă fixează.

Dragii mei, ce senzații poate dărui nenea ăsta...

E fenomenal.

Simt că mi-e superior, că voința mea este trestie în vânt pe lângă a lui.

Nu am încercat niciodată hipnoza, dar cred că asta e ceea ce face acum cu mine.

Rămân catatonic până când vocea sa mă scoate din obnubilare.

— Și vindecătorul va veni după mine, așa cum v-am spus.

Deci, până la urmă, mi se recunosc veleitățile.

— E ultima seară în care ne vedem. Vă rog să urmați tot ceea ce v-am învățat.

Toată lumea se uită la el ca la un zeu.

Copiii au format un alai în spatele lui.

— Vino, vindecătorule. Avem de vorbit.

Am de ales?

00»

Ieșim din clădire. Apare un microbuz în care ne urcăm în ordine: eu, tipul ăsta extraordinar și cei 12 copii, care, v-ați dat seama, sunt pacienții mei.

Nu mă pot abține și încep cu întrebările.

— Copii, sunteți bine? A mai avut cineva crize?

Se uită la mine mirați, dar nu scot un cuvânt.

La o primă inspecție, am impresia că sunt mai sănătoși ca oricând.

Cum dracu' e posibil așa ceva?

— Nimic nu e imposibil când privești totul ca pe o iluzie, îmi citește gândurile pastorul ăsta sau ce naiba o fi el. — Asta e credința ta, învățătorule? încerc eu să fiu ironic.

— Nu te plasa acolo unde nu ai ce căuta, vindecătorule. Ce e credința?

— Un refugiu. Mai ales atunci când ești conștient de propria moarte.

Jur că îl văd zâmbind.

— De ce ți-a luat atât de mult timp să mă găsești?

— De ce nu ai venit tu la mine dacă era scris să ne vedem?

— Acum te supraevaluezi. Ți-am arătat calea din momentul în care am nimerit aici, pentru că am simțit forța din tine, obsesia ta de a pleca. Iți dau șansa asta.

Rămân siderat.

Ăsta mereu obținea tot ce voia?

Ispita e mare. Dar cum să cred într-un asemenea tip?

Intr-o secundă mi-a intuit toate dorințele, toate visele.

— Copiii ăștia sunt bine acum. Nu-i pot lua cu mine. E cam limitat spațiul din... vehiculul meu.

Din nou același zâmbet misterios.

Mă enervez.

— A mai fost unul ca tine acum vreo două mii de ani, nu?

— Te rog să precizezi: ca mine sau identic cu mine?

Dragii mei, în punctul ăsta am clacat.

Vă dați seama ce încearcă să-mi spună ăsta?

Pur și simplu, rămân fără glas, fără gânduri, fără... nimic.

Sunt acum doar un mare balon, golit de orice interacțiune cu mediul înconjurător.

— E un accident oprirea mea pe meleagurile astea. E clar acum pentru mine că locația e interesantă, doar că timpul nu e potrivit. Eu voi pleca, iar tu, vindecătorule, ai grijă pe cine și cum atingi. De azi înainte îți meriți pe deplin numele ăsta.

Mă prinde de mâini și simt cum ceva ce nu pot defini mi se strecoară în toate celulele.

Senzorialul meu intră în grevă și se face întuneric. Dragii mei, sosesc acum. Vă rog să mă treziți la următorul capitol.

— Domnule doctor, sunteți bine?

— Oare ce s-a întâmplat?

— Al cui o fi microbuzul?

— Dar ce căuta în pădure noaptea?

— Nu e rănit. Poate doarme doar.

Voci...

Numai că mie îmi fac rău aceste zgomote. Trebuie să mă concentrez puternic pentru a le înțelege.

Deschid ochii și văd zidurile cabinetului meu.

Sunt întins pe canapea. în jurul meu roiesc asistentele și câțiva băieți de pe ambulanță, care se chinuiesc să mă conecteze la electrocardiograf.

Am o perfuzie care mă deranjează. în mod sigur, au pus doar vitamine în ea.

Ce dracu' să îmi administreze? Că nu au nimic altceva în dotare.

— Copiii sunt bine? întreb eu, cu un glas stins.

— Care copii, domnule doctor? Erați singur în pădure. Ce făceați acolo?

Nu spun nimic, le zâmbesc frumos și mă ridic.

— Stați liniștit! Cei mai răi pacienți sunt doctorii!

— Gura! Cafeaua mea unde e?

Se uită toți la mine, siderați.

— Nu am nici pe dracu'! Terminați cu porcăriile astea, îmi smulg perfuzia și, cu pași rapizi, intru în camera mea, unde nimeni nu cutează să mă urmeze.

Ies cu cana plină de cafea, arunc cheile de la Volvo șoferului de pe ambulanță și-i spun:

— Vezi că în bord e un pachet de Davidoff. Adu-1 încoace rapid.

Omul se conformează.

A fost ultima oară când am mai văzut fețe și corpuri umane.

Acum văd doar energii de diferite culori, iar după intensitatea lor pot să îmi dau seama ce anume perturbă echilibrul sistemului.

Atingerea mea aduce normalitatea.

Doar că eu trebuie să îmbrac toată această magie în rigorile unei consultații medicale...

Eva

Câți am ucis, nu știu. Oricum, nu pe toți. Mă enervează faptul că în ochii lor nu văd frică. Nu văd decât imaginea pierzaniei mele. De fiecare dată.

Ea. Păr lung, negru, parfumat, piele fină, albă. Amintiri.

Acum. Moarte. Duhoare. Putreziciune. Singurătate.

Soare. Enervant. Nu mă simt bine în timpul zilei. Căldura, mirosul, lumina, liniștea, toate astea mă rănesc. Nu am alternativă. Trebuie să fug. Să fiu mereu în mișcare. Să fac tot posibilul pentru a găsi măcar un supraviețuitor. E tot ce îmi doresc.

Partea bună a acestei situații e aceea că pot să conduc beat. Sticla de Jack stă pe scaunul din dreapta, alături de pachetul de Davidoff. Am avut ceva noroc ieri, dând peste Mall-ul ăla.

Sunt prea bătrân pentru tot rahatul ăsta.

Un singur lucru mă ține în viață. Ura. Urăsc tot ce e în jurul meu. Urăsc singurătatea. Urăsc moartea. Urăsc cerul și cerurile. Urăsc modul în care tipul ăla celebru, ce acum vreo două mii și ceva de ani călca pe aici și vindeca bolnavi, a ales să abandoneze jucăria lui preferată. Dar, mai ales, îi urăsc pe Ei. Pe toți.

Deschid geamul și las curentul de aer să-mi răvășească părul mizerabil și barba lungă, cu multe, prea multe fire albe. Hainele îmi sunt pline de tot felul de fluide biologice, bocancii parcă s-au lipit de tălpile mele. Trebuie să găsesc un loc unde să mă pot ocupa de igiena mea, altfel mă voi îmbolnăvi, dracului. Și nu-mi permit asta acum. Un bolnav e o pradă ușoară, iar colți mari îmi vor sfârteca măruntaiele, mușchii, inima și, mai ales, plămânii. Am observat predilecția lor pentru organele astea. Nu știu de ce. Partea proastă e alta. O dată mușcat sau zgâriat, chiar superficial, evoluția este spre cimitir. Numai că nu te însoțește nimeni până acolo. Nu tu alaiuri, nu tu bocitoare, nu tu prieteni, care, măcar de ochii lumii, te plâng, nu tu cuvinte de bine spuse despre tine. Nimic din toate astea. Doar suferința, teama care îți paralizează reacțiile. Doar tu și descompunerea ta pe străzile pustii, pe betoanele supraîncălzite. în aerul pestilențial din fostele mari orașe. Am văzut muribunzi. Am ascultat tânguiri. Și am trecut nepăsător.

Mi-a trebuit ceva timp să învăț cum să mă adaptez. Când a început carnagiul, nebunia globală, eram doar un simplu funcționar. Una din miile de fețe șterse ce lucrau la ghișeele de distribuție a cipurilor de identitate. Viața mea era guvernată de programul de 12 ore de muncă. La sfârșitul săptămânii îmi mai făceam de cap prin bodegi, mai mergeam pe la sala de box, mai citeam, mai încercam câte un surogat de iubire în brațele unor prostituate al căror preț mi-1 puteam permite. Prieteni nu aveam, dar mă bucuram de sinceritatea singurătății mele. Asta până în ziua

în care am auzit-o cântând. Am asociat vocea ei cu emoțiile refulate, interzise în mod voluntar, cu toate neîmpli- nirile mele. Am început să o caut, să încerc să ajung aproape de ea. Era solista unei trupe obscure, fără prea mari perspective, fără prea mulți fani, fără prea multe pretenții. Muzica ei a fost un punct de sprijin pentru mine. Am început să renunț la unele elemente distructive din viața mea. Nu mai beam până la inconștiență. Nu mă mai băteam prin baruri. Nu mă mai drogăm cu toate rahaturile ieftine de la colț de stradă. Nu mai riscam boli venerice prin tot felul de bordeluri jegoase. Mi-am impus chiar să fiu atent la modul în care mă îmbrăcam.

Și a venit momentul în care Universul mi-a făcut singurul cadou pe care-1 așteptam cu înfrigurare. Privirea ei, parfumul ei, părul ei negru, lung, zâmbetul ei. Ahhhh!!! La naiba!! Sunt femei pe lumea asta care pot transforma bărbații în zei. Pardon. Au fost.

Opresc mașina, pentru că bordul ei a devenit pom de crăciun. Tot felul de senzori semnalizează chestii nasoale. Nu vreau să iau foc. Privesc atent afară. Nicio mișcare. Nimeni pe urmele mele. Am noroc, pentru că e încă zi. Odată cu apusul soarelui, Ei devin activi și ucid tot ce mișcă. Vehiculul meu e ranforsat. îmi vine să urlu de nervi la gândul că voi fi nevoit să-l părăsesc. Dar ce dracu' pot face? Ce alternativă am? în decursul lunilor în care am reușit să păcălesc moartea, mi-am făcut temeinice cunoștințe de mecanică. Fac o inspecție rapidă și constat că s-a spart baia de ulei. Nu pot merge mai departe fără să calez motorul. De asemenea, mersul pe jos nu e o soluție.

Orașul din care am plecat e la câteva zeci de kilometri depărtare. Cel spre care mă îndrept e la câteva sute. Autostrada e plină de mașini abandonate. Sunt sigur că pot găsi ceva folositor, dar asta abia mâine dimineață. Sunt forțat să petrec noaptea aici. La naiba cu toate!! Mă voi bloca în Volvo, mă voi îmbăta până la limita comei alcoolice și voi aștepta zorii. Toate astea le voi face acoperit complet de sacul meu de dormit special. Ei văd în infra- roșu. Așa detectează organismele vii. Am reușit să fac rost de o folie de aluminiu. Astfel, devin invizibil și pot să-i ucid chiar și în cuiburile lor. Ziua e ușor, pentru că sunt foarte lenți în reacții. Lumina nu-i omoară, din păcate, doar îi încetinește.

Am renunțat să folosesc armele de foc. Le păstrez doar pentru situații delicate. Dispun de un aruncător de flăcări, două pistoale automate și două lansatoare de rachete. Prefer cuțitul. Prefer să-i privesc în ochi atunci când lama rece distruge centrii nervoși de la baza craniului lor alungit. Mă droghez cu ultima lor respirație. Deliciul suprem e atunci când reușesc să-i decapitez. Dacă biologia lor e asemănătoare cu cea umană, și trebuie să fie, dat fiind faptul că respirăm același aer, atunci, capul despărțit de trup mai vede câteva secunde. E fetișul meu: moaca mea, moartea lor. Cum e să-ți privești propriul trup fără bostan pe umeri?

Noaptea e rece. Mai și plouă. Alcoolul îmi aleargă prin sânge și îmi distruge neuronii. Și așa nu am ce face cu ei. Profesorul de biologie din liceu îmi spunea că, în primă fază, receptorii sunt exprimați mai puternic pe suprafața

celulelor, de aici euforia din primele momente ale beției. Un scriitor pe care-1 citeam frecvent spunea că la prima sticlă ești un zeu, la a doua un înger, iar la a treia devii un porc. Și porcii, așa cum mi-a atras atenția un poet, nu pot privi cerul. Morții mă-sii!!! De ce naiba să privesc un cer impasibil, arogant și pătat de strălucirile unor stele inaccesibile? De ce dracu' nu e negru complet? Așa ar fi trebuit să fie. în ton cu mizeria pe care o patronează. Ce îmi pasă mie, fir de praf, de nebuloasele lui, de galaxiile lui, de expansiunea lui, de bozonii lui, de materia sau energia lui neagră? Ce-mi pasă mie, gunoi stelar, de supernovele lui, de distanțele dintre structurile lui, de găurile lui negre? Ce-mi pasă mie, pungă de apă, de timpul lui? El nu dă niciun atom pe mine. Așa cum s-a lepădat Petru de Christ, așa mă lepăd și eu de Univers. Arunc anatema asupra cosmosului. Ăsta e sediul ființei supreme? Asta e casa în care eu trebuie să locuiesc după ce dau colțul? Bună glumă! Nu-mi pasă. Și, știi ceva, urmaș al Big-Bang- ului? Nu vreau să mor acum, chiar dacă în carnea mea se ciocnesc drezine. Și o să cad mort de sete alături de fântână, dacă apa vie cu care mă îmbii poartă în ea germenii supunerii mele. Nu ești tu stăpânul meu! Pentru ce mi-ai dat liber arbitru dacă mă forțezi să te venerez?

Nu pot da drumul la mp3. Nici nu pot fuma. Picături dese cântă la claviatura peisajului.

Ea. Buzele, aroma ei, modul în care rostește numele meu, căldura ei, catifeaua unor orgasme ce mi-au dat iluzia armoniei cu Creatorul, urma capului ei pe pieptul meu, picăturile de apă pe trupul ei, în diminețile în care ră-

mânea la mine. Felul ei de a se comporta și, mai ales, cana din care beam amândoi cafea. Sărutul ei cu gust de migdale, sânii ei tari, picioarele ei strângând gâtul meu, șoaptele ei, promisiunile ei, fanteziile ei, fanteziile mele, formele ei, ființa ei.

Acum. Frig și deznădejde. Râd plângând. Dezumanizare și licăriri efemere de speranță. Un șancru sifilitic pe fața celei mai frumoase femei din lume. Mi-e dor de un râs de copil. La dracu'!!! Mi-e dor de o voce umană.

Stau sub folia de aluminiu, încordat ca un arc. Mi-e o silă organică, o silă care mă face să vărs, o silă perversă de tot ce e în jurul meu. Am un mic furtun cu care absorb nectarul alcoolic, fără să fac gesturi inutile. Sănătatea mea mintală se bazează doar pe discuțiile cu mine însumi, pe anumite melodii și pe faptul că am resursele planetei la picioare. E o anumită voluptate în degradare. în descompunere, ești sedus de beția mocirlei. Pot să decad mai mult de atât? Ucid, sunt alcoolic, sunt mizerabil. Dacă aș avea posibilitatea, aș deveni și violator. Spunea un filosof că ființa umană poartă infernul în oase. Avea dreptate. Din lut nu poți face diamante.

Pași. De unde naiba vin? Ei se deplasează fără zgomot. Par a nu atinge pământul. Și se mișcă foarte repede noaptea. Inima îmi pulsează în gât. Stomacul îmi e contractat. Alcoolul a dispărut din creierul meu schizofrenic. Nu mă înșel. Aud zgomotul unor pași pe beton. Pare a fi produs de tocuri. Ce divă are curajul de a străbate un asemenea peisaj, o asemenea mare de ură, colți și măruntaie putrezite? în pantofi de gală.

Am modificat Volvo-ul astfel încât să fie imposibil de pătruns în el din exterior. Geamuri nu mai am. Sunt doar câteva găuri în oțelul cu care am învelit-o. Prin ele pot privi afară și mă pot orienta. Am o trapă specială în podea, prin care pot fugi în caz că situația o cere. Sunt învelit în aluminiu. Am chiar și o cască specială. Practic, nu pot fi detectat de Ei.

Pașii se opresc chiar lângă mașină. Un fascicul subțire de lumină pătrunde în interior. Ce dracu e?

— Ești aici?

Vocea ei.

Cum e posibil așa ceva?

— Răspunde, te rog! Nu mă abandona! E atât de frig...

Ce glumă sinistră e asta? Am halucinații? Am văzut cu ochii mei cum a murit sfârtecată. Am auzit trosnetul oaselor. I-am privit plămânii. Am fost scăldat în sângele ei.

— Deschide, te rog. la-mă lângă tine.

La naiba!!! E prea mult. Urlu.

— Nu pot!!!!!

Liniște. Apoi încep zgomotele pe care le recunosc. Sunt colții și ghearele lor, care încearcă să străpungă oțelul. Scot aruncătorul de flăcări. Prin găurile de orientare pulverizez moarte.

Dimineață. In sfârșit, sunt în siguranță. Aprind o țigară și cobor din mașină. Duhoarea e de nesuportat. Fac o inspecție rapidă a cadavrelor carbonizate și rămân fără glas. Am găsit o ființă umană din care încă mai iese fum. Are un lanț lung de oțel la gât și rămășițele unor electrozi ce, se pare, i-au fost implantați în creier. Implicațiile sunt

uriașe, iar eu trebuie să mă adaptez la noua situație, la noii dușmani. Se pare că Ei au reprezentat doar primul val al invaziei. Abia acum își fac apariția cei care sunt, de fapt, cotropitorii. Cei capabili de călătorii interstelare. Cei care au urmărit extincția rasei umane, de sus, din navele lor. Cei capabili de multe...

Ce dracu' mă împiedică să-mi trag un glonț în meclă? Ura, nu?

Am reparat vehiculul. Sunt din nou în mișcare. Am câteva ore de când nu am mai băut. Mintea mea e la capacitate maximă. Mă motivează imprevizibilul. Mă excită această nouă luptă. M-am săturat să ucid carcase. Vreau să mestec inteligență. Vreau să sodomizez aceste creaturi ale Universului. Scot cuțitul și îmi crestez pe piept o cruce răsturnată, sub care scriu numărul bestiei. 666. Torn Jack apoi pe plagă și savurez durerea. S-a dus dracului ultima fărâmă de umanitate.

Nu e sânge. E un lichid negru ca petrolul. Nu sunt creieri. E o substanță albă, vâscoasă. Nu sunt țipete. Sunt doar gemetele mele. In cuibul ăsta am avut prima erecție. Douăzeci de carcase. Notez în carnet această cifră. Sunt fericit. Am prins un pui. E o premieră. Nu am mai văzut niciodată așa ceva. Nu seamănă cu Ei. Are corpul acoperit de solzi și ochii lipiți. Pe spate are două aripi mici. E fierbinte. Ei sunt reci. E albastru. Ei sunt cenușii. îl iau cu mine. îl voi crește. îl voi studia. Poate așa îmi voi da seama care sunt punctele slabe ale adversarilor mei.

0 0 0

Ea. Deasupra mea. Am ochii acoperiri și mâinile legate. Căldură. Mișcări haotice. Pasiune fără tandrețe. Durerea unui orgasm prea mult refulat. întuneric fără tristețe.

000

Aripile albastre se deschid. Ființa ce tocmai a primit ADN-ul unei alte specii se avântă în frumusețea unui cer sătul de imperfecțiunile unei rase al cărei ultim reprezentant a devenit creator

Iluzii

— Să mă lași dracului în pace cu speculațiile tale! Mi-a ajuns! Numai cu turbați am de-a face de dimineață.

Comisarul trânti nervos stiloul său cu capac aurit pe unul din dosarele aflate pe masă. Ca și cum totul trebuia să meargă prost, stiloul a descris un frumos arc de cerc în aer și de pe dosar a ajuns jos, unde s-a spart cu un zgomot sec. O băltoacă de cerneală și-a făcut loc pe covorul și așa nu prea curat, din biroul de Investigații Criminale.

— Domnule comisar, promit să vă cumpăr un stilou la fel de frumos, spun eu.

Omul nu mai suportă. Mă privește cu ochii injectați. Sunt sigur că adrenalina îi va provoca un infarct în viitorul nu prea îndepărtat și atunci va ajunge pe mâinile mele. De fapt, pe cuțitele mele. E un bărbat bine făcut. Masiv. A fost sportiv în tinerețe. Cică nu știu ce mare handbalist. Are degete groase, puternice și cred că anumiți găinari au simțit din plin gustul falangelor sale, pe vremea când lucra la Judiciar.

— Ieși afară! Și fă-mă să-mi fie dor de tine! urlă el.

— îmi permiteți un sfat?

Fără să-i iau în seamă privirea turbată de nervi, continui calm.

— Cu ritmul ăsta de viață, nu vă văd bine. Sunteți prea agitat. Vă îndreptați cu pași repezi spre un accident vascular. Necropsierii fac deja pariuri. Care cedează prima? O arteră coronară sau una cerebrală? Eu am pus banii pe coronare. Vă rog, citiți raportul meu după ce vă veți mai calma. E foarte important să înțelegeți ce am descoperit. Credeți-mă că nu sunt medic legist de azi, de ieri. Domnule comisar, cu tot respectul, nu vreau să particip activ la autopsia dumneavoastră.

Înainte de a apuca să-mi răspundă, mă strecor pe ușă. E vânzoleală mare la sediul de Poliție astăzi. Vine minis- »
trul și toți au deja morcovi în anumite părți ale corpului. Sunt cinci cadavre. Același *modus operandi.* S-a avansat ipoteza unui criminal în serie. Nu știu cum naiba a aflat presa și au început acuzațiile de incompetență la adresa gaborilor.

Opinia publică voia rezultate. Primarul voia rezultate. Ministrul însuși a cerut rezolvarea cât mai rapidă a cazului. Că, deh, e an electoral. Televiziunile urlă. Toate gospodinele vorbesc numai despre asta. Pensionarii nu mai joacă table în parc, ci propun ipoteze de lucru. Intemetul e plin de discuții. Scriitorii de duzină deja au început romane visând la o efemeră consacrare sau la cine știe ce tiraje, care să le aducă saci de bani. In capul polițiștilor s-a spart buboiul. S-a dublat numărul celor care lucrează la dosarul ăsta, încercând să strângă informații de peste tot. Sifonării au fost chemați la secție. Nimic nu a fost lăsat la voia întâmplării. Normal, în tăvălugul ăsta am fost prins și eu, în calitate de medic legist. Am făcut autopsiile tutu-

ror celor cinci victime. La toate, fără excepție, am descoperit ceva ce, sunt sigur, ar fi scăpat multor colegi. Nu degeaba sunt cel mai bun. Nu degeaba până și serviciile secrete apelează la mine în situații speciale. In meseria mea am văzut multe chestii urâte. Răutatea umană nu are limite. Numai că, în toate cazurile a existat, până la urmă, o explicație rațională. Nimic spectaculos. Doar variațiuni pe aceeași temă... Cum să-l omori pe semenul tău. Sunt multe moduri de a face asta și chiar de a-ți ascunde urmele. Din fericire, pe majoritatea criminalilor nu-i duce capul și lasă indicii pe care tehnologia modernă le poate descoperi. De asta, sunt prinși de cele mai multe ori. în cazurile de față, situația e complicată. Toate victimele au fost exsanghi- nate. Nu am scris povești cu vampiri în raportul meu, pentru că sângele a fost găsit lângă ele. La necropsie am remarcat o disecție acută de aortă toracică și ruptură de esofag. Asta înseamnă că au vărsat tot sângele pe gură. Aorta e chiar în spatele esofagului. Sunt coincidențe prea mari pentru a putea fi vorba de un fenomen natural. Ora morții e aceeași pentru toți. Mecanismul direct al morții, la fel. Leziunile sunt identice. Ca și cum asta nu ar fi de ajuns, datorită talentului și meticulozității cu care îmi practic meseria, am mai descoperit ceva. De data asta în creierele lor. în ventriculii cerebrali, lângă plexurile co- roide, știți voi, chestiile alea mici care secretă lichidul cefalorahidian, erau prezente două structuri minuscule care nu apar în nicio carte de anatomie. Uimirea mea a fost maximă. Nu am explicații. Asta am scris în raport. Doar că am îndrăznit să speculez în conversația pe care am avut-o

cu comisarul, când i l-am prezentat. L-am scos din minți. Deja era cu nervii la pământ și, pur și simplu, a luat foc când am menționat ceva de o armă biologică experimentală sau o radiație necunoscută din spațiu, ca potențiale cauze. Mă rog, nu a apreciat gluma. Om stresat din cale afară, la un pas de groapă.

0 0 0

Ies din sediul Poliției și mă îndrept către mașină. Hârbul cu care circul are cam jumătate de milion de kilometri la bord și nu e prea bucuros atunci când îndrăznesc să-l pornesc. Tușește de câteva ori, îmi aprinde în bord tot felul de becuri, scoate zgomote ciudate de sub capotă și încearcă să intre în grevă. Nu am milă de el. îi mai dau o cheie. Nu are încotro. Pornește. împing nesimțirea atât de departe încât dau drumul la radio. Pe canalul meu preferat, singurul pe care-1 prind în coșciugul ăsta, curg, bineînțeles, discuții despre cum banii contribuabililor sunt risipiți pe incompetența polițiștilor, care ar trebui să prindă criminali, nu să stea cu radarul în boscheți. Mă enervez și bag un CD cu muzică. Dau volumul la maxim și mă înscriu în lunga coloană de șoferi ce încearcă să circule pe străzile mici și supraaglomerate ale orașului. Astea nu se mai văd acum. Nici câinii vagabonzi, nici mizeria, nici sărăcia, nici șomajul, nici pribegia la care marea majoritate a forței de muncă e obligată. Nu! Acum se vede doar incompetența polițiștilor, care au pe cap cel mai complex caz de la Rîmaru încoace. Așa e societatea. Avidă după

circ. Gata oricând să arate cu degetul pe alții. Parcă ea ar fi perfectă. Sunt convins că în câteva zile vor sosi generali de la București, care vor prelua cazul din mâinile comisarului. Sper doar să nu-1 dea afară sau să-l trimită la vreun post de poliție unde a înțărcat mu tu' iapa. Parșivă și slujba asta.

Conduc prudent, cu treizeci la oră. Așa se deplasează coloana. Intenția mea e să mă duc din nou la morga spitalului. Cele cinci victime sunt păstrate la rece. Din clipă în clipă aștept rezultatele testelor. Am solicitat tot ce se poate solicita, pentru că mi s-a permis să dispun de un buget imens. Nah! Ce ți-e și cu presiunea asta mediatică...

Știu foarte bine că nu am voie să mă amestec în desfășurarea anchetei, dar acum e o situație specială. Nimic din ceea ce am văzut la aceste victime nu e normal. Din cunoștințele mele, și am, slavă Domnului, cu duiumul, nu există vreo boală care să explice ceea ce am găsit. Aici e vorba de ceva complex și al dracului de misterios. Cufundat în gândurile astea, am ratat intersecția cu spitalul. Mai bine. Drumul mă duce în afara orașului. Știu un hotel care are un restaurant elegant. Mănânc de multe ori acolo. Nu mi-e foame acum, dar am nevoie să-mi pun ideile în ordine. Parchez astfel încât mașina să fie în pantă. Dacă nu pornește îi voi da drumul la vale.

Intru. Masa mea preferată e liberă. Mă așez.

— Bună ziua, domn doctor, îmi spune un ospătar.

— Numai bună nu e, dar nu mă lua în seamă.

— Ca de obicei? se interesează.

— Nu. Azi nu am chef de fripturi. Adu-mi o cafea. Să

fie adevărată, nu vreun rahat de la filtru sau espresor. Fiartă în ibric. Neagră. Fără zahăr.

Pun pe masă țigările și telefonul. îmi iau capul în mâini și încerc să fac un plan. Cele mai importante indicii pot fi date de ultimele clipe din viața victimelor. Trebuie să vorbesc cu familiile lor. Sunt sigur că au fost interogate, dar poate polițiștii nu au știut să pună anumite întrebări. Cât îmi storc creierii mai tare cum să devin un San-Antonio de România, se întâmplă două chestii. Vine ospătarul cu cafeaua și sună telefonul. Răspund.

— Deja ți s-a făcut dor de mine, comisare?

— Unde ești? mă întreabă el, cu o voce sfârșită.

— La o cafea. Ce s-a întâmplat? Altă victimă?

— Da, răspunde într-un final. Eu.

Ahh! Eram sigur. L-au mazilit de dragul opiniei publice. Repede se mai mișcă aparatul represiv. Totul pentru voturi. Totul pentru victorie. Ce contează că pierdem oameni de calitate? Important e ca unii să ajungă vremelnic la conducerea țării. Pentru binele poporului, bineînțeles.

— Hai să vorbim, spun.

îi dau adresa și închid. Aprind o țigară. Mă uit prin sală. La masa din dreapta stă un cuplu de pensionari. Ea bea un ceai, iar el un rachiu alb într-un pahar de coniac. Mă privesc insistent. La un moment dat, el își face curaj și mă abordează.

— Ne scuzați, vă rugăm. Am auzit că sunteți doctor și vrem să vă cerem o părere. Soția e foarte bolnavă. Dacă sunteti bun să ne ascultati.

◆

îmi stăpânesc un zâmbet.

— Sunt medic legist, domnul meu. Nu vă pot lua ca pacienți. Nu încă.

Bătrânul dă să mai spună ceva, dar uimirea îi lasă gura deschisă. Se întoarce la masa lui, bea rachiul dintr-o înghițitură, își ia consoarta de braț și dispar amândoi.

Când am aprins a doua țigară, intră comisarul. Ii fac semn. Mă vede. Vine spre mine. Din omul uragan de acum jumătate de oră nu a mai rămas nimic. E deprimat. Are o privire dezorientată. Se așează în fața mea și, fără o vorbă, își aprinde o țigară. Suflă fumul în tavan. Mâinile îi tremură imperceptibil.

— Au venit mahării de la București? mă interesez eu pe un ton neutru.

— Da. S-au mișcat extrem de repede. E deranj mare la capitală. Au venit cu nu știu ce specialiști. Mi-au luat cazul și mi-au dat de înțeles că nu mai fac mulți purici ca șef. Puțin îmi pasă de funcție, dar nu suport să fiu luat de incompetent.

— Stai fără grijă, că așii ăștia dâmbovițeni își vor lua o mare țeapă. La cum văd eu lucrurile, cazul ăsta e imposibil de rezolvat.

— De ce spui asta?

— Păi ce mama naibii a putut modifica anatomia umană?

— Poate sunt niște anevrisme sau ceva de genul ăsta.

— Greșit, comisare. Eu sunt specialistul. In devlele stimatelor victime am găsit celule care nu seamănă cu nimic cunoscut. Am trimis ADN la analizat. în câteva zile, sper, vom avea o primă concluzie. Vrei să-ți spun ceva?

— Tu ești pe medicație? Sigur nu ai greșit nimic?

— Eu nu greșesc. Ce se vor face specialiștii ăștia dacă se demonstrează că nu e ADN uman? Ai? Spune, comi- sare. Nu te bucuri acum că nu mai lucrezi la cazul ăsta?

— Ce vor face? Iți spun eu. In mod sigur, vor lua toate probele, inclusiv cadavrele, la București, și totul va fi clasificat. Eu mă voi ocupa din nou de hoți, iar tu, dacă nu-ți vei ține gura, vei ajunge să-ți folosești talentul la tăiat porci prin vreun sat uitat de Dumnezeu. Sau vei fi rezident permanent la o secție de psihiatrie.

— Asta înseamnă că avem puțin timp să limpezim oarecum situația, nu? fac eu, privindu-1 curios.

— Ce te face să crezi că vreau?

— Doar nu pentru mutra mea deosebită ai venit până aici.

Comisarul își mai aprinde o țigară. Mă privește gânditor și într-un final mă aprobă.

— Știi la ce ne expunem în cazul în care suntem prinși cu mâța-n sac, da?

— Imixtiunea în desfășurarea unei anchete parcă tot la obstrucționarea justiției se încadrează, fac eu gânditor. Oricum, dosare penale și pușcărie. Corect?

Comisarul aprobă din nou și-mi face semn să plecăm.

Q Q Q

Verific pe drum dacă au ajuns ceva rezultate. Laborantul îmi spune că buletinele sunt normale. Sângele, limfa și Icr-ul victimelor nu prezintă

tele ADN nu au sosit încă. Tare cred eu că nici nu vor ajunge la mine, ci direct la specialiștii care au preluat cazul. Faptul că nu m-au contactat până acum îmi spune clar că am fost scos din joc. Comisarul conduce atent. Am căzut de comun acord să mai vorbim încă o dată cu familiile victimelor. Trebuie să fie o legătură între toți oamenii ăștia, în afară de ciudățeniile anatomice din creierele lor. Aveau în jur de 40 de ani. Din ce scrie la dosar, din interogatorii, s-a aflat că erau oameni obișnuiți. Nu aveau cazier. Lucrau în locuri diferite. Unul era tâmplar, altul mecanic auto, doi erau instalatori și ultimul, dacă se poate spune așa, era agricultor. La prima vedere nu aveau nimic în comun. îmi storc creierii. îl întreb pe comisar ce hobby-uri aveau. Nimic special. Pescuit, fotbal, politică și alte chestii absolut normale pentru niște bărbați de vârsta lor.

între timp, ajungem la domiciliul primei victime. Sunăm la interfon. Nu răspunde nimeni. Insistăm. Nimic. Nu ne lăsăm. Sunăm la un apartament oarecare. Avem noroc. Ni se deschide. Vorbim cu o bătrână care ne spune că familia îndoliată a fost urcată într-o mașină de poliție acum câteva minute. Ne privim cu subînțeles.

— Pariu că și ceilalți au fost ridicați? îmi spune comisarul.

— Clar. Cred că au băgat textul cu carantina. Pariu că a venit ADN-ul? spun eu surescitat.

— Pariu că nu te lasă nici dracu' să-l vezi?

— Pariu că nu e uman?

Comisarul tace. Implicațiile acestui caz sunt imense.

— Știu ce trebuie să facem, zic eu, tăind ca-n came vie în tăcerea lui.

— Pe bune? Mie-mi vine să dau dracului tot și să mă îmbăt pe undeva.

— Depresia e primul pas către infarct, spun eu, pe un ton ce nu admite să fiu contrazis. Ești prea încordat. Tot timpul îți plouă. Fii mai optimist. Avem șansa să ne batem capul cu misterul secolului și tu dai bir cu fugiții? Credeam că la academia aia a voastră vă selecționează după criterii mai dure.

— Crezi că în serviciul ăsta au loc fetele mari? Mi-a cam ajuns, doctore. Cazul e închis pentru noi. Ce putem face fără interogatorii? Fără indicii. Fără probe. Fără întreg sistemul în spatele nostru.

— Folosește-ți iluziile. Asta nu vă învață la academie, nu?

— Ce naiba îndrugi acolo? Cunoști vreun medium? Doar unul de-ăsta ne mai poate lumina acum.

— Nu. Cunosc, în schimb, un tip dat dracului. Cu o minte brici. Specialist în domeniul în care se pare că am intrat amândoi nepregătiți.

— Despre cine vorbești?

— Despre un scriitor de SF.

Comisarul se uită la mine uimit.

— Și ce normal erai când te-am cunoscut, acum câțiva ani.

— Mergem sau stăm aici, așteptându-ți colegii să ne salte?

— Chiar crezi că ar avea curaj?

— Nu e vorba de curaj. Poate fi vorba de rațiuni de stat. De siguranța statului. Ne pot face orice doresc. Hai, să nu mai ardem mangalul degeaba.

— Du-mă la gurul ăsta al tău. După aia, să știi că mă fac flenduri și bag în mă-sa cazul ăsta.

Comisarul conduce calm. Nu se bagă aiurea de pe o bandă pe alta, dă prioritate la toți pietonii, chiar e deosebit de politicos cu șoferițele. Nu le ia la mișto și nici nu înjură la volan. Mă uit la el fascinat. Ascultă atent indicațiile mele și, într-un final, ajungem la blocul în care locuiește prietenul meu scriitor. Găsește cu greu un loc de parcare. încă una din bucuriile cu care noi, cei care plătim taxe peste taxe la bugetul local, ne delectăm zilnic. Mă extrag cu greu de pe scaunul din dreapta.

— Credeam că stă la o casă, prietenul tău, spune comisarul privind la blocul turn cu mai multe scări. Așa văd eu scriitorii. Retrași. Departe de nebunia din orașe.

— Da, fac eu. Eventual, la o vilă cu două etaje, piscină, gazon în curte, servitoare și domenii de vânătoare. în ce țară te crezi? E România, dragul meu polițist neînfricat. Aici nu numai meseria de scriitor e mizerabilă, ci și condiția de intelectual. Din scris nu faci avere. Cunosc un talentat autor care în fiecare dimineață își cumpără unul sau două volume semnate de el, doar pentru a-și oferi iluzia că trăiește din scris. Toată lumea vorbește de educație și de lipsa modelelor pentru generațiile tinere, dar nimeni nu investește în cultură. Cuvântul scris, comisare, e cărămida care stă la baza formării unui om.

— Sunt mult prea obosit pentru filosofiile astea. Hai să vedem în ce delir ai reușit să mă atragi.

Intrăm în scară. Deschid ușa liftului. Comisarul ezită un moment.

— Tipul ăsta, îmi spune el jenat, sper că nu consumă substanțe ilegale. Nu de alta, dar nu aș vrea să-l oblig să scrie romane din pușcărie.

— Stai fără grijă, râd eu. O să-ți placă de el. Consumă doar substanțe legale. Cu timbru. Uff! Am venit cu mâna goală. Nu e frumos.

— Am eu ceva în mașină. Așteaptă un minut.

Iese din bloc și după ceva timp apare cu o sticlă de vin. E rândul meu să-l întreb cu o oarecare jenă în glas.

— Sper că sticla asta nu reprezintă foloase necuvenite. Nu de alta, dar nu aș vrea să te știu într-o celulă plină de deținuți care au ajuns acolo datorită ție.

Râde.

— Nu sunt adeptul șpăgii. Port cumva halat alb?

Fără să bag în seamă aluzia la colegii care se ocupă de vii, apăs pe buton. Ajungem. Sun la ușă. Prietenul meu ne deschide. E foarte bucuros de oaspeți tot timpul. Fac prezentările. Scriitorul nu se formalizează. Ne invită în camera lui de lucru. Nu ajungem toți. Am pierdut comisarul pe drum. Mă întorc după el și-l găsesc mut de uimire în fața bibliotecii imense care ocupă pereții holului. Sunt peste o mie de volume. Ii fac semn. Mă urmează. Știu că are multe întrebări dar, politicos așa cum nu mulți polițiști sunt, așteaptă ca eu să deschid conversația.

— Scuzați, vă rog, dragi prieteni, dezordinea. Așa gândesc eu mai bine.

E o mulțime de cărți, DVD-uri și reviste SF peste tot. E aprinsă o lampă și, normal, calculatorul pe care scriitorul

nu-1 stinge niciodată. Deschid vinul, torn în pahare și încep povestea. Comisarul mă întrerupe uneori, pentru a da câteva detalii din dosar.

— Și de asta, dragul meu prieten, am venit la tine, spun eu la final. Poate îți pare o povestire SF, dar e purul adevăr. Suntem în impas acum. Toate căile oficiale ne sunt închise. Avem nevoie de o viziune care să iasă oarecum din tiparele normalului, pentru că acest caz e departe de a fi normal.

Termin paharul dintr-o înghițitură.

— Domnilor, tipii ăștia au ceva în comun, spune scriitorul.

— Ce anume? întrebăm într-o voce, eu și comisarul.

— Nu știu încă, dar în mod sigur îi unește ceva. Poate au fost la un moment dat într-un anumit loc, chiar fără să știe unul de altul. A luat cineva în calcul ipoteza asta? Dacă ADN-ul nu e uman sau, mai grav, poate chiar necunoscut în biologia modernă, atunci, în mod sigur, nu poate exista decât o singură posibilitate. Aceea a unui contact cu cineva sau ceva ce nu aparține acestei lumi. Știu că tu, doctore, lucrezi ca un profesionist desăvârșit. Nu faci afirmații oficiale într-un raport decât dacă ești sigur de ele. Oamenii ăștia au fost uciși din interior. Așa că așii care v-au luat cazul nu vor găsi pe străzi niciun criminal în serie. Ancheta trebuie dusă pe tărâmul biologiei moleculare. Nu sunt mulți capabili să facă asta. Sunt sigur că nu am mai auzit așa ceva, dar voi face cercetări în arhivele mele. Voi întreba în cercurile în care mă învârt, dacă s-a mai pomenit undeva, cândva, o astfel de situație.

— Vă rog să fiți cât se poate de discret, spune comisarul. Sunt, totuși, date dintr-o anchetă oficială.

— în mod sigur. Eu prezint ceea ce mi-ați spus ca pe o schiță de roman. Chiar sunt curios ce o să-mi răspundă anumite contacte de peste ocean. Mâine dimineață vă dau un răspuns.

— Așa repede? întreabă comisarul mirat.

— Nu e repede. Eu de tânăr am început să-mi reduc progresiv orele de somn. Acum dorm maxim trei ore pe noapte. E atâta informație de absorbit încât nu-mi permit să pierd timpul.

— Ce ziceai de infarctele alea? Cerebrale sau coronare? îmi șoptește comisarul.

Scriitorul continuă.

— Dacă vreți un sfat, axați-vă pe ipoteticul lor punct comun. Sunt sigur că aveți posibilități, spune el, privindu-1 țintă pe comisar. Doar trăim în epoca Big Brother și în țara cu cele mai multe servicii secrete din lume. Trebuie să fie pe acolo niște țipi care vă sunt datori în vreun fel.

Terminăm vinul și ne evaporăm din peisaj, nu înainte ca faimosul polițist să ceară permisiunea de a împrumuta două volume.

90*

Fără să mă tem de nimic, am decis să dorm acasă. Nu cred că voi fi luat pe sus de poliție. Am conexiuni prin tot felul de birouri sus-puse. Plus că, dacă voiau neapărat să dea ochii cu mine, mă puteau găsi foarte ușor. Comisarul

m-a lăsat în fața scării și mi-a spus că ne vom vedea de dimineață. El are de vorbit cu anumite persoane despre care e mai bine să nu știu nimic. Are dreptate. Urc în apartament. Din reflex, dau drumul la televizor. Niște umflați comentează despre obligația fiecărui cetățean de a apăra democrația. Tare aș vrea să văd talk-show-uri și despre obligația statului de a asigura nevoile de bază ale celor care-1 plătesc. Mă refer la educație, sănătate, căldură, alimente. Lucruri ce pentru unii se încadrează la categoria lux. Nu mai bag în seamă instrumentul de mințit în masă, îmi deschid laptop-ul și caut fișierele în care mi-am notat rezultatele autopsiilor celor cinci victime ce-mi dau acum bătăi de cap. Am și fotografii. Le studiez atent, cred că pentru a suta oară. încerc din răsputeri să mai găsesc leziuni comune. Verific totul metodic. încep cu creierul și sfârșesc cu unghiile de la picioare. Nu am succes. Mă las pe spate și scaunul începe să geamă. Nu-1 bag în seamă, îmi aprind o țigară și las fumul să-mi invadeze plămânii. Ca divertisment, mă gândesc la drumul pe care acesta îl parcurge până în alveole. La dracu'! Cum îmi provoc eu tot felul de fibroze pulmonare. în momentul ăla, scap țigara din gură. Cuvântul magic. Fibroză pulmonară. Caut fotografiile cu plămânii victimelor. Ce să vezi? Am marcat un punct. Toți posedă așa ceva, însă doar unul dintre ei e fumător. îmi trec prin minte automat zeci de diagnostice diferențiale. Sar în picioare. Silicoza. Cu asta seamănă leziunile. E drept, incipiente. Aproape de nerecunoscut. Dar sunt prezente la fiecare. Tipii ăștia au avut contact cu mina. Există o mare probabilitate să fi lucrat acolo chiar

perioade scurte. Scot telefonul și-i dau mesaj comisarului. Măcar să știe ce să întrebe pe eminențele cenușii, oamenii care apasă pe tot felul de butoane și decid modul în care turma trebuie să trăiască. Verific de câteva ori datele. E totul corect. Mă întind apoi în pat și îmi ofer un somn fără vise.

La ora șase sunt în picioare. E un reflex format de mulți ani. îmi pregătesc micul dejun și cafeaua. Ecranul telefonului e gol. Niciun semn de la comisar. Ora șapte. Mă învârt ca leul în cușcă. Fumez țigară de la țigară. Sunt surescitat. La șapte și un sfert bate cineva în ușă. Deschid.

— Cică au făcut neurologii un studiu, începe comisarul în loc de salut. Au descoperit că fumatul în prima oră de la trezirea din somn crește riscul de accident vascular cerebral.

Rămân fără cuvinte.

— Ca să nu mai vorbim de cancer, continuă el pe un ton dojenitor.

— Te pregătești pentru recalificare profesională? întreb.

— Nu. Doar că așa mi-am început diminețile în fiecare zi, de când te cunosc. Cu pilde din astea. Vezi cum e?

— Am prins ideea. O cafea?

— O să bem pe drum. Nu avem timp acum.

— Unde mergem?

— în Valea Jiului. Cunoști mina de la Petrila?

- Nu.

— la-ți casca și lămpașul. O să ai nevoie de ele.

îi întind pachetul de țigări. Se servește fără să facă mofturi.

— Eu nu am dormit, spune el, parcă cerându-și scuze. — Deci am șanse să mor înaintea ta, nu? râd eu.

— Am vrut să spun că tu vei conduce.

Am forțat mașina comisarului la maxim și am ajuns la destinație într-un timp decent.

— Să știi că până aici ți-ai pierdut permisul de cinci ori, la câte reguli ai încălcat, îmi spune.

— Da? încearcă să ajungi dintr-un capăt de țară în altul în aceeași zi, respectând toate indicatoarele și restricțiile de viteză. Asta e țara fără drumuri în care trăim. Pe bune că aș merge cu 50 în orice sat, dacă aș ști că la un moment dat intru pe o autostradă unde pot merge cu 200, fără să îmi fac griji de cei care îmi vin din față. Dar din părți asemenea condiții. Alții cum pot? Mă refer la cei din țări în care se trăiește normal, nu în neoliticul ăsta de-aici.

Dă din umeri, indiferent, și îmi face semn să-l urmez. Ne așteaptă o călătorie la o mie de metri sub pământ. Nu cred că vom face descoperiri spectaculoase, dar merită să inspectăm punctul comun al celor care au murit într-un mod atât de ciudat.

Am avut o perioadă în care am urmărit cu interes documentare despre sfârșitul lumii. Cel mai mult mă impresionau orașele fantomă. Orașe în care nu mai existau oameni și în care era o liniște absolută. Am același sentiment în clipa de față. Petrila, oraș minier, prosper într-o perioadă, acum pare desprins din filmele cu zombi. Sărăcia e

cuvântul de ordine. Puțini mai lucrează. Salariile sunt mizerabile, iar viața e trasată numai în nuanțe de gri. Nici trenul nu mai oprește în gară. Mulți din cei care au locuit pe aici au plecat. Care pe afară, slugi la alții pentru câteva sute de euro, care prin alte părți ale țării. Cei rămași, abia își duc zilele. Copiii lor reprezintă generația condamnată la emigrare. Și asta din cauză că România nu mai are nevoie de cărbunele din pântecul ei. Au avut grijă alții să devenim europeni și să nu mai producem nimic în afară de adaos comercial. Țara care poate hrăni 80 de milioane de oameni, trebuie să importe grâu. Nu suntem acum decât o mare piață de desfacere pentru rebuturile occidentale. De aici se nasc dramele populației. Populație care nu are unde munci. Care se îndatorează la bănci pentru un aragaz, un frigider, o mașină, o casă sau mai știu eu ce. Populație care abia de-și poate crește copiii. Populație lăsată să moară cu zile într-un sistem de sănătate veșnic subfinanțat. Toate tarele acestei țări sunt amplificate în momentul în care trăiești într-un fost oraș minier. Aici sărăcia este extremă.

— Sper că nu ai claustrofobie.

Vocea comisarului îmi rupe gândurile.

— Nu. Dar nici nu mă voi simți în largul meu în cușca aia cu care trebuie să coborâm în măruntaiele pământului.

— Cică într-un minut ești jos.

— O mie de metri într-un minut? fac eu mirat.

— Așa mi s-a spus.

— De către cine?

— Omul nostru de legătură. E un moș care a lucrat toată viața aici. Acum e la pensie. Ne întâlnim cu el la intrare.

Credeai că vom umbla singuri, de nebuni, printr-o mină închisă? Sunt anumite protocoale de securitate, dar cei care m-au ascultat aseară au făcut totul posibil. Avem două ore.

Ajungem. Moșul ne așteaptă. Fumează. Din când în când, tușește și scuipă. Silicoza e la ea acasă în plămânii lui.

— Mereu am zis că e ceva în neregulă cu mina asta, ne spune el, în loc de salut. Doar pe voi doi v-au trimis ăștia de la București? Ce să facă aici doi ingineraşi de birou? Pentru așa o treabă e nevoie de experiență. Mă rog, șefii știu mai bine. Așa cred ei.

Scuipă din nou și meșterește ceva la ușă. In câteva minute se deschide.

— Instalația asta nu a mai fost pornită de câțiva ani. Sper să nu ne facem praf până jos.

Sincer să fiu, au cam început să mă treacă năduşelile la auzul cuvintelor lui. Moșul, în schimb, pare că a înviat. Aerul de mină pe care l-a respirat toată viața are efectul unui afrodisiac. Nările i se dilată, ochii îi lucesc. Parcă nici nu mai tușește așa des.

— Aveți aici echipamentul. L-am adus de dimineață. Imbrăcarea și apoi urmați-mă. Acum eu comand. S-a înțeles?

Se orientează pe întuneric mai ceva ca o felină. Trage niște manete, apasă niște butoane și uite că se aprind becurile. Se întoarce către noi.

— Așa, de curiozitatea unui om bătrân și bolnav, ce naiba faceți pe-aici? Se redeschide mina?

— Nu suntem autorizați să dăm detalii, răspunde comisarul pe un ton sever. Du-ne la orizontul 14 și de acolo ne descurcăm noi.

Coborâm. Suntem deja la un kilometru sub pământ. Trecem peste un pod pe sub care, ne explică moșul, treceau apele din mină spre bazinele colectoare. Ne face capul calendar. Cum că nu există o pompă atât de puternică încât să împingă apa „până la ziuă", așa că evacuarea se făcea printr-un sistem de bazine. Ne mai spune apoi de explozivii cu siguranță. Că doar nu se pune dinamită la orice. Ne conduce la puțul orb. îmi pare rău că nu l-am luat cu noi pe scriitor. Ce povestire ar fi conceput el după plimbarea asta. Suntem în măruntaiele pământului și nici măcar nu știm ce căutăm. Ne învârtim de la o galerie la alta.

— Du-ne în cel mai jos punct al minei, spune comisarul.

Moșul ne privește chiorâș.

— Sunteți sigur? Nu oricine are nervi să meargă acolo.

Nu răspundem. îl urmăm. Ultima parte a drumului am făcut târâș pe burtă. Ca-n armată. Ajungem într-o fundătură unde abia putem sta în picioare.

— încă nu e finalizată galeria asta. Era în lucru atunci când s-a închis mina. Și acum, ce facem?

înainte de a apuca să-i răspundem, s-a auzit un zgomot puternic și totul a început să se miște.

— Cutremur! urlă moșul. Și încă unul mare. Aici murim.

Totul se prăbușește în jurul nostru. încercăm să ieșim, dar nu se mai poate. Vuietul e asurzitor. Pământul de sub picioarele noastre se surpă. Plonjăm în întuneric. In moarte.

MO

Spre surprinderea mea, reușesc să mă mișc. Nu știu unde sunt. Nu știu cum naiba am supraviețuit. Intr-unui dintre buzunare am o mică lanternă. O aprind. Lângă mine e comisarul. îi iau pulsul. E viu. Moșul e la câțiva metri, dar din păcate nu a fost așa norocos. Are fractură de cervicală. Fatală. înjur ca ultimul birjar.

— Cum dracu'?

Vocea polițistului.

— Nu știu. Mă bucur că ești întreg, deși chiar nu am nicio explicație pentru asta.

— Unde suntem?

Nu răspund. îndrept fascicolul luminos în sus și văd locul pe unde am căzut. Nu e o distanță mare. Cam patru metri. Suntem într-un crater. Lângă noi se află o structură sferică. Are cam un metru. îndrept lanterna către ea.

— Ce dracu' e asta?

— Un bolovan. Ce naiba să fie? răspunde comisarul, iritat. Cine știe de când e îngropat aici.

îl ating. în momentul următor se luminează. Pe suprafață apare un desen reprezentând o palmă.

— Asta e nebunie curată, urlă comisarul.

Nu-i răspund. îmi fixez palma pe desen. Simt doar o mică arsură și imediat în jurul nostru apar imagini. E o proiecție holografică. Sunt năucit.

Acțiunea filmului - sau ce naiba o fi ăsta - se derulează în spațiu. Pare o înregistrare de la bordul unei structuri spațiale. E întuneric. Câteva puncte luminoase străpung

pătura asta neagră. Sunt stele. La un moment dat, imaginea se concentrează pe o sondă care plutește prin vid.

— La naiba, fac eu uimit. E Voyager!

Comisarul e alb la față. Nu îndrăznește să scoată un sunet. Proiecția continuă. De data asta este prezentată sonda. A fost adusă la bord. Este examinată. Celebrul disc de aur este decodat imediat și peste tot răsună minunatele melodii pe care rasa umană le-a inscripționat pe el, precum și saluturile în toate limbile Pământului. în prim plan apare o ființă. E un umanoid. Face din mână și spune ceva. Nu înțeleg nimic. Proiecția se termină.

Pe sferă apare o altă palmă. Nu ezit și o ating. încep din nou să apară imagini. Mulți umanoizi, cred că sunt milioane, stau nemișcați pe un fel de platou muntos. Spre ei urcă mai multe milioane de ființe ciudate ce seamănă cu niște păianjeni. Când ajung, îi devorează complet. Proiecția se mută într-un fel de spital. Pe o masă era întins un umanoid. Din gură îi ies jeturi voluminoase de lichid verzui. Apoi moare. Tresar. Asta o fi sângele lor. Exact așa au murit și cei cinci. Imagini dintr-un oraș. Pe străzi, umanoizii varsă lichid verzui și se prăbușesc. Imediat sunt devorați. îmi tremură carnea pe mine. Am înțeles ce ni se arată. Modul în care o întreagă rasă a devenit hrană pentru o alta. Nu e nevoie de arme pentru a fi anihilați. Doar de un fel de virus sau nanorobot care-i omoară din interior. Se face din nou întuneric.

Mai apare o amprentă. O ating. De data asta nu sunt imagini, ci doar câteva cuvinte, spuse în toate limbile Pământului de o voce metalică. Mesajul e următorul:

— Dumnezeu să vă ajute, Terra!

Intre doua lumi

Mă ocup cu investigarea fenomelor paranormale. Anii de cercetări, de experimente, de speranțe false, de teorii proprii, s-au materializat într-o carte ce mi-a adus notorietate. Nu se mai găsește pe piață. S-au epuizat toate exemplarele, în câteva zile de la lansare. Cartea asta m-a transformat într-o țintă. Toți cei care cred că au fost martorii unui fenomen inexplicabil mă contactează. Mi s-a creat o aură de mare expert. Sunt foarte solicitat. Asta și din cauză că nu există o organizație oficială care să se ocupe de asemenea fenomene. Ce să facem? Nu suntem în America.

Să nu credeți cumva că acestă permanentă căutare e floare la ureche. Nu. Trebuie să te documentezi. Să călătorești. Să vorbești cu o mulțime de oameni. Să asculți tot felul de superstiții. Să riști să pierzi timpul inutil. Țin minte cum m-a chemat unul, odată, să mă uit la un așa zis meteorit de culoare verde. In mintea lui, extraterestrii care supraveghează planeta ne-au trimis un mesaj încrustat în obiectul ăla. Am fost nevoit să ascult câteva ore de teorii, care mai de care mai apropiată de patologia psihiatrică, înainte de a putea arunca o privire la un amărât de glob de sticlă. Nu știu unde l-a găsit. Nu mi-a spus. Era,

totuși, ceva ciudat cu el. Avea o culoare verde închis. Dacă-1 puneai la lumina soarelui, devenea albastru. Numai la lumina soarelui. Repet. L-am testat cu un bec de mare putere, dar a rămas tot verde. Tipul ăsta avea și niște fani. S-au adunat la el în apartament când au auzit că vin eu. Așa-zisul expert. în principiu, turma asta de alienați era formată din câțiva șomeri bețivi, câteva gospodine dene- viste și un moș senil, care a prins ambele războaie mondiale. Toți ăștia erau absolut convinși că obiectul era do- vada incontestabilă a existentei extraterestrilor. Se uitau » ,
la mine ca la Messia, sperând ca eu să le confirm delirul. Mi-am luat moaca serioasă. Mi-am adus chiar și o trusă specială. Mereu trebuie să faci impresie bună. în afară de testul cu lumina, nu am făcut mare lucru, dar am promis că îl voi supune unor analize minuțioase. L-am dus la un prieten bun, mare amator de SF. Printre altele, profesor universitar. Specializat în particule subatomice. Somitate, ce mai? Mi-a spus că nu e nimic special. Am dus obiectul înapoi, dar nu puteam strivi credințele celor de acolo. Uneori e mai bine să lași în urmă iluzii decât adevărul. Le-am spus că nu există nicio explicație științifică și să aibă mare grijă de el până în ziua în care omenirea va fi pregătită pentru o așa veste. A fost un moment solemn. Cei mai tineri au desfăcut o nouă sticlă de vodcă. Una din gospodine a leșinat. Alta a băut rapid o fiolă de calciu. Veteranul s-a ridicat în picioare și a salutat ca pe front. Proprietarul a luat o moacă sobră, de parcă purta pe umeri responsabilitatea pentru viitorul rasei umane. Mi-a strâns mâna și a pus obiectul într-un seif. Sunt sigur că în serile

de sâmbătă, înainte de a se îmbăta toți ca porcii, îl va scoate și va povesti extraordinara situație în care se află. Vedeți? Paranormalul e la tot pasul. Și nu trebuie să fie vreun fenomen inexplicabil.

9*0

Mi-am luat câteva zile libere. De obicei nu fac chestii din astea, pentru că tocmai rutina pe care o am în viață mă ajută să fiu stabil. Să nu o iau razna și să cad în tot felul de teorii ale conspirației mondiale. Un program riguros respectat este cheia sănătății mintale. Sănătate atât de fragilă în vremurile astea. Acum e la modă să fii zen, în armonie cu energia Universului. Să rezonezi cu Natura. Din păcate, legile naturale sunt diferite de cele ale ființei supreme numită om. Acest element ce se crede în vârful lanțului trofic a eliminat tocmai legile selecției naturale si si-a construit iluzia că trăiește într-o societate în care , , ♦
fiecare individ trebuie să conteze. Omul nu mai e nevoit să se adapteze la natură. Natura trebuie să se adapteze la dorințele și posibilitățile omului. Mai ales cele de distrugere. Acum pomii sunt nevoiți să învețe să-și tragă seva din betoane.

Am auzit eu câteva teorii cum că la începutul mileniului trei va lua naștere o nouă rasă umană. Un fel de supraoameni cu calități ieșite din comun. Aceștia vor fi conectați mult mai profund la spațiu și timp. Vor avea capacități psihice ieșite din comun. In ei, se spune, stă toată baza pentru reorganizarea fundamentală a lumii. în fine.

Astea sunt legende. La fel și cea a copiilor cu ochii complet negri. Malefici. Negativi. Cine știe? Poate trebuie să-mi fac un control. Prea multe porcării citesc în ultima vreme.

Cauza zilelor mele libere a fost un telefon. Nu știu ce naiba m-a apucat, dar am luat foc după ce am ascultat ce mi s-a zis. De obicei sunt circumspect. Nu mă arunc așa, ca femeile în sentimente. Tipa asta, însă, avea ceva special. Nu pot defini. Poate vocea. Poate modul în care m-a lăsat mai mult să intuiesc decât să-mi ofere ceva concret. Poate faptul că am simțit-o al naibii de inteligentă. Nu știu. Cert e că am stabilit imediat o întâlnire. Dacă voi fi »
de acord să fac o analiză a fenomenului pe care mi-1 va prezenta în cuvinte, atunci va trebui să mergem împreună într-un loc. Nu voia să-și dezvăluie toate secretele din prima. Speram să fie adevărat ceea ce mi-a spus. E cea mai tare poveste pe care am auzit-o până acum.

Conduc prudent pe străzile minunatei noastre patrii. O Românie mai mult ciumă decât mumă. O Românie a contrastelor, a mizeriei, a vrăjelii, a lipsei de viitor. O Românie care produce doar emigranți. Traficul e aglomerat. Nu știu cum se face, dar toată lumea se plânge că o duce greu, în schimb bolizii se înmulțesc exponențial pe șosele. Alături de căruțe. Dau drumul la muzică. Demult nu mai urmăresc știrile. Chiar nu mă mai interesează cum trăiesc contemporanii. Eu am viziunile mele. Modul meu de a percepe lumea. De multe ori, nu cel corect, dar asta e, nu am de dat socoteală nimănui. Sunt într-un permanent balans între două lumi. Lumea pe care o văd și lumea în care trăiesc.

Rumeg tot felul de gânduri până când ajung la terasa unde mi-am dat întâlnire cu misterioasa mea apelantă. Aceasta mă aștepta deja. Mi-a făcut semn să mă așez la masă. Dăm rapid noroc și nu ne formalizăm prea mult. Ea cere o bere, eu o cola. Pun pe masă pachetul de țigări si telefonul.

— Draga mea Gabriela, sper că îmi permiți să înregistrez conversația noastră. Nu obișnuiesc să-mi iau notite, » > » ' zic eu.

— Nu am nimic împotrivă. E defect profesional. Ai fost jurnalist?

— Nu. Am fost *freelancer* pentru anumite cotidiene locale și naționale. O perioadă de câteva luni. Apoi munca pe care trebuie să o desfășor pe teren, cercetând fenomene ciudate, nu mi-a mai permis să scriu și despre altceva.

— Fiecare etapă a vieții e valoroasă, spune ea, sorbind din halba pe care tocmai o așezase chelnerul pe masă.

— In mod sigur.

— Cât timp avem?

— Avem, spun eu aprinzând o țigară. Te ascult.

— Ai auzit de Izvorani?

— Nu. Despre ce e vorba?

— Este un sat în Apuseni. In creierii munților. Sunt câteva sute de suflete ce înfruntă condiții vitrege. Iama nu se poate ajunge acolo. Drumurile sunt impracticabile. Numai Dumnezeu are grijă de ei.

— Sunt multe situații din astea. Ce are locul ăsta atât de special?

— Ți-am spus la telefon. Dovada palpabilă a unei energii sau ce naiba o fi, care nu pare de pe lumea asta.

— Nu mă mai ține în șah. Despre ce e vorba? fac eu surescitat.

— Apa care vorbește, spune ea privindu-mă fix.

Tac. Așa ceva nu am mai auzit. Scrumul țigării uitate între degete îmi cade pe pantaloni. Mă uit în ochii interlocutoarei, dar văd dincolo de ei. în definitiv, omul e o mare pungă de apă care vorbește.

— Când plecăm? întreb.

— Când spui.

— Mă duc să mă pregătesc. îmi ia cam o oră să-mi fac bagajul. Te sun și stabilim de unde te iau.

— De aici. Avem 300 de kilometri de mers. Mie nu-mi trebuie nimic. Tot ce am port cu mine, îmi spune zâmbind.

Asta e o țipă citită. Dacă e și întreagă la minte și nu mă pune pe drumuri degeaba, chiar pot fi mândru că suntem contemporani. Fac semn chelnerului să-i mai aducă o bere și mă grăbesc către mașină.

Am încercat din răsputeri să nu-mi pierd permisul până la destinație. Gabriela a fost extrem de calmă. Nu am văzut nicio încruntare pe fața ei, chiar dacă am prins o porțiune de drum liber și am gonit cu 190. Se pare că e obișnuită cu senzațiile tari. în ciuda încercărilor mele repetate de a o trage de limbă, nu am mai scos nimic de la ea.

— Ai răbdare. Așa ceva nu se povestește. Se vede. Se simte. Se trăiește.

— La naiba! Nu suntem în *Dosarele X.*

— Si nici tu nu aduci a Mulder, râde ea.

— Normal. Sunt mai arătos, continui eu.

— Nu mai avem mult. Sper că ai ambreiajul bun. Vom urca pe un drum de munte care nu a fost niciodată asfaltat. Noua Românie încă nu a ajuns pe meleagurile astea.

— Dar pe care a ajuns?

— Nu glumesc. Unii dintre localnici încă mai cred că președinte e Ceaușescu.

Tac. în ce oază uitată de timp am nimerit? Drumul e greu. Din când în când sunt nevoit să intru în niște șanțuri adânci, făcute probabil de căruțe pline cu lemne. Oamenii de pe aici știu că iama e nemiloasă, așa că toată vara doar asta fac. Se pregătesc. Au respect pentru Natură. Știu că în cele din urmă ea va câștiga orice bătălie. Chiar și cea pentru supraviețuire. încep să fiu melancolic. Sunt un tip care apreciază lucrurile vechi. Clasice. Chestiile simple. Niciodată nu mi-a plăcut să fiu un sclav al timpului. Mai ales al timpurilor modeme. M-aș adapta aici. Aș ști să trăiesc. Gabriela zâmbește.

— Zona asta are un efect ciudat, îmi spune. Ai început să-l simți, așa e?

— Da. Parcă intru într-o altă lume. într-un alt timp, într-o altă viață.

Tace. Aprinde două țigări și-mi pasează una.

— Ai grijă cum conduci. Urmează porțiunea cea mai grea. Dacă nu-ți rupi mașina în două acum, n-o s-o mai faci niciodată.

Trecem cu bine. Ajungem. Suntem în creierii munților. Satul are cam 30 de case. Toate sunt din lemn. Aici încă

nu a ajuns moda vilelor cu zeci de camere. Inclusiv de luat vederi. Totul e simplu. Eficient. Nimic în plus. Nimic în minus. întocmai ca în natură. Atât cât trebuie.

— Unde mergem acum?

— La mine acasă. Aici m-am născut. Din păcate, ai mei nu mai sunt pe lumea asta. Și tot din păcate, vin rar pe aici.

— Când...

— Ai răbdare. Fenomenul apare numai noaptea. Pe lună plină. Nu mai e mult până se întunecă.

Tac. Intrăm în curte. Ușile sunt descuiate.

— Pe aici nu sunt hoți, îmi spune. Când ești plecat, pur și simplu pui un băț la poartă. Să știe lumea să nu te caute.

Clar. Altă lume. Aia normală.

— Fă-te comod.

Mă întind pe un pat. Aerul tare și emoțiile m-au copleșit. Adorm.

0 4 0

Deschid ochii. E întuneric. E liniște. Mă ridic. Pe masă arde o lumânare. La lumina ei, Gabriela citește cartea mea și fumează. Un tablou deosebit de frumos. O masă de lemn. O cană de lut. Lumânarea. Țigara. Fumul. Cartea. Ființa umană în toată splendoarea ei. Sinapsă după sinapsă. O moleculă de glucoză, o scânteie, un gând. Chimia care însuflețește materia.

— Am citit și eu cartea aia. Autorul delirează puternic, spun în loc de salut.

— De la ea a pornit totul, îmi răspunde serios. Te-ai odihnit?

— Sunt ca un nou născut.

— Perfect. Dar oricum trebuie să mănânci ceva. Nu vreau să spui despre mine că sunt o gazdă neatentă.

Iau loc la masă. îmi toarnă vin într-o cană de lut. Ciocnim. Apoi îmi aduce o pâine făcută în cuptor, o bucată mare de brânză și una și mai mare de slănină. Mâncăm în tăcere. Terminăm vinul.

— E momentul?

— Este.

Suflă în lumânare. Ieșim. Mergem imul lângă altul până la marginea satului. Trecem de cimitir. Urcăm pe un drum plin de pietre. Luna aruncă în noi lumina ei rece. îmi place. Gabriela mă conduce pe o cărare în pădure. Mergem cam două sute de metri. Se oprește.

— Aici e locul despre care ți-am vorbit.

Se uită la ceas.

— Mai avem exact jumătate de oră de așteptat.

Privesc atent în jur. Suntem lângă un izvor. Are un diametru de un metru. Apa vine din pământ cu un zgomot abia perceptibil. Nu am îndoieli. Chiar cred cu adevărat că voi vedea ceva extraordinar. Nu mă înșel. Bule de apă. Multe. Mari cât un cap de om. Se ridică și plutesc în aer. Ajung la doi metri de sol. Sunt mut de uimire. Aud șoapte. Cuvinte. O limbă pe care nu o cunosc. Mă uit la Gabriela. E transfigurată. Nu se mișcă. Privește fix la apa care pare a avea viață. Eu am depășit momentul de perplexitate din cauza experienței pe care o am în domeniul paranormalului. îmi repet că trebuie să fie o explicație pentru tot ceea ce văd acum. între timp, bulele s-au înmulțit. La fel

și șoaptele. Prevăzător cum sunt mereu, am pornit camera video a telefonului. Mișcarea bulelor durează de ceva vreme. Acum nu mai e haotică. Se organizează. Se contopesc. Coboară la circa un metru de sol și formează un trup uman. Șoaptele au încetat. Privesc un om de apă. Abia acum sunt copleșit. De parcă asta nu ar fi de ajuns, o văd pe Gabriela cum intră în izvor. Incet-încet, apa care alcătuia umanoidul o învelește. Iese. Fenomenul reîncepe. Din nou multe bule de apă care se ridică în aer. Din nou șoapte. După ceva vreme, un nou om de apă. Nu ezit. Intru în izvor. Mă învelește. Se contopește cu mine. Ies și mă întind lângă Gabriela. îi caut privirea. în momentul în care i-o întâlnesc, rostim în același timp un singur cuvânt: oceanul. Știm unde trebuie să mergem. într-o călătorie de care depinde evoluția a două lumi. Cea de acum si cea viitoare.

Olympus Mons

Sincer să fiu, de multă vreme car înăuntrul meu tot felul de frustrări legate de profesia mea, în permanență având impresia că mă irosesc într-un loc lipsit de orice perspective, cu toate că simt că am un potențial mult mai mare ca medic. în facultate visam să fac chirurgie, să operez, să trăiesc pe muchie de cuțit. O imagine frumoasă, nu? Sunt sincer cu voi și asta e o calitate de bază a unui autor.

Cum nu vreau să vă plictisesc și nici să vă stresez cu lucruri inutile, vă spun doar că într-o dimineață ca oricare alta, am sosit la cabinet mai devreme ca de obicei și asta pentru că aveam de rezolvat anumite treburi administrative. Nu mă dau eu mare manager, dar sunt situații complicate din care știu cum să ies basma curată, iar ieri mi s-a șoptit pe căi oculte că azi voi avea un control de la minister.

In general, activitatea ne este supervizată de Casa Națională de Asigurări de Sănătate, așa că dracu' știe ce le-o fi cășunat ăstora de la București de vor să ne facă o vizită. Vreau să fiu bine înțeles: nu am nimic de ascuns, nu fac porcării, nu încalc legea, dar pot fi unele scăpări în formu-

larele pe care le completez, din cauza volumului mare de muncă.

Când am primit telefonul neoficial, grație relațiilor cultivate de mine, în timp, cu personalul din diverse instituții, primul lucru care mi-a trecut prin cap a fost să pun la punct arhiva. Nu e prea mare dezordine în ea, dar multe hârtii trebuie scoase la lumină, pentru a nu-i lăsa pe cei cu auditul să aștepte. Ei trebuie să mă vadă așa cum și eu încerc să fiu: ordonat, riguros, sobru. Nu iubesc partea asta conțopistă a activității mele, dar nu am ce face.

Carevasăzică ajung la birou, mă îmbrac în costumul meu roșu de chirurg, dau drumul la muzică și mă arunc în încăperea cu multe cutii în care rețete, certificate de deces, centralizatoare, bilete de trimitere și alte documente adună straturi de praf. Le scot la lumină și îmi notez pe telefon ordinea lor, în funcție de data la care au fost emise.

Consultații nu am astăzi, am anunțat că este control și că sunt disponibil doar pentru urgențe. E trist cabinetul fără pacienți, ca o școală fără elevi, ca o pâine fără sare, ca o masă fără desert, ca o femeie fără păr lung.

Destul cu filosofia, e timpul pentru acțiune. Am instituit măsuri de precauție, să nu fiu luat prin surprindere. La cele două intrări în comună am postat doi pacienți mai tineri, pe care i-am instruit să mă sune atunci când văd o mașină cu număr de București.

— Neața, domn' doctor. Aici Alfa 1, îmi spune unul dintre ei. O limuzină neagră, însoțită de o mașină de poliție, intră în sat.

Mă apucă un râs fenomenal. Băiatul ăsta se crede într-un film cu James Bond, pe bune. Auziți la el, Alfa 1. O fi crezut, probabil, că telefonul meu este interceptat și s-a gândit că vorbind astfel nu o să se deconspire. Minunată e viața la țară, nu? Și când mă gândesc la faptul că autori gen Ion Creangă au descris-o cu totul altfel. Mă rog, alte vremuri.

— Ok. Poți să te retragi. Baza, terminat, îi țin eu isonul.

După această operațiune, ies în fața cabinetului, îmi aprind o țigară și aștept cuminte sosirea oficialităților. Nu apuc să trag decât câteva fumuri, că înaintea mea și apar cele două mașini. Din limuzină coboară un tip masiv, îmbrăcat într-un costum negru, cu ochelari de soare pe mutră. Inspectează locul în mod profesionist, apoi deschide portiera din spate. Iar acum, țineți-vă bine. La vederea personajului, pe mine m-au trecut sudorile. Sigur vreți să vă spun? Stați, să trag aer în plămâni. Asta se numește pauză de efect, în lucrările serioase, nu?

însuși ministrul sănătății a venit la dispensarul ăsta uitat de lume și de timp, în care se practică o medicină cu iz de Ev Mediu. Am încremenit, am aruncat țigara și am luat, fără să știu de ce, poziția de drepți.

— Să trăiți, domnule ministru, spun eu.

— Bună dimineața, domnule doctor. Ați fost informat de vizita mea?

— De către cine? fac eu pe inocentul.

— Este o vizită neoficială. Nu vreau presă, nu vreau publicitate, vreau doar să stăm de vorbă într-un loc retras, unde să nu fim deranjați de nimeni.

— Am înțeles. Dacă-mi permiteți o sugestie: dați instrucțiuni SPP-ului să ia limuzina de aici. Altfel, vă asigur că în 10 minute toate babele vor vorbi despre vizita asta.

— L-ati auzit. Executarea. »

Uimit de toată această desfășurare a evenimentelor, conduc importantul personaj în camera de protocol. Las asistentelor libertatea de a fi deranjat doar în cazul în care este vorba de o urgență. O naștere, o hemoragie masivă, un pacient inconștient, nu contează, urgență să fie. Auzin- du-mă vorbind, ministrul zâmbește și-mi spune:

— Deci nu e vorbărie goală ceea ce se întâmplă la Dispensarul SF, nu?

Hai, că asta le întrece pe toate. Rămân siderat. De unde dracu' știe că am și eu un blog pe internet, unde, pe lângă prozele mele în domeniul ficțiunii fantastice, îmi vărs năduful și toate frustrările pe care doar un medic ce simte din interior insuficiența sistemului le poate avea. Poate că o fi venit să mă concedieze... încercând să rămân calm, intru în locașul amenajat special de mine pentru confesiuni sau vizite deosebite. Torn cafea în căni, suc de portocale în pahare și iau loc în fața ministrului. Acesta scoate o țigară, o aprinde și îmi spune:

— Am venit aici trimis de Președinte. Nu știu dacă ești la curent cu ce se întâmplă, dar țara noastră participă la un program spațial internațional. E prima noastră încercare mai serioasă de a fi partenerii marilor puteri. Se pre-gătește un zbor către Marte. Americanii vor o echipă cât mai diversă, mare și asta, pentru că, deși nu vor să recunoască fățiș, nu-și permit să finanțeze singuri o asemenea

misiune și vor să împartă costurile. Au implicat state din Europa, alături de Rusia, Japonia și China. România participă cu trei oameni: un fizician, un astronaut și un medic.

Dacă mai devreme am rămas siderat, acum sunt, pur și simplu, perplex. Te pomenești că o fi luat în serios postările de pe blog.

— Domnule ministru, cu tot respectul, fac eu pe umilul, încă neștiind dacă este vorba despre o glumă sau dacă vorbește serios, dar de ce îmi spuneți mie toate astea? Sunt doar un biet doctor de țară, cu sumare cunoștințe medicale, în niciun caz nu pot reprezenta România într-o asemenea situație. In mod sigur există specialiști care vă pot fi de folos.

Individul zâmbește, trage un fum din țigara lui de foi, soarbe din cafea și continuă.

— Nu e decizia mea, e a Președintelui. Se pare că te citește și te apreciază în mod deosebit. Nu știu ce a văzut la tine, dar a insistat să te contactez. Nu cred că este interesat de ceea ce reprezinți tu ca medic. E clar că la bordul navei vor fi doctori *honoris causa,* nu? Tu ai însă anumite calități care, la o adică, se pot dovedi a fi extrem de folositoare. Este tot ceea ce îți pot spune acum. Ești invitat la București peste câteva zile. De acolo, vei pleca la Kiruna, pentru o sesiune de antrenamente, apoi, în trei luni, vei face parte din echipa de patruzeci de oameni ce vor asoliza pe Marte. Viața ta se va schimba. Gândește-te un pic la imaginea pe care o vei avea. O lume întreagă te va cunoaște, vei putea scrie și vei putea face tot ce îți dorești, după ce te vei întoarce. Eu nu îți vând acum visuri, ci lucruri reale.

Intru în joc și îi răspund, ceva mai solemn decât înainte: — Voi fi onorat, domnule ministru!

— Acum, te rog, dă personal Președintelui acordul tău.

Fraților, ce părere aveți? A sta de vorbă cu un asemenea om nu e la îndemâna oricui, nu? Eu sunt deja în transă. Nu îmi pasă de ceea ce se vorbește, de porcăriile pe care le aud la televizor, de nemulțumirea populației. Este momentul meu. Este ocazia ca eu să îmi îndeplinesc cel mai mare vis: acela de a ajunge în spațiu. Ca autor de ficțiune, mi-am imaginat asta în mii de moduri. Am scris despre pericole, despre planete, despre modul în care oamenii se pot adapta, despre supraviețuire, despre eșecuri, despre dezamăgiri. Mereu, însă, am lăsat o portiță prin care să pot strecura o rază de speranță pentru rasa asta ce încearcă să devină spațială.

Președintele, da, chiar Președintele!, mi-a spus doar atât: te aștept. Un tip ocupat ca el nu poate vorbi mult.

— Plec acum. Va veni cineva să te ia. Dacă îmi permiți, vreau să îți spun doar atât: sunt onorat să te cunosc.

îmi strânge mâna, mă privește cu o mare afecțiune și iese din cameră. Cine spunea că America e țara tuturor posibilităților nu a cunoscut România. Pun picioarele pe birou, aprind o țigară și meditez la tot ce mi se întâmplă.

După câteva minute, sună telefonul.

— Aici Alfa 2. Domnule doctor, pasărea a părăsit cuibul. Repet: pasărea a părăsit cuibul. Aștept instrucțiuni. Terminat.

— Recuperează-1 pe Alfa 1 și veniți la cabinet. E timpul să sărbătorim reușita misiunii.

îmi va fi dor de chestiile astea, de oamenii ăștia, de zilele în care consultam cu zâmbetul pe buze, de tot ceea ce înseamnă o comunitate care te respectă, de babele care aprindeau lumânări pentru mine la biserică, de meciurile de tenis pe care le făceam în timpul programului, de cărțile mele, de Dispensarul SF într-un cuvânt; brandul pe care-1 cunoaște o țară întreagă.

Nu vă întristați, sunt sigur că vor urma aventuri pe care doar câțiva oameni de pe planeta asta le pot trăi. Dacă sunteți cuminți, vă iau cu mine. Ce spuneți?

Ceea ce părea la început o glumă, s-a dovedit a fi realitate. Evenimentele s-au succedat cu repeziciune în zilele care au urmat, iar eu am ajuns să realizez, după nenumărate îndoieli, că, mai curând decât m-aș fi așteptat, voi pleca spre Marte. Cei de la guvern au fost bine organizați. Am fost predat serviciilor secrete, într-o primă fază. Mi s-a făcut un instructaj clasic, cred eu, în sensul că, odată ajuns la destinație, trebuia să casc bine ochii și să profit de orice situație care ar putea aduce un avantaj țării noastre. De asemenea, dacă voi descoperi ceva ieșit din comun, va trebui să țin secret și să raportez atunci când mă voi întoarce. Cu greu m-am abținut să le spun celor care se ocupau de mine că orice piatră de pe planeta aia era ceva ieșit din comun. în sfârșit, după două săptămâni de pregătire psihologică în București, plus o tonă de analize medicale, la care am ieșit perfect, în pofida viciilor mele, am fost îmbarcat în avionul spre Kiruna, împreună cu cei doi colegi ai mei. Dragii mei, acești băieți arătau impecabil. Aveau un tonus extraordinar și un optimism debordant.

la care se adăuga faptul că erau specialiști de înaltă clasă. Chiar am început să mă întreb din nou ce caut eu în echipa asta. Acum trebuie să vă fac o dezvăluire. Se pare că nu de dragul aberațiilor scrise de mine pe net m-a luat în vizor Președintele. Am avut o discuție cu el și a *fost fair- play.* Mi-a spus că mă citește uneori, când vrea să se deconecteze, dar motivul adevărat al plecării mele era următorul: testele genetice ce s-au făcut în secret asupra unui procent din populație au scos la iveală capacitatea extraordinară a organismului meu de a regenera masă osoasă. Se pare că excelez la capitolul ăsta. Bun. Știut fiind faptul că astronauții care stau mult timp în spațiu pierd din această structură cam 15-20% după numai șase luni, era clar că acest avantaj genetic îmi va permite să fiu într-o formă fizică mult mai bună, ceea ce constituia un plus pentru misiune. Marte are o gravitație de 0.38 G, ceea ce face ca degradarea structurilor locomotorii să continue și la suprafața planetei. Există și riscul major al unor fracturi, odată cu primul pas pe sol, dacă demineralizarea osoasă nu era contracarată cumva.

Ca să mă aflu în treabă, am deschis o conversație cu colegii mei, legată de posibilitatea dispariției vieții pe Pământ într-un viitor apropiat, despre misiunea asta a noastră și adevăratul ei scop. Am trecut în revistă tot felul de teorii, de scenarii, dar mie mi-a rămas în cap concluzia fizicianului. Viața se poate stinge din mai multe cauze: impactul cu un meteorit, supraîncălzirea și dezghețarea permafrostului, erupția unui supervulcan sau un război nuclear. în afară de ultima, toate celelalte s-au mai întâm-

plat, deci planeta asta, pe termen lung, nu e chiar un loc sigur.

Am aterizat pe aeroportul din Kiruna, am fost urcați într-un jeep și duși direct la baza de antrenament. Ne așteptau trei luni de muncă, de noi teste, de simulări, de modelare a personalității. Sincer să fiu, nu vreau să mă transform într-un robot, dar cred că nu am de ales. Ni s-au repartizat camere separate și am fost anunțați că avem liber până dimineața, atunci urmând să ajungă și rușii. Eu sunt un tip care se adaptează ușor la orice condiții, așa că mi-am aruncat geanta cu echipament pe pat, m-am dezbrăcat și am sărit sub duș. Stropii reci îmi pun în ordine gândurile. Cât am stat în București, nu am fost chiar conectat la ceea ce urma să fac, nu am conștientizat modul radical în care viața mea s-a schimbat. Aici, însă, s-a produs declicul. O ușoară anxietate își face loc pervers în mintea mea. Nu vreau să o las să mă domine, așa că aplic medicația clasică: o sticlă de Jack și un pachet de Davidoff. De când am început pregătirea, am fost silit să suport o dietă drastică, nu am fost lăsat să fac niciun exces, nu m-am bucurat de nicio otravă, motiv pentru care, atunci când am fost scăpat un pic din ochi, mi-am făcut ceva provizii, pe care le-am ascuns bine. Ies de sub duș, mă îmbrac într-un halat alb, pufos, deschid sticla de Jack, torn în pahar, pun două cuburi de gheață și savurez această licoare deosebită. Nu știu dacă v-am spus, dar eu am mai fost la Kiruna. Am petrecut multe seri în barul hotelului Arctic Eden, împreună cu acest credincios prieten lichid, care mereu m-a ajutat să depășesc anumite momente dificile din viața

mea. Aprind o țigară, prima după câteva săptămâni. Nicotină îmi invadează plămânii și-mi dă o senzație de plutire. Nici bine nu trag câteva fumuri, când ușa camerei e zguduită de bătăi puternice.

— E deschis, strig eu. Vă rog, intrați, sunt îmbrăcat decent, continui, într-o engleză aproximativă.

Dragii mei, zâmbetul mi s-a șters odată cu apariția unor soldați bine făcuți. Din spatele lor, un moș îmbrăcat într-un halat alb, a început să se răstească la mine:

— Fumezi aici? Tu ești unul dintre cei care vor pleca spre Marte și te otrăvești cu bună știință?

Nu-mi pasă de criza de nervi a acestui rahitic, așa că nu răspund și continui să trag din țigară. Ăsta turbează. Le face semn zdrahonilor să mă ia pe sus și iese din cameră. Sunt dus într-o încăpere enormă care, din câte bănuiesc eu, e sala de antrenament fizic.

— Să vedem cât te va mai ajuta acum nicotină.

— Ce trebuie să fac? îl întreb eu, arogant.

— Nimic deosebit, zâmbește moșul, doar să ne arăți de ce ești în stare.

Fraților, eu sunt un tip sportiv, dar caznele la care am fost supus l-ar fi făcut și pe Stallone să plângă, credeți-mă pe cuvânt. Ceea ce nu știau, însă, acești țipi despre mine era faptul că, atunci când practic efortul fizic, mintea mea e plecată în cu totul altă direcție. Nu cred că m-am făcut înțeles. Are loc o dedublare a personalității, în sensul că intru într-un fel de transă și îmi imaginez că sunt sub o cascadă de munte, complet detașat de tot ce e în jur. în starea asta pot fi supus celor mai cumplite chinuri. După

o oră de alergat, ridicat greutăți, flotări, abdominale, lucrat la tot felul de aparate, zâmbetul nu mi-a dispărut de pe față. Sunt hotărât să le dau o lecție anemicilor ăstora.

— Acum m-am încălzit. Putem trece la chestii serioase sau mă puneți să culeg flori? spun eu, cu o tentativă de zâmbet pe buze.

— Dacă te-ai încălzit, poate frigul te va face să te simți confortabil.

Temperatura a coborât cu multe grade, cred că sunt acum -15 în sală. Am pe mine doar o pereche de chiloți, dar, din nou, am fost subestimat. Iubesc frigul, mă adaptez extrem de ușor la temperaturi negative. Chiar, să vă întreb ceva. De ce temperaturile cu plus pot fi de ordinul miilor, iar cele negative doar de ordinul sutelor? V-ați gândit vreodată la asta? Sunt sigur că nu. Până meditați voi, eu voi mai executa ceva exerciții. Ritmul meu cardiac a urcat la 200, performanțele mele fizice sunt la același nivel, iar doctorii care au vrut să-mi dea o lecție sunt consternați.

— Dragii mei, spun eu după altă oră de efort, dacă vreți să ne mai distrăm împreună, aduceți ceva întăritoare. Nu de alta, dar o petrecere fără alcool e ca o femeie fără... Vă rog să mă scuzați, nu pot reproduce ceea ce a urmat. Nu vă supărați, dar nu vreau să jignesc populația feminină care mă citește. OK?

— Dați-i domnului ce își dorește, sună în difuzoare un ordin scurt.

Abia acum m-au surprins cei care se ocupă de modelarea mea. Temperatura urcă la 20 de grade cu plus și se

stabilizează la valoarea asta. Ușa se deschide și intră o țipă îmbrăcată într-o uniformă militară. Creatura asta minunată are într-o mână o sticlă de Jack, iar în cealaltă pachetul meu de țigări. Se așează pe banca pe care eu am executat, împins din culcat, cu o sută de kilograme de fier pe bară, toarnă în două pahare largi licoarea mea preferată, aprinde două țigări, îmi întinde una și îmi spune:

— Sunt Alisson, șefa departamentului medical din această bază. Sunt onorată să stau cu tine în perioada asta de refacere.

— îmi pare bine, îi răspund eu galant. Putem pleca de aici sau e un altfel de test? Te rog să ții cont că de aproape o lună nu am mai cunoscut farmecul unei arome feminine, așa că s-ar putea să nu răspund de faptele mele după câteva pahare.

— Fii sigur că te pot pune la punct dacă devii măgar, zâmbi ea.

— Fii sigură că te pot face să nu îți dorești asta, fac eu, încercând să par macho.

— Ai o mare vitalitate. De unde vine asta? mă întreabă ea.

— Din marea mea bucurie de a trăi, din faptul că savurez fiecare clipă, din marea mea iubire pentru fenomenul ăsta ciudat numit viață, draga mea - îi răspund, fără să înțeleg prea bine ce mai vor ăștia de la mine. Să îmi descopere punctele slabe? Să se convingă că nu sunt un potențial pericol pentru misiune? La testele fizice am ieșit bine. Acum mi-au trimis o ispită, să vadă dacă îmi pierd capul?

Nu îi dau timp să-mi răspundă, pentru că buzele mele le cuprind pe ale ei. Pun în sărutul ăsta toată senzualitatea de care sunt capabil, îi transmit prin el toată foamea de atingeri pe care o resimt de ceva vreme, toată părerea de rău că voi fi nevoit să stau câțiva ani în asceză. Tipa nu e proastă, simte toate astea și îmi răspunde cu o delicatețe și o tandrețe de care numai o femeie cu adevărat conștientă de comoara ce se ascunde înăuntru ei este capabilă. Atât am vrut de la ea. Nu sunt genul care să forțeze nota atunci când nu e cazul, după cum nici ea nu e genul poștăriței Irinel, căreia să-i strecori mâna în chiloți după o simplă privire. Ne-am retras amândoi din această contopire, dăruindu-ne totuși, telepatic, promisiunea unei nopți care va topi gheața din Kiruna.

Am sorbit apoi în tăcere din pahare.

— E timpul să te conduc într-un loc special și să îți urez succes, îmi spune ea.

— Te urmez. Ăștia îmi dau ceva haine sau mă lasă să umblu despuiat, ca un om al cavernelor?

— Te deranjează să te expui?

— Deloc. Nu sunt pudic, dar nu vreau, totuși, să provoc vise erotice personalului feminin de pe aici, zâmbesc eu.

— Nu te flata. Suntem obișnuite cu testosteronul care se scurge pe pereții bazei. Și-n plus, femeile pun accent pe alte chestii. Ești băiat mare, cred că știi asta.

— Autoironia face parte din modul meu de comunicare. Unde mă duci?

— Vei vedea. Poți să iei sticla cu tine. Iți va prinde bine.

După tonul ei, mi-am dat seama că abia acum urmează greul. E clar pentru mine următorul fapt: savanții de aici au pregătit un test pentru fiecare. Rezultatele acestuia vor sta la baza unei pregătiri speciale. îi înțeleg. Fiecare om e un deviat în felul lui, nu degeaba tratatele de psihiatrie dedică primele o sută de pagini definiției normalului. Ciudat e că autorii nu au ajuns la un consens. E timpul ca eu să dovedesc că și din punct de vedere psihologic pot face față cu brio rigorilor unei asemenea misiuni.

Sunt condus într-o cameră cu o lumină orbitoare. în mijlocul ei se află o masă pe care se odihnesc în tăcere numeroase coli albe.

— Ia loc, se aude o voce.

Mă conformez.

— Din hârtiile de pe masă te rugăm să faci o mie de păsări. Nu contează timpul, doar anunță-ne când termini.

Mă bușește râsul. Nu știu ce părere v-ați făcut despre mine până acum, dar trebuie să vă mai spun ceva. Adevărata putere a unui om stă în capacitatea lui de a juca diferite roluri. Viața mea de până acum a fost tocmai o sumă de roluri, așa că încep să mă simt în largul meu. Să vă spun de ce. Există o categorie de oameni etichetați drept debili mintali. Da. Nu vă strâmbați. Lăsați-mă să îmi duc la capăt ideea. Bun. Ăștia sunt deosebiți, în sensul că, dacă le dai o comandă, o execută până crapă, de aceea trebuie, la un moment dat, opriți. Tocmai debilii mintali sunt cei care pot executa o muncă repetitivă până la epuizare. Știți ceva? Acest gen de muncă o fac astronauții 90% din timp.

Aprind un Davidoff și mă apuc de treabă. în 3 ore și 45 de minute am executat o mie de cocori. Știu că pare de necrezut dar am o dexteritate de invidiat. Nu degeaba am vrut să mă fac chirurg.

— Dragii mei, sunt gata. Pot să merg în pleduri, acum, sau urmează o eventuală alergare de patruzeci de kilometri prin zăpadă? Nu mă menajați, dați-vă în petic, spun eu, cu vocea modificată de alcool.

Intră doi țipi înalți, slabi, îmbrăcați în halate albe. Se uită foarte atent la primele zece păsări, apoi la ultimele zece.

— Te poți retrage. Ai trecut testul. Mâine dimineață la ora 8 te prezinți în sala de conferințe. Suntem bucuroși să te avem printre noi.

Au urmat trei luni cumplite. Antrenamente, vizite medicale, multă pregătire teoretică, multe simulări. Planul misiunii era complex, fiecare membru al echipajului având sarcini bine stabilite, dar obiectivul comun era legat de activitatea științifică. Da, dragii mei, trebuia să ajungem pe Marte depășind toate mizeriile pe care cosmosul ni le putea face pe parcursul călătoriei și să asolizăm lângă gigantica structură Olympus Mons, cel mai înalt munte din Sistemul Solar. Acolo avea să fie baza noastră, în care urma să petrecem un timp îndelungat, în încercarea de a explora solul planetei, particularitățile sale. Toate cercetările astea aveau drept scop găsirea unei metode eficiente de terraformare. Am aflat că înaintea noastră deja plecase un așa-numit transport cargo cu mult echipament, mulți roboți, multe provizii. Toate astea au ajuns cu bine pe pla-

neta roșie, a fost inițiat programul automat și piesa cea mai importantă și-a început activitatea. Vă vorbesc despre o mașină complicată, ce folosește energia solară pentru a-și alimenta imensele-i motoare. E vorba despre un instrument de forare care are drept scop crearea unor galerii în interiorul muntelui. Acestea vor constitui refugiul nostru, casa noastră, unde, sperăm noi, vom fi apărați de cumplitele furtuni solare ce străbat periodic suprafața planetei.

Vă dezvălui acum și câteva informații ultrasecrete, pentru a vă face o idee despre progresul tehnologic de care se bucură unele puteri mondiale. Știți foarte bine că v-am vorbit la început despre pierderea de masă musculară și osoasă în timpul unei călătorii lungi prin spațiu. Ei bine, se pare că chinezii au găsit o soluție la această problemă și anume folosirea unor celule stern care contracarează, parțial, aceste degradări biologice.

Am fost supuși la anumite teste, iar eu am reacționat cel mai bine, capacitatea mea genetică aducându-mi un statut special în rândul echipajului. După calculele specialiștilor, voi fi într-o formă fizică mult superioară colegilor după această călătorie, în consecință, responsabilitățile mele în primele zile de la asolizare vor fi crescute exponențial. ♦

Sper că nu v-am zăpăcit sau plictisit cu aspectele astea teoretice, dar erau necesare pentru a vă face o idee asupra complexității misiunii.

în total, suntem patruzeci de ființe umane ce încearcă să se ia de piept cu Universul, cu vidul, cu planeta roșie.

Avem printre noi cincisprezece reprezentante ale sexului frumos, țipe dure, antrenate, capabile de multe chestii. Vă mai spun că în cazul în care ceva mergea prost pe suprafața planetei, noi trebuia să găsim o soluție imediată, deoarece instrucțiunile de pe Pământ ajungeau cu o întârziere de douăzeci de minute.

îmi place să cred că în cele trei luni de antrenamente ne-am coagulat într-o echipă conștientă de importanța fiecărui membru. Am avut multe discuții referitoare la nevoia inerentă de intimitate, atât la bordul navei, cât și în interiorul bazei. Am vorbit deschis despre dorințe, despre frustrările pe care le vom suporta, despre tentațiile pe care fiecare dintre noi le va avea, despre efectele fizice și psihologice pe care le va genera abstinența asupra fiecăruia.

Mi-a plăcut foarte mult modul în care s-a pus problema și chiar soluția găsită. Dacă ne vom adapta, dacă vom reuși să creăm siguranță în interiorul bazei, nu ne va împiedica nimeni să fim intimi unii cu alții, fără prefăcătorii gen romantisme de doi bani. Erau chestii fiziologice absolut necesare pentru sănătatea mintală a fiecăruia, plus că acest plan putea constitui o motivație suplimentară extrem de puternică. Nu vă prefaceți indignați. Marea majoritate a crimelor de pe lumea asta au ca și cauză principală femeia, așa că disponibilitatea părții feminine de a lăsa garda jos a avut asupra noastră un efect extraordinar. Inchipuiți-vă ce poate ieși într-un asemenea grup, izolat pe o planetă străină, dacă s-ar ține cont de principiile rigide de pe Pământ, când membrii săi vor fi copleșiți de posesivitate, gelozie, orgolii...

într-un final, a sosit confirmarea că în interiorului celui mai înalt munte cunoscut de noi s-au definitivat galeriile și încăperile ce ne vor adăposti, așa că, toți cei care lucrau cu și pentru noi au trecut la ultimele retușuri.

Nu vreau să mai bat câmpii. Toate datele le aveți. E momentul pentru acțiune.

M-am trezit la realitate privind imaginea Pământului. Dragii mei, îmi curg lacrimile, mă străbat tot felul de senzații, tot felul de anxietăți, dar știu foarte clar că nu mai pot da înapoi. Totul decurge normal, așa cum am învățat la antrenamente, liniștea prin care ne deplasăm e perturbată din când în când de câteva instrucțiuni de acasă. Emoțiile sunt mari, citesc asta în ochii tuturor, dar reușim să ne stăpânim și să reacționăm ca un organism unic.

Cârcotași cum vă știu, mă veți întreba în ce mod reușim să ne protejăm de radiația cosmică, cum reușim să ne odihnim, știut fiind faptul că neutronii stimulează retina chiar și cu ochii închiși. Ați citit, probabil, ceea ce spuneau primii cosmonauți despre toate astea. Noi nu dormim ca ei, cu capul lângă echipamente cu mult plumb. Pur și simplu, savanții au propus o soluție diferită.

Ca să nu mă acuzați de superficialitate, sunt generos și vă vând pontul. Pereții habitatului în care ne petrecem aproape tot timpul, sunt alcătuiri din foițe de titan, între care se află apă grea, pentru a frâna particulele subato- mice. Dacă, însă, o să mă mai întrebați mult despre soluțiile găsite la problemele astea, lucrarea se va transforma într-un eseu științific sau documentar, așa că, haideți să ne concentrăm pe firul acțiunii.

Trecând peste toate greutățile pe care o asemenea călătorie le implică, după trei sute de zile, pe care le-am numărat ca deținuții, am ajuns pe orbita planetei roșii. Și cea de a doua fază a misiunii noastre a început prin plasarea unei sonde, a cărei menire era detectarea în timp util a exploziilor solare. Era vital să nu ne expunem unei asemenea forțe și să încercăm protejarea echipamentului. Am survolat lin planeta și am stabilit zona de amartizare.

Planul era următorul: cu una din multiplele navete pe care le dețineam, urmau să plece doar zece dintre noi, cei mai în formă, cei cu biologia cea mai bună. Restul vor aștepta pe navă semnalul nostru.

Ați ghicit. Eu voi fi liderul acestei prime echipe. Fără să mai pierd timpul, m-am deplasat în imensa cală unde așteptau transportoarele ce aveau să ne ducă la suprafață.

— Domnilor, vă invit la o plimbare, spun eu, încercând să disipez tensiunea pe care o citeam pe fețele tuturor. Vă recomand prudență maximă, vom păși pe solul ăsta minunat după o perioadă de adaptare. E foarte important să ducem jucăria asta într-una din galeriile construite special pentru noi.

— Suntem gata să ne desprindem, spuse Alexei, unul dintre piloții ruși.

Totul a decurs ca la simulări, așa că, în câteva zeci de minute, eram în apropierea muntelui. Dragii mei, această priveliște m-a lăsat fără cuvinte, mi-a pus un mare nod în gât și m-a făcut să îmi dau seama că noi, oamenii, suntem cu adevărat ambițioși și de neoprit în încercarea de a ne depăși limitele.

Rusul ăsta de care v-am vorbit e un tip dat dracului. Cu o dexteritate de invidiat, ne-a dus chiar în inima muntelui, într-una din galeriile imense construite de minunatul robot de forare, pe care l-am salutat în treacăt.

Am asolizat (era să spun agalerizat) în locul special amenajat. Urma să rămânem într-o cameră de decompre- sie, special proiectată, din acest vehicul, de unde vidul era eliminat progresiv, iar în câteva zile ajungeam să simțim presiunea și gravitația marțiană, urmând apoi o perioadă de exerciții de reeducare a organismului, un fel de luptă pentru recâștigarea poziției bipede. în momentul în care redobândeam această capacitate, puteam ieși și călca, efectiv, în interiorul bazei.

Toate astea par realizabile în teorie, dar după câteva ore am observat ceva ciudat. Aproape toți membrii echipajului au căzut într-o stare catatonică, nu puteau comunica, respirația lor devenind extrem de rară, iar eu m-am pomenit, în scurt timp, înconjurat de comatoși. Nu știu cum să explic toate acestea.

— Situația e gravă, spun eu în microfonul ce îmi asigura comunicarea cu cei de pe orbită. Sunt singurul care e conștient acum, restul se află într-o stare de comă, dar sunt vii. Totul a început brusc. Aștept instrucțiuni.

— Vei fi contactat în cel mai scurt timp. Am primit date ciudate de la senzorii voștri. Se pare că temperatura exterioară este cu câteva grade mai mare decât cea calculată de noi. Momentan, trebuie să rămâi acolo, nu putem risca să te readucem pe navă. Ne gândim la un fel de virus eliberat, poate, odată cu forajul. Nu intra în panică, încearcă să respiri și să te menții în alertă.

Neavând ce face, încerc să respect ce mi s-a ordonat. După câteva minute, încep să simt că oxigenul pe care-1 respir cu atâta nesaț îmi arde plămânii. Incet-încet, o stare de amorțeală pune stăpânire pe mine. Am fost antrenat să îmi stăpânesc toate pornirile instinctuale, să controlez panica, să acționez ca un robot în situații grave, dar toate astea s-au dus naibii. Nu mă pot controla. Ceva mai presus de instinctul meu de conservare mă domină și mă forțează să-mi scot costumul, moment în care simt cum are loc o dedublare a modului meu de gândire.

Privesc la umanoidul ăsta care încearcă să lupte cu ceva ce transcede modul lui de percepție și gândire și mă amuz de fața pe care o face când își dă seama că poate respira normal, fără costum. E biletul meu de plecare, ADN-ul său s-a potrivit perfect planului meu. E timpul să iau în stăpânire acest ansamblu de molecule și să pornesc pe urmele celor care m-au lăsat aici, în speranța că nu voi mai putea pleca niciodată, speriați fiind de puterea mea de a modela orice ființă din Univers.

Acum am gazda perfectă, cea care îmi permite accesul la memoria genetică a rasei sale, care mă va ajuta să aduc restul echipajului aici. Voi modifica aparatul lor primitiv și voi pleca spre gaura neagră din centrul galaxiei. Ea mă va transporta în dimensiunea în care se află semenii mei, cei care m-au condamnat la o eternitate pe bolovanul ăsta roșu, luându-mi capacitatea de acționa asupra materiei.

Universul nu va mai fi la fel, va avea un nou

Răul

Știu, am un limbaj neconvențional, dar când practici o meserie ca a mea, care te solicită din plin, care te obligă să ai de-a face cu tot felul de oameni, e normal să pierzi din exprimarea academică.

Sunt medic. După ce am lucrat în tot felul de spitale, pe tot felul de secții, făcând pregătirea necesară specializării, am ajuns să practic medicina într-un dispensar comunal. E frumoasă viața, nu?

La țară e totul diferit, oamenii au alte valori, alte repere, alte temeri, alte superstiții față de cele pe care le au „orășenii". M-am adaptat la modul lor de gândire și de trai. Mi-am găsit supape pentru a scăpa de frustrări, complexe, indecizii și visuri neîmplinite. M-am apucat intensiv de sport, mi-am îmbogățit biblioteca, chiar am avut câteva tentative de a scrie tot felul de povestiri.

Ceea ce vă dezvălui eu acum, s-a întâmplat recent. Voi încerca să descriu acele evenimente dubioase, purtându-vă cu mine într-o aventură ce mi-a schimbat viața. De la început vreau să vă avertizez asupra eventualelor scăpări de exprimare. Deci, cei care sunt fandosiți, sclifosiți, consti- pați, prefăcuți, cei care se isterizează pentru o virgulă pusă

aiurea, securiștii cuvintelor scrise, dar și cei slabi de înger, anemici, distrofici, hipoanabolici, hipogonadici, toți aceștia să se rezume la ceea ce citesc de obicei și să nu-mi caute nod în papură, pentru că sunt un tip irascibil și e posibil să fie consecințe contondente în urma crizei mele de nervi. Pentru toți cei care nu fac parte din categoriile menționate am doar un îndemn: petreceți un timp cu mine și nu o să vă pară rău.

900

Cea mai mare invenție dintre toate, pe pământul ăsta, a fost și este somnul. Sunt un tip care apreciază starea asta, așa că melodia ce izbucnește din telefonul meu la ora șase dimineața, chiar dacă e vorba de Tarja, nu mă bucură deloc. Caut butonul de oprire și mă extrag cu greu din pleduri. De o bună bucată de vreme nu mai comit excese în timpul săptămânii. Mintea mea e limpede când mă trezesc.

Privesc pe geam. Un soare frumos, roșu aprins, aruncă razele sale pe una din planetele norocoase ce orbitează în jurul lui, asigurând o temperatură optimă, ce permite unui fenomen evolutiv ciudat, numit viață, să se desfășoare în toată splendoarea sa.

Meditez la chestiile astea sub stropii reci de sub duș. îmi fac apoi o cafea, aprind un Davidoff și deschid cartea de teologie cu care îmi încep invariabil ziua. Vecinul de lângă mine tușește, încuie ușa și coboară grăbit pe scări.

Se face ora șapte. Mă îmbrac, îmi administrez o picătură de parfum, îmi iau geanta în care car

șterg spre mașină. Conduc prudent până la cabinet, parchez și intru în minunata instituție. Nu sunt pacienți încă. E vară, iar lumea este la munca pământului. Chiar dacă sunt bătrâni și bolnavi, nu renunță la sapă. Ar trebui să fie un exemplu pentru noi, cei tineri, această atitudine.

Cablez laptop-ul, dau drumul la radio online și fumez cu ochii în tavan. După jumătate de oră, ajung și asistentele. Mă salută regulamentar și se apucă de hârtiile de zi cu zi.

Câteva bătăi în ușă ne scot pe toți din amorțeală.

— Da, vă rog, spun eu cu o voce puternică.

Intră preotul din sat. Un tip la vreo cincizeci de ani, robust, roșu la fată, îmbrăcat în straiele cu care oficiază du- minica slujba la care participă toată comunitatea. E încruntat, dezorientat, un pic stingher.

— Bună dimineața, părinte. Luați loc. V-ați îmbolnăvit?

— Bună dimineața. Nu sunt bolnav. Am venit să vorbim ceva între patru ochi.

îl conduc în birou, confesionalul meu.

— Știți că a murit acum două zile, în spital, fizicianul ăla celebru, intră el direct în subiect.

— Costache. Știu. Ce e cu el?

— S-a născut aici și a fost dorința lui să fie înmormântat în cripta familiei sale, așa că, de la morga spitalului a fost transportat la noi în biserică. Ieri l-am așezat acolo, am făcut slujba, am permis oricui să-l viziteze.

— Chestii normale, părinte.

Aș fi vrut să fac o glumă, dar, văzându-1 așa serios, mi-am ținut gura.

— Azi dimineață m-am dus la biserică. Am găsit ușile larg deschise, icoanele sparte, unul din rândurile mele de îmbrăcăminte făcut bucăți și mortul pe nicăieri.

— Poftim?

Nu-mi vine să cred. îmi place SF-ul, dar așa ceva depășește orice imaginație. Chiar și acum, când mă gândesc la evenimentele alea, mi se ridică părul în cap. Vedeți? Nu spun minciuni.

— Am anunțat poliția, apoi am venit aici, să vă spun și dumneavoastră. Eu vă stimez foarte mult, știu că scrieți ficțiune, că vă documentați serios asupra fiecărui subiect, ceea ce înseamnă că aveți unele relații în mediile astea, ce se ocupă cu tot felul de cercetări. Ca om, sunt șocat, ca preot sunt răvășit. Nu îmi pot găsi odihna până n-am o explicație.

Nu spun nimic, aprind o țigară, îmi pun căștile pe urechi și încep să dau telefoane. Sun, în primul rând, la Institutul de Fizică, unde am un prieten foarte bun, cu care mă văd constant să discutăm despre Univers, foton, graviton, atom și alte chestii din astea.

— Te pot vizita? Am nevoie de ajutorul tău într-o situație delicată, spun eu încet.

Primesc aprobarea lui, îi fac semn părintelui să mă urmeze și ies din cabinet, după ce las vorbă asistentelor să reprogrameze pacienții pe a doua zi. Vreau să merg la fața locului, să văd cu ochii mei scena crimei, ca să spun așa. Știind modul în care lucrează funcționarii publici în vremurile astea, sunt sigur că acest dosar va zăcea ceva timp în sertarul unui polițist, prost plătit și dezinteresat, apoi va fi etichetat drept AN și va fi dat uitării.

Părintele a avut dreptate. întreaga scenă șochează. Ușile masive sunt scoase din balamale, iar icoanele sparte. Șeful de post ne-a lăsat să intrăm, dar ne-a instruit să nu atingem și să nu mișcăm nimic, deoarece la el vor rage cei de la laborator dacă vor găsi câmpul infracțional contaminat. Expresia asta ne-a servit-o pe un ton superior, cu o atitudine copiată parcă din filmele cu Poirot. Am promis solemn că vom fi atenți, am scos chiar și o pereche de mănuși chirurgicale din trusa mea de urgență, iar agentul principal, care se și visa deja asul Poliției române, a dat, mulțumit, din gâtul de bâtlan.

Am un dar special. Sunt foarte atent la detalii, așa că mă concentrez și încerc să fac un șir al evenimentelor. Atenția mea e atrasă de cele două cercuri minuscule din I

fața altarului, peste care un ochi superficial ar fi trecut. Scot, pe șest, telefonul, fotografiez semnele, apoi îi fac semn preotului să părăsim locația. Știu sigur că am mai văzut undeva ce am descoperit acum. Aprind o țigară, sar în mașină și fosforez din greu. îmi pică fisa. La un concert *heavy metal.* Emblema trupei sataniste avea aceste două desene pe post de diacritice. Nu mai știu cum se intitula banda, dar avea un nume cu mulți de „i".

Duc părintele acasă și accelerez spre oraș. Prietenul meu, fizicianul, m-a anunțat că mă așteaptă în dugheana unde bem de obicei câte o bere atunci când ne permite timpul. Ajung acolo rapid. Aflu de la el că a fost o mare pierdere trecerea în neființă a lui Costache, deoarece era un geniu al fizicii cuantice. De asemenea, mai aflu că nu știa la ce lucra, dar l-a auzit de câteva ori pomenind de

premiul Nobel, pe ton de glumă. Ultimele săptămâni le-a petrecut în laborator, fără să mai meargă acasă, cu două sau trei ore de somn pe noapte, fapt ce a dus la infarctul care i-a curmat viața. Lucrările sale nu s-au găsit, deoarece nimeni nu știe unde sau pe ce anume le-a salvat.

Ne-am despărțit cu promisiunea că îi voi povesti tot, după ce se va mai lumina un pic cazul ăsta în care sunt implicat, iar el, cunoscându-mă, nu m-a asaltat cu întrebări inutile.

Intru în apartamentul meu mic și sar la calculator. Caut trupa aia de *metal,* ce poartă însemnele fotografiate de mine în biserică, dar nu o găsesc. încarc jpg-urile pe google și atunci, o minunată lume, plină de turbați, mi se dezvăluie. Țipi teribiliști, ce fac o gălăgie uriașă, tatuaje, tunsori care mai de care mai fanteziste, lanțuri, costume de piele și alte accesorii, inclusiv elementul comun: crucea răsturnată. Având în vedere că am fost fan Slayer, nu sunt foarte impresionat, dar dau drumul totuși la o formație, să îmi amintesc senzații din tinerețe. Solistul avea o criză hepatică și se pare că băiatul ăsta băuse ceva substanțe dubioase, pentru că urla din toți rărunchii. Eu meditez la diferite tratamente pentru el, cât timp aștept să sosească mâncarea comandată la restaurantul meu favorit.

împart masa cu tovarășul meu Jack și concep un plan, ce, în mintea mea aburită de alcool, pare perfect realizabil. După câteva ceasuri, decid că e vremea să trec la acțiune. Mă schimb în haine negre, îmi îndes în buzunar o pereche de mănuși chirurgicale, o lanternă minusculă, un cuțit elvețian ce seamănă cu un briceag și, piesa de re-

zistență, o sculă primită de la un fost pușcăriaș, pacient de-al meu, cu care puteam deschide orice încuietoare. Nu prea par astea preocupări și obiecte demne de un medic, dar v-am avertizat de la început că nu sunt un tip care joacă după reguli.

Sun la o firmă de taxi si comand o mașină în fata scării. > I »
Dispecera m-a asigurat că în cinci minute voi avea mijlocul de transport, așa că mai trag un gât de Jack, arunc telefonul pe birou, încui ușa și mă evapor din peisaj.

După cum v-ați dat seama, mă duc să vizitez încă o dată biserica și să trag un ochi prin cripta familiei Costache. Taxiul mă lasă în fata cabinetului. Intru si iau cu mine re- cipientul din inox, plină ochi cu Jack, pe care îl țin pentru situații de urgență, iar cea de acum e chiar o calamitate, așa că îmi votez o dușcă pentru adulți din prețiosul lichid.

Silențios ca o felină, mă îndrept spre biserică. Mă izbesc de sigiliul poliției, dar puțin îmi pasă. Intru prin efracție și îmi urez bun venit în lumea interlopă. Frumoase zile am mai ajuns. Mă rog, voi avea timp să mă gândesc la asta din spatele unor gratii, mult timp, dacă voi fi prins. Surpriza pe care o înregistrez înăuntru îmi șterge anxietățile. S-a făcut curățenie. După ce laboratorul de criminalistică și-a terminat treaba, preotul a strâns tot, pentru a nu da naștere în sat la bârfe dintre cele mai fanteziste. Până si » » semnele fotografiate de mine au fost șterse cu migală. De asemenea, au fost aduse alte icoane, de pe care tot felul de sfinți și heruvimi, alături de cel care a propăvăduit iubirea aproapelui, mă privesc, așa mi se pare, indignați de îndârjirea cu care sfidez toate canoanele unui bun creștin.

Oarecum jenat, decid că nu are sens să mai frec mangalul prin zona asta, așa că mă șterg cu radiera din locație și plec spre cimitir.

Cripta familiei Costache e mare, zugrăvită frumos în alb, cu o ușă masivă, din lemn de stejar, ce mă provoacă să o testez. Ce naiba? Dacă tot mă dau infractor, măcar să merg până la capăt. Adaug și profanarea de morminte la lista ce va fi caligrafiată în cazierul meu. Nu știu cum se face, dar surprizele se țin lanț pentru mine. întâi de toate, să vă fac anumite precizări. Căsuța asta adăpostește patru morminte, făcute din beton, fiecare lespede având gravată numele celui ce se odihnește sub ea. Fără doar și poate, privirea mea, clară datorită lanternei, a fost atrasă de numele fizicianului. Țineți-vă bine! Mormântul e închis, cimentat proaspăt. Ce dracu se întâmplă aici? De ce poliția nu a venit să verifice pista asta? întrebarea care mă pune în cea mai mare dificultate e următoarea: cum naiba voi ridica eu lespedea asta de câteva sute de kile? îmi doresc foarte mult să văd ce anume acoperă. Acum să te văd, su- permanule, sportivule, mare detectiv ce te crezi. Cum vei rezolva tu asta? Mereu mă motivez așa în momente grele.

Cum știu că nu aveți terci în cutia craniană, vă cer un sfat. Cum dracu' să fac? Ce ați spus? Să încerc să pornesc tractorul pe care l-am văzut la intrare? Și apoi? Ați observat un lanț gros în spatele criptei? Sunteți de milioane, chiar mă bucur că scriu pentru voi.

Aplic ceea ce m-ați învățat și după jumătate de oră de eforturi, plus două sute centilitri de Jack, lespedea e pe jos. Aprind lanterna, dar ceea ce văd mă face să fug afară

și să dau la rațe ca în facultate, la prima autopsie. Sunteți siguri că vreți să vă spun? Vă sunt dator, așa că nu fac mofturi, dar avertizez gravidele și persoanele în vârstă să sară peste aceste rânduri.

Dragii mei, în cavou e fizicianul. Calota craniană a fost tăiată cu precizie, pielea îndepărtată cu grijă, fața e integră, dar creierul lipsește. Nu m-am așteptat la așa ceva. Sunt siderat, scârbit, înfricoșat. Socul ăsta mi-a scos al- coolul din circulația sanguină, dar eu nu mă las văduvit de vitaminele mele fără să iau măsuri. Stau la o conversație spumoasă cu prietenul meu lichid, care mă ajută imediat să îmi revin.

Cei care au făcut treaba asta sunt, în mod sigur, niște țipi duri, care au la dispoziție tot felul de resurse, dar au făcut o greșeală. In aroganța lor, au sfidat pe toată lumea, începând cu familia mortului, populația satului, biserica, poliția și terminând cu un umil doctor de țară, care are de gând acum să le încurce planurile.

Noaptea, în cimitir, totul capătă o încărcătură aparte, deoarece anxietatea se află la ea acasă. Simt din plin această senzație, dar știu că nu am de ales. Dacă vreau să justific acțiunile mele în fața organelor de anchetă și să rămân în libertate, trebuie să dezleg misterul ăsta sau măcar să ridic mantia neagră ce îl învelește. Decid să examinez cadavrul cu mare atenție, poate găsesc un indiciu, dar mai întâi duc tractorul la loc, arunc lanțul într-un șanț și mă îndrept spre criptă. In momentul în care dau să intru, gust cea mai teribilă lovitură în mecla pe care o văd în fiecare zi în oglindă. Se face întuneric, plutesc. Trag cortina. Vă

rog, așteptați-mă la paragraful următor. Dacă nu dau colțul, vin și eu.

Cu mare greutate, deschid felinarele și un nor de scântei mi se arată. Cred că așa se simt boxerii care încasează un croșeu devastator. Mă rog, ăia se ocupă cu asta, își fac din bătaie serviciu, dar eu sunt mai mult un om al pixului decât al carabelor. Sunt întins pe o masă de fier, legat zdravăn la mâini și picioare cu ceva ce îmi intră adânc în came. Respir cu greutate și încerc din răsputeri să nu vărs, pentru că, în mod sigur, mă voi sufoca. Boii ăștia nu au tinut cont de asta când m-au imobilizat așa. închid din nou ochii, în speranța că durerea cumplită pe care o resimt va dispărea.

Percep un zgomot ușor, apoi o frumoasă lumină albă inundă locația. Profit de situație pentru a vedea unde mă aflu și mă cutremur. Sunt într-un fel de sală de operații, iar lumina vine de la lămpile fixate asupra mea. Partea cea mai nasoală abia acum urmează. în jurul meu sunt adunate cinci ființe. Dacă nu m-am dilit de la contuzia cerebrală, trebuie să recunosc faptul că acești companioni nu sunt oameni. în primul rând, sunt înalți, fiecare măsu-rând cam doi metri și jumătate, corpul le este acoperit cu un fel de costum prin care nu se vede nimic, deci nu pot da detalii despre anatomia lor. Singurul lucru vizibil e capul. Acesta e prevăzut cu doi ochi mari, fără pleoape, o frunte largă, două găuri în loc de nas și un mic orificiu pe post de gură. Se apropie de mine, lumina se intensifică, iar eu pierd din nou controlul.

Pe bune, m-am săturat să tot leșin ca o fată mare într-o garnizoană de soldați din batalionul disciplinar. Nu știu

ce dracu' sunt cei care o fac pe chirurgii cu mine, dar nu mai suport mult tratamentul ăsta. Dacă aș putea, naibii, să mă ridic, le-as administra câteva crosee, să mă tină minte. Dragii mei, am parte de o nouă surpriză. Pot să mă mișc în voie, nu mai sunt legat, nu mai simt nicio durere, musculatura mea pare mai voluminoasă ca oricând. Simt în interior o energie extraordinară. Mă așez în poziția bipedă pe care am dobândit-o pe parcursul evoluției rasei și aștept să se întâmple ceva. Ce n-aș da să fiu acum pe malul unui lac, cu o sută de beri și cu toți prietenii mei. Mi-a trebuit mie să o fac pe eroul, să fiu bătut, răpit, examinat. Râd puternic. Așa ceva numai la americani am mai auzit. Răpit de extratereștri.

— E cineva acasă? urlu.

— Privește.

O voce feminină, caldă, catifelată. In secunda următoare apare lângă mine o femeie înaltă, cu trăsături perfecte.

— Aceasta este interfața prin care putem comunica, o plăsmuire holografică generată pe baza a ceea ce am găsit în mintea ta, referitor la acest capitol.

Schițează un zâmbet. Beton, glume extraterestre, cel puțin așa cred.

— Ce vreți de la mine?

— Nimic. Ai fost în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit, dar ne-ai dat șansa de a înțelege mai repede cum funcționează mintea voastră și organul ce o generează.

M-am prins. Au luat creierul lui Costache pentru că ăsta lucra la ceva avangardist și ei aveau nevoie de lucrările lui.

— Ceea ce gândești tu este greșit. Nu avem nevoie de nimic. Voi nu ne puteți oferi decât un singur lucru. Miliarde de ființe care să lucreze pentru noi. Am ajuns din greșeală în sistemul ăsta, dar acum, că stăpânim metoda prin care vă putem controla, ne-am anunțat conducătorii. Vor sosi și ei în curând.

— Atunci, de ce mai aveți nevoie de mine?

— Tu ai fost modificat. Vei fi singurul reprezentant al rasei tale care își va păstra caracterele inițiale. Atunci când vom începe prima fază a planului nostru, celulele pe care ți le-am implantat în diferite zone ale corpului se vor activa și vor elibera o substanță care te va scăpa de sclavie. Vei fi adus din nou aici. Atât trebuie să știi. Pe curând.

Pe bune, nu s-a inventat ceva mai tare ca somnul, asa că, atunci când Tarja îmi dă semnalul de trezire, nu sunt prea bucuros.

Doamne, ce vis tâmpit am mai avut!

Mă extrag din pleduri și mă grăbesc spre duș. Din reflex, arunc o privire spre oglindă și rămân înțepenit. Vână- taia pe care o prezint pe barbă, alături de plaga suturată de pe frunte, asimetria pupilelor, multiplele urme de înțepături de pe traiectul venelor, toate astea îmi confirmă faptul că nu a fost un vis.

Dragii mei, răul suprem se abate asupra Pământului. E doar o chestiune de timp până când veți fi cu toții sclavii

unei specii superioare. Deci, nu stați degeaba, puneți-vă mintea la contribuție și haideți să născocim un plan de apărare.

Dați-mi de știre când găsiți o idee genială. Eu voi fi pe aici, așteptându-vă.

Semnul

Străzi pustii. E toamnă. Frig. Plouă cu frunze și cu stropi reci, ce parcă abia așteaptă să se transforme în fulgi. îmi place frigul. îmi plac florile de gheață pe geamuri. Aerul tare cu gust de oțel. Albul ce devine orbitor în soarele sec al amiezii. Alb ce devine magic în lumina unei luni obosite de atâta nesomn. Am renunțat la mașină. Merg prin ploaie pe străzile unui oraș plictisitor. Dacă eram în timpul liber, în mod sigur alergam la ora asta, sfidând pneumonia ce m-ar fi pândit în fiecare minut de efort. Din păcate pentru mine și din fericire pentru alții, merg spre muncă. E ziua mea de voluntariat. Am intrat în programul ăsta de ceva vreme. O salvare pentru sănătatea mea mintală. Clinica spre care mă îndrept e una unde ajung doar cazuri sociale. Oameni care nu-și permit de nici- unele. Ce să mai vorbim de asigurare medicală sau medi-camente? Noroc de fundația care finanțează acest spital pentru nevoiași. E ziua mea de consultații. Mă așteaptă foarte multă lume. Am de vizitat bolnavii internați și de coordonat o întreagă echipă.

Ajung cu un sfert de oră mai devreme. Așa cum fac de fiecare dată. Mă întâmpină doi ochi negri. Vii. Calzi. Curioși. Plini de speranță, uneori. E Ana. Șefa de la chirurgie.

— Bună seara, îmi spune. Tu chiar vrei să te internăm? Cum vii pe jos pe vremea asta? Ești ud.

Ton dojenitor de femeie care chiar crede că îmi poate purta de grijă mai bine decât o fac eu.

— Bună seara.

O privesc atent. De ceva vreme, încearcă să mi se bage în suflet. E foarte atentă cu mine. Avem ture comune. O admir pentru ceea ce poate face. Doar atât. însă ea nu e genul de femeie care să accepte un refuz. Pare a fi convinsă că noi doi suntem destinați unul altuia. Nu am timp și nici disponibilitate să-i schilodesc iluziile. Nu azi. Dar, la naiba, așa spun de fiecare dată.

— Nu te mai prosti, continuă. Ești prea important pentru multă lume ca să îți permiți să pățești ceva. Pentru unii ești chiar special.

îmi face din ochi. Cred că e momentul să nu o mai menajez. Numai că ea nu-mi dă voie să vorbesc.

— Ai pe birou fișele celor internați azi. Ai programul de consultații. Ți-am pregătit un costum nou.

— Asta nu e treaba asistentelor? Tu chiar nu ai altceva mai bun de făcut decât menajul în cabinetul meu?

Râde.

— Am uitat să-ți spun. Ordin de sus. Din cauza aglomerației s-a decis că de acum înainte vor fi câte doi medici într-un cabinet. Cum suntem de gardă împreună de ceva vreme, mi s-a părut firesc să împărțim spațiul.

— Și cum o să ne odihnim? E doar un singur pat acolo, fac eu pe naivul.

îi joacă ochii în cap.

— Nu te știam așa timid.

Tac. Mă îndrept spre cabinet. Vine după mine.

— Mi-am permis să aranjez un pic pe aici, îmi spune.

Intru. Un pic?! Totul e schimbat. Deh, mână de femeie. Biroul meu e atât de ordonat încât nici el nu s-ar mai recunoaște. în dulap sunt două costume. Unul mai mare. Al meu. Roșu. Altul verde, mai mic. Al ei. în frigider e doar apă plată. Au dispărut sticlele mele de cola și cele două savarine pe care mi le aduce zilnic o infirmieră. Deschid sertarul. Surpriză. Niciun pachet de țigări. Mă duc în baie. Normal, au apărut tot felul de cosmetice. Plus o periuță de dinți în plus. A ei. Verde. Remarc și patul aranjat la dungă, cu lenjerie albă pe el.

— Și cât o să dureze această căsătorie a noastră? mă interesez eu pe un ton neutru.

— Până o să-ți intre în cap că nu poți fugi la nesfârșit, îmi spune serios.

Ridic din umeri și dau să îmi aprind o țigară. îmi suflă în brichetă.

— Nu aici. Dacă vrei să te otrăvești, te rog să ieși în curte.

Nu știu dacă să mă amuz sau să mă enervez. Nu e nici prima și, în mod sigur, nici ultima care crede că, dacă-și impune regulile, odată cu disponibilitatea fizică și emoțională, mă va face să o accept în viața mea. Are noroc de ochii ăia negri și calzi. Vii. Mi-e greu să îi sting acum.

Munca într-un spital presupune un mare consum nervos. Pe multe planuri. Și o mare oboseală. Consultăm, internăm, tratăm. Cel care finanțează toată această operă de caritate este un personaj ciudat. L-am întâlnit o singură dată. Atunci când mi s-a propus colaborarea. Am aflat mai târziu că vrea să cunoască personal orice nou voluntar. Nu vorbește. Doar ascultă. M-a mirat faptul că își lua notițe. M-a invitat să iau loc în fața lui. Apoi, managerul spitalului a condus discuția. Domnul Damaris, așa îl cheamă, a aprobat și, la final, mi-a strâns mâna. Atunci l-am privit și eu atent. Un tip la 50 de ani. Viguros. Sportiv. Plăcut. Asta până i-am întâlnit privirea. Am tresărit. A declanșat atunci în mine ceva ciudat. Un alt fel de percepție. Parcă mi-a amplificat de zeci de mii de ori intuiția. O fracțiune de secundă a durat. Atât. Apoi ochii i-au trecut peste mine, părând a se fixa undeva, într-un loc nedefinit din spatele meu. „E mort pe dinăuntru", am gândit atunci.

Am avut puternica senzație că trebuie să-mi mai comunice ceva, că a rămas ceva esențial nespus. A ezitat puțin, după care s-a întors și a plecat. Abia azi, după doi ani, m-a sunat. I-am spus că sunt de gardă. M-a rugat să trec pe la el când voi avea timp. Mi-a dat un număr de telefon pe care-1 pot folosi la orice oră.

La astea meditez fumând în curtea spitalului. Am o pauză. Ana operează. Cabinetul e gol. Aș fi putut face fum acolo, dar țin să fiu politicos măcar câteva zile.

E liniște. Fumul se topește în aer. A încetat ploaia. E răcoare. Nu mai am multe de făcut. E târziu. Mă gândesc

la telefonul pe care l-am primit. Oare ce ar avea să-mi comunice un om atât de important și ocupat?

Intru în spital. Holurile sunt pustii. Miroase a dezinfectant. Mă îndrept spre cabinet. Cu toată invazia Anei, îl consider încă al meu. Mă așez la birou. Desfac o sticlă de apă și deschid calculatorul. Nu am chef de citit. Pun muzică. Ochii mi se închid. întuneric.

Șoapte. O mână fină pe obraz. Un parfum. Un sărut delicat pe frunte. Mă trezesc. Un zâmbet cald pe o față obosită.

— Puteai să dormi în pat. Nu pățeai nimic.

— Cât e ceasul?

— Șase. Ai avut o noapte obositoare?

— Nu. Rutină. Scuze că mă găsești așa. Tu cum te-ai descurcat?

— O gardă grea. Complicații. Abia am ieșit din sală.

— Gărzi și gărzi. Uite, pun de cafea.

— N-am apucat să-mi aduc o cană.

— îti dau să bei din a mea.

Se uită la mine, curioasă.

— Deja împărțim lucruri? mă întreabă zâmbind.

— Sunt generos azi. Ghici cu cine mă întâlnesc mai târziu.

— Pune de cafea. Eu mă duc la duș. Las deschisă ușa și îmi povestești. Sper să fii atât de măgar încât să tragi cu ochiul, îmi spune râzând.

Nu îi răspund. Și nici nu trag cu ochiul. îi spun de telefon și invitație. Aroma cafelei invadează cabinetul. Vine lângă mine.

— Să mă ții la curent.

— Te sun după ce mă văd cu el. Poate ieșim în oraș.

— îmi dai întâlnire?

— Da, răspund eu imediat. Avem întâlnire. Ținută de seară. Rochie lungă și pantofi cu toc.

Zâmbește.

— Nu sunt genul.

— Nu aveam niciun dubiu. Nici eu nu sunt tipul care poartă frac.

Bem cafeaua în tăcere. îi sună telefonul. A început o nouă zi.

O O 0

Spre bucuria mea, am reușit să dorm. Nu mult. Câteva ore. Dar au făcut minuni. Sunt ca nou. E amiază. Am programate câteva consultații, apoi sunt liber pentru marea întâlnire. Mă uit pe ecranul telefonului. Așa cum bănuiam, e o întreagă ofensivă a Anei. Mă amuză chiar unele mesaje și mai ales emoticoanele. Ce a mai ajuns și comunicarea asta. Emoții în desen. Sun la numărul primit. îmi răspunde o voce plăcută.

— Domnul Damaris mi-a lăsat instrucțiuni în ceea ce vă privește. Vă rog să-mi spuneți intervalul orar în care sunteți liber.

Stabilim împreună detaliile. Chiar sunt încântat de grija pe care mi-o arată acest domn. Sunt convins că e foarte ocupat. De-asta prețuiesc fiecare clipă din timpul lui. închid telefonul, termin cafeaua și plec spre cei câțiva pacienți programați azi la cabinetul meu.

Așa cum am stabilit, fix la orele 17, o mașină parchează în fața blocului. Șoferul îmi deschide ușa. îmi face semn că pot fuma, apoi pornește.

Ajungem. Apasă pe un buton și cele două porți masive se deschid. Urmează o alee. De o parte și de alta sunt copaci goi. Pe jos, covor de frunze. Parchează în fața casei. Cobor. Urc cele câteva trepte de la intrare. Ușa se deschide. Apare chiar el.

— îți mulțumesc că ai venit, spune zâmbind, strângân- du-mi mâna.

— Eu mulțumesc. Am fost surprins.

— Sper că în mod plăcut.

— Bineînțeles. »

Fără alte cuvinte, îmi face semn să-l urmez. în general, nu sunt impresionat de lucruri fără viață, dar acum trebuie să recunosc că mi-a plăcut ceea ce am văzut în acest, poate forțat spus, palat. Mă simte.

— După ce îți voi arăta ceea ce am de arătat, îți voi face turul casei și te voi lăsa să te bucuri de colecțiile mele.

— Aș fi onorat.

— Dacă vei mai vrea să rămâi, mai spune, abia auzit.

Mă țin după el. Coborâm câteva scări. E întuneric. începe să se facă și frig.

— Scuză condițiile, dar nu se poate altfel.

Mai departe coborâm în tăcere. Pas cu pas. Treaptă cu treaptă. Am încetat demult să le număr. Se face din ce în ce mai frig. Mă abțin să-l întreb dacă nu ne îndreptăm spre un cavou. Mai coboară câteva trepte și se întoarce spre mine.

— De aici mergi singur.

— Până unde?

— De tine depinde.

îmi strânge mâna. Simt cum îmi amplifică din nou intuiția. încerc să-i prind privirea. Nu reușesc.

— Nu ai nevoie de mine să-ți confirm ce știi deja. Doar du până la capăt drumul ăsta. Te aștept sus.

— Ți-e frică? întreb. Nu te poți ascunde acum de mine.

— Eu sunt cauza pentru ce se va întâmpla de-acum încolo.

Nu-1 mai văd. A plecat. Sunt nehotărât. Să cobor sau să mă întorc și să termin cu toată parapsihologia asta. Nu știu ce mi-a făcut, dar percep altfel tot ce e în jurul meu. A dispărut senzația de frig. Chiar întunericul îmi pare prietenos. Merg mai departe. Se termină treptele. Sunt într-un fel de beci. Percepția mea e la cote maxime. Intuiția e la fel. Pășesc atent. Simt, știu exact, merg spre un Cineva. îl simt. Apoi îi disting silueta. E un copil. Nu pare să aibă mai mult de 9 ani. Stă drept. Cu o voce subțire, mă întreabă:

— Mă iei cu tine acasă?

Rece. Nu-mi transmite nimic. E închis. Parcă e mort pe dinăuntru. El sau eu? Nu-mi inspiră nimic. Nici compasiune pentru că stă singur aici, nici bucurie că l-am salvat, îl simt ca pe un obiect.

— Mă iei cu tine acasă?

Aceeași voce subțire. Fără emoție. Plată.

— Te iau.

Tace. îmi întinde o mână. Se ține de mine cât urcăm treptele. Ajungem la ușă. O deschid. Pășesc înăuntru. E lumină. Se oprește. îi fac semn să intre.

— Mă iei cu tine acasă?

— Te iau.

Abia atunci intră. îl privesc atent. Are haine curate. O pereche de pantaloni gri. Hanorac albastru închis. Are gluga pe cap. Și-o dă jos. îngheț. Ochii îi sunt complet negri. Nu are conjunctive. Două hăuri întunecate. Abia acum îmi transmite o stare de rău. Copilul ăsta e malefic. Ciudat. Sinistru. Nu mai vreau să stau lângă el.

— Te-am adus acasă. Eu plec.

Tace.

— Să vii să mă iei acasă.

Nu mai suport. Să se descurce Damaris cu el. Nu știu pentru ce a fost scenariul ăsta, dar nu-mi pasă. Nu-mi mai arde de colecțiile lui. A avut dreptate. Ies în fața casei. Nu e nici șoferul, nici mașina. Doar întunericul. Plouă din nou. îmi ridic gulerul pardesiului și-mi aprind o țigară. O iau la pas pe aleea cu copaci goi.

Strada care duce spre apartamentul meu e plină de noroi. S-au făcut nu știu ce lucrări la canalizare, dar vremea nu a ținut cont de asta. încerc din răsputeri să nu mă murdăresc. Reușesc. Urc treptele. Liftul e stricat demult. Oricum nu l-am folosit niciodată. îmi place efortul fizic, iar până la etajul șase, unde locuiesc, îl simt din plin. Intenționat mi-am lăsat telefonul acasă. Nu am vrut să fiu deranjat. Acum însă abia aștept să-l deschid. I-am promis Anei că ieșim în oraș. O sun. îmi răspunde imediat. Clar era cu ochii pe ecran.

— Cum a fost? Ce a vrut marele șef? Ți-a propus un alt post?

— Stai un pic. Prea multe întrebări. Iți voi povesti.

Nu mă slăbește. Vrea să știe tot. Nerăbdătoare creatură. Cu greu reușesc să o temperez și să o fac să-mi spună unde să vin. Peste jumătate de oră deschid ușa localului unde ne-am dat întâlnire. Constat cu plăcere că îi stă foarte bine și în haine de stradă. Eu am văzut-o până acum doar în costum de spital. Se ridică de la masă. Dau să o sărut pe obraz, dar îmi ia capul în mâini și mă sărută pe buze.

— Să știi că sărutul ăsta e o promisiune, îmi spune.

— De mine depinde dacă o vei onora, nu?

— Exact. Știam eu că ești băiat deștept.

Tace. îmi toarnă un pahar din sticla pe care a coman- dat-o. Ciocnim. O simt că abia se stăpânește. Nu o las să fiarbă.

— A fost cea mai ciudată întâlnire din viata mea, zic.

Ca la comandă, ne sună telefoanele. Numerele de la spital. Știm amândoi ce înseamnă astfel de apeluri, mai ales la asemenea ore. Pe mine nu m-a luat prin surprindere vestea. Ana însă a paralizat de uimire. Da. Știam că Da- maris va păți ceva. Și așa cum mi-a spus, din vina lui.

— Mergem? o întreb.

- Da.

O iau de mână și plecăm spre spital. Ajungem și ne strecurăm cu greu prin marea de ziariști, camere de televiziune, polițiști și bodyguarzi. Suntem imediat informați de personal. E la Reanimare. într-o comă profundă. Ne

schimbăm în costumele de spital și mergem să-l vedem. E adunată o întreagă echipă. Cei mai buni specialiști. I-am recunoscut pe unii autori ai tratatelor de pe biroul meu.

Explorările nu arată vreo modificare menită să explice starea lui Damaris. Ii sunt susținute funcțiile vitale doar artificial. E intubat. Arată schimbat. Chinuit. Mă îndrept către el. Ii iau pulsul din reflex, chiar dacă am monitoarele în fată. Simt fizic cum mi se ascute intuiția, urcând la cote maxime. Nu mai am nicio îndoială, la atingere omul ăsta îmi transmite ceva. îi ridic o pleoapă. Ochiul e complet negru. Fără conjunctivă. Mă cutremur. Simt o mână pe umăr.

— Colega, te rog să nu te amesteci. Nu e pacientul tău.

Mă retrag. Continui să-l privesc. Brusc, înghet. De partea cealaltă a patului stă copilul pe care l-am găsit în beci. Aceiași ochi de întuneric. Se face frig.

— Ai zis că vii să mă iei acasă cu tine. De ce nu ai venit?

Nu răspund. Nu-mi pot dezlipi însă privirea de la el. Se apropie mai mult de Damaris. Monitoarele o iau razna. Semnele vitale se diminuează. îl ia de mână. Totul se oprește. Ca prin vis, văd manevrele de resuscitare. Știu că nu vor reuși. Doi ochi complet negri. Liniște.

ooo

Stau în fața spitalului, încercând să îmi explic cele petrecute acolo. Nu am nicio teorie. Cel mai tare mă enervează faptul că doar eu am văzut ce s-a întâmplat cu adevărat. Sunt convins acum că

va dura mult timp până voi înțelege pe deplin ce. Sau cum anume să folosesc. Că de ascuns, mi-e clar că nu o pot face.

— Un ban pentru gândurile tale.

Vocea Anei.

— Cea mai proastă investiție, îi răspund.

— Am văzut cum te-ai schimbat la fată, acolo. Chiar așa rău îți pare după Damaris?

— O să-ți povestesc, spun eu. Hai să plecăm de aici! Oriunde.

Mă privește surprinsă. Mă ia de mână. La naiba cu toate! Cu Damaris. Cu copilul ăla malefic. Cu toate percepțiile astea tâmpite. Nu vreau să mai știu nimic.

Mă las învăluit de aroma trupului ei. De sânii goi și plini care se revarsă pe pieptul meu. De buzele flămânde care mă caută în fiecare secundă. De viața ei. De tot ce înseamnă pasiune cu puls.

Sunt extenuat. Golit de orice gând, de orice energie. E lipită de mine. E fierbinte. Ii iau părul în mâini și încep să vorbesc. îi spun tot ce s-a întâmplat. Tot ce am văzut. Mă ascultă liniștită. Apoi îmi spune.

— Am coborât și eu pe scările alea, dar nu am găsit nimic jos.

Tresar.

— Când? întreb.

— Cu ceva timp în urmă. Cred că vreo câteva luni. Nu mai țin minte exact. Mi s-a părut ciudat Damaris. L-am văzut trist când i-am spus că nu am înțeles de ce m-a pus să fac asta.

Tac. Căuta Damaris să scape de o povară? M-a găsit pe mine să i-o port? Mă ridic. Mă îmbrac. O privesc. Nu-mi spune nimic. Mă înțelege.

Ies în noaptea rece. II simt. Mă așteaptă. Mă ia de mână. Mergem acasă.

Strigoiul

— Sunteți de la ziar, nu?

Mă uit la el. E înalt. Slab. Cu o barbă deasă. Poartă o geacă verde, blugi uzați, cândva albaștri, și pe cap un fes negru. E beat sau mahmur, nu-mi dau seama. Duhnește a tutun ieftin și a alcool și mai ieftin. Cred că metilic.

— Așa a zis mătușa. Că v-a citit în ziar.

— Mai scriu pe la ziar, uneori, dar nu sunt ziarist.

— La ziar scriu ziariști. Așa le zice.

Mă privește cu superioritate. Adică să nu-1 prostesc eu pe el, că știe mai bine. Sincer să fiu, nu am nici timp, nici nervi să îi explic.

— Bine, sunt de la ziar. Și ce e cu asta?

— Am să vă zic ceva. Am un caz.

îl privesc atent, încercând să-mi stăpânesc râsul.

— Aha. Despre ce e vorba? Extratereștri? Lumini ciudate? A venit lisus?

Se uită cu un fel de milă la mine.

— Nu. Un strigoi. La noi în sat. Toți tac, nu vor să vină să vorbească despre asta, cică o să râdă lumea de noi. Dar eu mi-am făcut curaj să vin să vă spun.

Curajul lui se măsoară în sute de rachiu, se vede de la o poștă. Ezit între a-mi vedea de drum, a-1 trimite să re-

clame la DNA sau a-1 asculta. Mă uit la ceas. Și așa a fost o zi plictisitoare azi. Poate mi-o înveselește nea Caisă ăsta.

— Am o oră liberă, zic. E ziua ta norocoasă.

Știu că trebuie să-i dau și de băut ca să aud povestea strigoiului, dar nu mai contează. Ori cu rachiul de la mine, ori fără el, tot alcoolic este. Se luminează la față. îmi aprind o țigară și-i fac semn să mă urmeze. Bodega în care intrăm e exact genul de stabiliment în care mi-am băut mințile în tinerețe. Fum. Miros ascuțit. Jeg. La mese servește o ființă trecută bine de 50 de ani. Grasă. Cu un păr dezordonat și nespălat de prea multă vreme. Are un nas proeminent ornat cu o imensitate de neg. Ochii de un albastru spălăcit se preling peste obișnuiții localului. Creatura asta pare să-și fi petrecut viața numai prin bodegi. Ne așezăm. Scaunele sunt reci. Trag scrumiera și aprind o nouă țigară. Pun pachetul pe masă și-l invit pe tovarășul meu să se servească. Fac semn matroanei din spatele tejghelei. Vine.

— Ce dorește domnii? se interesează ea, cu un glas ca o mie de sticle sparte de un buldozer.

— Domnii dorește un rachiu de calitate. Nu te zgârci, că nici eu nu mă voi zgârci la bacșiș.

Dă din cap și se îndepărtează. Mă uit la cel cu care am venit. îmi întinde o mână.

— Marin mă cheamă, domnu' ziarist.

— Bine. Pe mine mă știi, închei eu rapid formalitățile.

Apare rachiul. S-a mișcat repede ipochimenul. Pune pe masă două pahare curate și o sticlă de coniac. Desface apa minerală și cola. Nu se obosește să-mi arunce vreo privire.

— Serviți cu plăcere, îmi aruncă așa, în treacăt.

Torn în pahare.

— Ia, măi Marine, zi tu acuma ce naiba te bântuie.

Nu se grăbește. Se uită la pahar. II duce la gură și-l dă peste cap. Parcă bea compot. II pune la loc gol. Iși aprinde o țigară din pachetul meu, trage două fumuri și începe.

— Domnu' ziarist, eu stau în sat de mic. Am văzut tot felul de lucruri. Minuni ale lui Dumnezeu. Nu vă mint. Am văzut cum au găsit un înecat cu un colac făcut de vădane. Cum se liniștesc muribunzii după ce le citește preotul. Am văzut apă sfințită de acum o sută de ani. Am văzut multe.

— Sunt lucruri care nu au explicație. Am auzit din astea. Cum e cu vârcolacul? fac eu curios.

— Cum e? Jale. Apare în fiecare noapte.

— Și ce face?

— Nu știu, că n-am ieșit să văd. Dar urlă câinii într-un fel, că-ți ridică părul din cap.

— Așa. Și?

— Și obligatoriu a doua zi se găsește un animal cu gâtul mușcat și golit de sânge.

îi umplu din nou paharul. Cu mâini tremurânde îl apucă și îl dă peste cap. Cine știe? în mintea lui poate sunt adevărate toate astea. Elucubrații de alcoolic în mod sigur.

— Bine, măi Marine, ce vrei să fac eu? Să scriu la ziar despre asta?

— Pe noi nu ne crede nimeni, dar pe matale, om cu carte, te va asculta cineva. Și poate vor veni ceva specialiști să rezolve nebunia asta.

Specialiști în ce? In vârcolaci? Mă abțin să-l iau la mișto. — Bine. O să vin acolo, să văd despre ce e vorba.

Nu știe cum să-mi mulțumească. Dă să se ridice în picioare, dar nu reușește decât să cadă pe spate, cu tot cu scaun. Năsoasa ne privește de la tejghea. Marin dă din mâini pe jos ca un cărăbuș. II ridic. Termină sticla de băutură făcând planuri. în câteva zile voi fi în satul bântuit.

000

E toamnă. Nu aia pe care o descriu poeții melancolici. Tare i-aș invita eu pe ăștia într-un sat de munte. Să înfrunte glodul, drumurile aproape inaccesibile, frigul și ploaia asta măruntă care ți se prelinge până în suflet. Noroc că m-am îmbrăcat ca lumea. Bocanci, mănuși, haină impermeabilă. Am ajuns în sat cu o căruță. Că nu se poate cu mașina. Sat uitat de lume și, se pare, și de Dumnezeu. Ne mai mirăm că superstițiile devin mod de viață. Așa-zisul drum e, de fapt, o masă noroioasă gata să te înghită imediat ce faci imprudența de a te aventura pe-acolo. Noroc de căruță și de caii ăștia puternici.

— Tot satul vorbește numai despre matale, îmi zice Marin. Primarul v-a aranjat o cameră la el acasă.

Deja mă simt de parcă aș fi președintele țării. Aprind o țigară.

— Mai avem mult? întreb.

— Ajungem îndată.

Știu eu ce înseamnă la țară îndată. îmi văd de țigară și mă las năpădit de gânduri. Sincer să fiu, mă ia cam cu

fiori ziua în satul ăsta, e ceva ciudat și nu înțeleg ce. îmi închipui ce senzații te pot apuca noaptea. E o atmosferă apăsătoare. Mă străfulgeră explicația. E pustiu. Niciun om pe stradă. Nicio mișcare prin curți. în spatele ferestrelor, ici-colo, se mișcă ușor câte o perdea. Parcă ar sta toți baricadați după uși. Satul ăsta chiar e terorizat. Să nu fi fost vorbele lui Marin fabulații de alcoolic?

Am topit jumătate de pachet de țigări până când am ajuns la casa primarului. Nu se deosebește cu nimic față de restul. Marin oprește căruța la poartă.

— De aici mergeți singur. Eu mai am multe de făcut, că îndată se întunecă și treaba nu așteaptă.

Deschid poarta. Intru. Nu mă întâmpină nimeni. înaintez. Ajung la ușă. Bat. După ceva timp, aud o încuietoare. Se deschide. în fața mea stă un om solid.

— Bună ziua, zic.

— Bună ziua și dumneavoastră, îmi răspunde. Intrați.

Nicio lumină aprinsă. începe să mă irite toată această situație. »

— Vă mulțumim că ați venit, îmi spune primarul. Noi suntem aici izolați de lume. Nu avem nici doctor, nici preot, iar polițistul, de când i-a fugit nevasta cu unul la oraș, umblă numai beat. Nu știm cu ce avem de-a face și nu știu unde să mă duc să spun. Ne-am gândit că dumneavoastră, de la ziar, o să vă lămuriți ce este și o să ne puteți ajuta. Soția v-a pregătit o cameră. După ce vă acomodați, veniți la masă. Sunt sigur că sunteți flămând.

îi mulțumesc și mă las condus. Camera e simplă. Spartană. întocmai ca mine. îmi place. Mă dezbrac. îmi pun

rucsacul pe un scaun și mă uit pe geam. începe să se întunece. într-un colț este un lighean de tablă. Alături, o căldare, o cană de tablă și un săpun. Plus un prosop alb. Mă spăl pe mâini și pe față. Mă schimb. Sunt gata de partea a doua a serii. Și mi-e o foame de lup.

Niciodată nu am mai mâncat într-o așa tăcere. Oamenii ăștia sunt la limita psihozei. Ce dracu' i-a făcut să ajungă în halul ăsta? în timpul mesei am schimbat câteva vorbe de politețe. Atât. însă celebra ospitalitate românească s-a văzut în ce era pe masă și în vinul roșu. Rece ca gheața.

— Voi ieși puțin pe afară. Nu vreau să fac fum în casă, spun.

Primarul mă privește cu ochi mari.

— Sunteți sigur?

— De asta am venit, nu?

îmi dă o cheie.

— Să nu stați prea mult.

Zâmbesc. îmi iau haina și ies în noaptea rece.

Dacă pe timpul zilei mai era suportabilă tensiunea, în întuneric totul pare sinistru. Iluminat public nu există. Semnal la telefon, din părți. Am aflat că există doar un telefon fix, la primărie. îmi aprind o țigară și mă uit pe drum. Tare aș vrea să fiu martor la fenomenul care i-a înnebunit pe toți. Ăștia sunt oameni de la munte, puternici, nu gâște leșinate și anemice. Bine că mi-a trecut prin cap să-mi iau și cizme de cauciuc. Ploaia s-a oprit. Ies din curte

și mă ofer glodului. înaintez cu greu. După ce că nu e nicio lumină pe la geamuri, mai e și un cer fără urmă de stea. întuneric total. Nu mă descurajez. Chiar îmi spun că e mai bine așa. Poate apare „strigoiul" mai repede și am timp și eu să dorm în noaptea asta. Sunt surprins că toți oamenii preferă să se ascundă, în loc să ia problema în mâini. Merg pe lângă un gard. Mă opresc o secundă, să-mi aprind o altă țigară. Păcătos obicei. La naiba.

Brusc, se dezlănțuie iadul. Câinii urlă a moarte și a pustiu. N-am auzit în viața mea asemenea vuiet sinistru. Simt cum mi se ridică părul, la propriu. Uimire, groază, dar și curiozitate. Un singur cuvânt îmi vine în minte. Demonic. Asta e ceea ce se întâmplă acum. înțepenesc. îmi impun să-mi păstrez controlul. Să privesc cumva din afară tot fenomenul. Mă fac una cu gardul. Nu am nimic de pierdut. Doar viața sau sănătatea mintală. Demult nu mai dau doi bani pe ele.

Prin perdeaua groasă de nori se ițește un colț de lună curioasă. Câteva raze de lumină împrăștie diamante în ploaia adunată în urmele adânci de cizme din glod. Deodată îl văd. Imens. Negru. O umbră fără forme precise. Se mișcă repede. Câinii au amuțit. E o liniște de cavou. Se face și mai frig. Tremur. Vine spre mine. Mă mișc și eu spre el. Ne contopim. Nu-mi mai e frică. Nici frig. Se depărtează. Dau să plec după el, dar picioarele nu mă ascultă. Parcă sunt paralizat.

Și dintr-odată totul reintră în normal. Câte un câine mai latră când și când, dar natural. Nu urlă. Parcă s-au aprins și lumini la câteva case. Au început să bată clopo-

tele. Satul revine la viață. Mă bucură asta. Nimeni nu iese, însă, pe drum. Oare de ce? Mă enervez și încep să urlu. Câinii latră din nou. Eu urlu mai tare. Infern. Aud un zgomot în spate. Dau să mă întorc. Nu apuc. Cad în nesimțire. întuneric.

— Ăsta nu e strigoiul.

— Păi ce căuta pe drum?

— Ăsta e ziaristul.

Deschid ochii. Văd stele pe bolta cerească. O durere cumplită în ceafă mă împiedică să mă ridic. Stau câteva minute întins pe spate. Privesc multe fețe adunate în jurul meu. Printre ele, cea a lui Marin. Jenat, cumva, dă drumul la scândura pe care o avea în mâini. Zâmbesc amar. Se uită la mine cu o privire de câine bătut. îi pare rău. Ce să mai spun eu?

Dimineață. Am un cap greu. în ceafă am un cucui de toată frumusețea. Mă ridic anevoie din pat. Ajung cu mari eforturi la rucsacul meu. Găsesc ce caut. Două pastile care fac minuni. Zicea doctorul să nu le iau pe stomacul gol. îl ignor, așa cum fac de obicei. Mă uit la ceas. E ora 7. Cam devreme pentru gusturile mele. Mă întind din nou în pat, așteptând să-și facă efectul medicamentele. Adorm. Un somn de epileptic. Greu. Fără vise. Fac ochi din nou la o oră normală. Adică 11. Nu mă mai doare nimic. Am renăscut. Mă spăl în ligheanul de tablă. Mă schimb și ies în căutarea unei cafele. O găsesc în bucătărie. Din fericire,

sunt singur în casă. Oamenii ăștia încep ziua devreme și au multe treburi. Știu ce am de făcut. O plimbare prin sat. Nu mă gândesc încă la evenimentele de aseară. Chiar sunt tentat să cred că am avut halucinații. Ies din nou pe drum. Același noroi. Măcar nu mai plouă. E rece. E aceeași atmosferă ca ieri. Umblu ca bezmeticul, afundându-mă în mocirla de pe drum. Străbat satul dintr-un capăt în altul, fără să văd vreo mișcare prin curți. O iau spre primărie. Trebuie să fie cineva acolo. Este. Nimeresc în plină ședință. Tac toti când mă văd.

— Sunt bine, în caz că vă puneați întrebări.

După moacele lor surprinse, îmi dau seama că nu-și puneau. Iau loc pe un scaun liber. îmi cuprind capul în mâini și mă uit la cei adunați acolo.

— Prima dată când am auzit de ceea ce se întâmplă aici am crezut că e o glumă de alcoolic, încep, cu glas domol. După evenimentele de aseară, nu mai cred asta. Satul vostru, comunitatea de aici, are nevoie de ajutor. Până la a scrie despre ce se întâmplă, trebuie să-mi mai clarific câteva aspecte. Vă rog să-mi spuneți de cât timp se întâmplă fenomenul ăsta? Dacă au fost și nopți de liniște. Dacă povestea asta cu animalele sfâșiate la gât e reală. Eu am fost pe drum aseară. Nu m-am confruntat cu nimic fizic, palpabil. Doar cu o stare de frică dusă la extrem. Atât. Nimic spectaculos, în rest.

Tac, așteptând răspunsuri. Mi se oferă. Tabloul nu e chiar plăcut. Teroarea s-a instalat de trei săptămâni. De fiecare dată, doar noaptea. De fiecare dată durează numai câteva minute. Mai aflu că e prima dată în istoria satului

când se întâmplă așa ceva. Nimeni nu are curaj să iasă din casă.

Mi-e suficient ce am aflat. Ies din nou pe drum. Dau cu ochii de Marin.

— Vă rog să mă iertați, îmi spune el, cu ochii în pământ.

— Stai liniștit, Marine. Te-ai speriat. De unde naiba să știi că eram eu pe afară? Dar, între noi fie vorba, ce dracu' a fost în mintea ta, să ataci un strigoi cu o scândură?

Face o față uimită. Clar că nu și-a dat seama ce tâmpenie a făcut. Ăsta e omul simplu. Guvernat de instinctul primar. Prieten cu ciomagul. Din cele mai vechi timpuri. Mă umflă râsul.

— Hai să terminăm cu prostiile. Suntem în regulă. Du-mă la crâșma din sat.

Cuvântul magic care-i declanșează bucurie.

— Să știți că pe aici nu e ca la oraș. Nu avem franțuziste.

— Ce nu aveți?

— Frantuziste. Băuturi fine.

— Nu contează. Hai să vedem ce aveți.

Intrăm în bodegă. E frig, fum și, ciudat, liniște. Nu e obișnuita zarvă din crâșmele din oraș, deși e trecut de amiază. Așa o fi în toate satele sau doar aici, în cătunul strigoiului?

O singură masă e ocupată de un moș care mai mult doarme decât e prezent. Are în față un pahar cu un lichid incolor. Moțăie cu un chiștoc aprins între buze. Sosirea noastră îl trezește. La timp. Altfel risca să-și dea foc la mustață. Se uită la mine lung. Dau din cap a salut și mă așez cu Marin la o masă. Impărțim un rachiu, care, spre surprinderea mea, e aromat și bun la gust.

— Asta e băutură naturală, nu chimicalele de la oraș.

— Da, Marine. Până ajunge capitalismul și la voi. Și vă invadează supermarket-urile.

— Nu se va întâmpla asta.

— De ce?

— Suntem prea săraci. Abia de ne ducem zilele de la o pensie la alta, n-au ăia ce să câștige cu noi.

Mi-e milă de el. Mi-e milă de toți oamenii ăștia. Nu pentru ce li se întâmplă acum. Sunt sigur că există o explicație. Mi-e milă pentru viața pe care o duc. Nu s-a schimbat nimic în lumea asta. Oamenii au rămas împărțiți tot în două categorii. Șerbi și boieri. Din când în când, mai există excepții și câte un șerb mai ajunge boier. Și invers. Dar tabloul general rămâne la fel ca în ziua Zidirii. Mă uit la Marin. Om simplu. Sincer.

— Marine, cine e moșul ăsta? întreb.

— Nea Vasile e veteran de război. S-a dilit de când a stat prizonier la ruși. Nu e cu toate acasă, îmi spune el, serios.

— Ia cheamă-1 încoa' un pic.

Se conformează. Moșul aterizează la masa noastră. Ii umplu un pahar. Dă din cap a mulțumire și îl bea rapid. Se uită la mine. Nu ezit. Sunt generos. Același ritual. Nu se lasă până nu se anesteziază complet. II abordez.

— Moșule, ia zi-mi, ai mai văzut așa ceva în sat?

— Dracul cu o mie de fețe.

— Poftim? fac eu curios.

— Dracul cu o mie de fețe. Apărea uneori în lagăr. Nimeni nu știa ce e.

— Și cum ați scăpat de el acolo?

Tușește. Se îneacă. Chiștocul din colțul gurii ajunge în paharul lui Marin. Moșul e vânăt. Mă ridic rapid și-i trag un pumn după ceafă. își revine.

— La vârsta mea, aerul ăsta de munte nu-mi mai face bine, zice el filosofic.

Mă abțin să-i spun că poate alcoolul și fumul de țigară nu-i fac bine, dar cine sunt eu să contrazic un respectabil veteran?

— Cum ați scăpat? repet.

— Nu scapă nimeni. A plecat fără ca noi să facem nimic, în afară să ne pierdem mințile.

își aprinde o nouă țigară, o fixează între buze și adoarme. Ce nume! Dracul cu o mie de fețe. Deja jurnalistul din mine simte subiectul. Abia aștept noaptea. Cred că sunt singurul din sat așa nerăbdător.

000

Viața în satul ăsta decurge după un ritual anume. Zilele seamănă între ele ca două picături de rachiu. Că de apă nu poate fi vorba, în asemenea condiții vitrege. Nu sunt genul care să comenteze prea mult despre viciile altora. Asta pentru că am sau am avut și eu destule. Sunt surescitat. întunericul pune stăpânire încet-încet pe sat. Nu am răbdare să stau la masă. Nu plec de aici până nu lămuresc ce anume e dracul ăsta cu o mie de fețe. Nu mă ating de vinul lăsat cu generozitate în camera mea. Vreau să am mintea limpede și simțurile ascuțite.

Ies pe drum. Nu mai plouă. E întuneric. Mă simt bine. Mocirla se pare că mi-a devenit tovarășă credincioasă. Va veni și ziua în care ochii mei se vor îndrepta mai mult spre cer decât spre lut. Până atunci, însă, mă complac în ceea ce meleagurile și vremurile astea mă forțează să trăiesc. Aprind o țigară. Fumul mă zgârie pe gât. O stare de calm pune stăpânire pe mine. Știu la ce să mă aștept. Sprijin un gard. Același cer înnorat ca și seara trecută. Aceeași beznă. De data asta, însă, frigul pune stăpânire pe mine cu câteva clipe înainte de a începe nebunia. Câinii urlă. Frică. Teroare. Demență. îngheț. Luna și-a făcut loc printre nori, anume parcă pentru a încerca să mă facă să-mi pierd mințile mai repede. II văd. Umbră imensă. Trece din nou pe lângă mine. Mi-e frig. Mă lupt cu instinctele pe care milioane de ani de evoluție mi le-au întipărit în subconștient. Se oprește o clipă. Din nou trece prin mine. Se îndepărtează. Cu un mare efort de voință, nu mă las pradă paraliziei. Vreau să merg după el.

Pas cu pas. Secundă cu secundă. Mă țin după o mare umbră pe care lumina rece a lunii mi-o desenează clar. Câinii nu mai urlă. Suntem doar noi doi, mergând spre pădure. Nu știu care din noi e mai întunecat. Care a fost în mai multe abisuri. Știu doar că trebuie să-l ating. Să trec eu prin el. Să-i simt viscolul. Să știu sigur că nu sunt eu strigoiul, dracul cu o mie de fețe. Se păstrează permanent la vreo zece metri în fața mea. Nu-1 pot ajunge. Nu încă. Așa simt. Mă duce unde vrea el. Rațional, îmi dau seama că fac o mare tâmpenie, care mă poate costa viața, într-un sat de munte, noaptea, pe un drum pe care nu-1

cunosc. Urmărind ceva ce poate fi foarte bine doar o plăsmuire a minții mele. Urcăm spre pădure. Am ieșit din sat. Norii fac glume proaste. E din nou întuneric total. Nu-1 mai văd. Mă panichez. Merg din inerție pe aceeași direcție, îl simt. De fiecare dată când ne-am apropiat, mi s-a întețit frigul. Un ger care pune stăpânire pe mintea și fiecare fibră din ființa mea. Suntem la marginea pădurii. Respir greu. Efortul e mare. Nu vreau să abandonez. E aproape. Foarte aproape. Mă așteaptă. Lumina lunii. Inima îmi bate cu putere. E la un metru de mine. Imobil. Nu ezit. Trec prin el. Abia acum simt ce înseamnă cu adevărat groaza. Iadul amplificat de milioane de ori. întuneric. Urlete. Mii de suflete care imploră să fie eliberate. Mii de tânguiri, pe mii de voci. Mii de ace care îmi împung carnea. Mii de moduri de a muri. Mii de minți bolnave în una singura. Mii de copii cu carne putredă care întind mâinile după un sân din care niciodată nu picură lapte. Doar venin. Mii de bocete. Mii de mame îngropate prea devreme. Mii de feluri de agonie ale ființei umane. Dracul cu mii de fețe.

Nu știu unde merg. Simt doar că mă mișc. Mintea îmi e un vulcan de pucioasă. în tot corpul simt doar așchii de gheață. Nu vreau să mă eliberez. Mă las dominat. îl las să-mi inunde venele. Să-mi schimbe sângele în smoală. Face parte din mine de acum. L-am acceptat. Durerea încetează. Mintea nu-mi mai fierbe. Epuizarea se strecoară în toate celulele mele. Se face întuneric din nou. Doar că acum e unul care mă învelește cald.

Lumină. Aerul tare al dimineții îmi invadează plămânii. Deschid ochii și mă inundă amintirile nopții. Sar în pi-

cioare. Mă uit în jur. Ciuperci. Cât vezi cu ochii. Nu am mai văzut o așa specie. Imagini. Gândesc rapid. Neuronii îmi sunt la turație maximă. Spori. Molecule psihotrope. Astea declanșează halucinațiile. Amplifică temerile. Scot la iveală dracul cu o mie de fețe. Zâmbesc și îmi aprind o țigară, încercând să-mi dau seama cum să găsesc satul.

Așa cum și-a dorit Marin, au venit specialiștii. De câteva zile e o forfotă continuă. Au izolat zona și au sfătuit lumea să nu se apropie. Au luat probe. Le-au analizat. E o descoperire importantă. Am exclusivitate. Mi-a zis bine Marin. Sunt ziarist, ce naiba?

Ultima noapte în satul ăsta. Toată lumea e fericită. Ferestrele sunt luminate din nou. Acasă la primar e petrecere mare. Băutura curge valuri. Mâncare e din belșug. Toată lumea vrea să-mi strângă mâna. Sunt extrem de bucuros pentru fericirea pe care o arată oamenii ăștia.

E târziu. Nu pot dormi. Mă strecor din nou pe drum. E liniște. Străbat satul de la un capăt la altul. Mă îndrept spre pădure. Ceva mă atrage acolo. Pătrund. întuneric total. îmi place. Mă simt în elementul meu. Un zgomot ușor. Reacționez imediat. E o lupoaică. Se apropie de mine. Mă așez în genunchi. O ating. O privesc în ochi. Se schimonosește. Blana i se zburlește. Se face ghem. îi e frică de mine. A paralizat. Sângele ei cald îmi curge lin pe esofag, atras de smoala din venele

Titan

Sunt situații, în viața asta de nimic, în care trebuie să iei decizia supremă: lași totul în urmă și pleci sau te resemnezi cu ceea ce reprezinți pentru lume, pentru Univers. Eu am ales prima variantă, pentru că mereu am fost un tip singuratic, niciodată nu m-am simțit împlinit printre semenii mei, mereu am avut senzația că sunt cu un pas înaintea lor, tot timpul am sfidat tiparele, am încălcat regulile și am avut impresia că sunt diferit.

Mă percep un tip educat și, de aceea, în conflict permanent cu mine însumi. Fericirea e aproape doar de cei fără prea multe angoase spirituale.

Există o legendă pe Pământ despre un creator care chiar a sintetizat toate astea în celebra frază: *fericiți cei săraci cu duhul.*

Modul meu de judecată a divinității e simplu: dacă un reprezentat de seamă al forței creatoare a venit pe planeta asta, a făcut-o doar pentru a-i studia pe cei care au avut curajul de a-i pune la îndoială planurile și cred cu toată tăria că a fost pentru El un prilej de uimire să vadă că rasa cea mai iubită din Univers are aroganța de a-I cere socoteală.

Un filosof chiar a lansat ideea că Dumnezeu trebuie primit în picioare, nu în genunchi, plini de umilință, și

chiar deplângea vremurile în care omenirea amenința cerurile cu pumnul în semn de nemulțumire.

Eu sunt doar un gradat minor în flota planetară, dar am avut inspirația și forța de a mă automodela.

Sunt spiritual în măsura în care această stare îmi aduce un dram de echilibru.

In rest, sunt un tip care nu pune prea mare preț pe ceea ce i se inoculează.

Am absolvit academia militară doar datorită calităților mele native de pilot, deoarece niciodată nu am reușit să învăț disciplina.

Sunt un rebel, un negativist și un fatalist, dar la bordul unei nave devin precis ca un robot.

Din această cauză am fost ales pentru o misiune ambițioasă și originală: primul om care va ajunge pe Titan, sub acest nume voi fi reținut în istorie.

Titan este cea mai fermecătoare lună care orbitează gigantul gazos numit Saturn, o planetă magnifică dintr-un sistem solar bătrân și insuficient explorat.

Cassini, nestemata celor de la JPL, a transmis numeroase date despre această lume care seamănă cu Pământul primitiv.

Din ceea ce am studiat, relieful ei e rezultatul impactului cu meteoriți și al ploilor de metan, planeta neavând activitate vulcanică.

Mă așteaptă temperaturi extreme, lacuri imense și un relief stâncos periculos, ca să nu mai vorbesc despre modul în care se percepe lumina solară, datorită norilor denși ce înconjoară sălbăticia acestui corp ceresc magnific.

Mi s-a spus foarte clar că era, în primul rând, o misiune în care nu conta dacă supraviețuiam o perioadă mare de timp, important era ca naveta cu care voi atinge suprafața să fie intactă.

Eu eram doar pilotul care făcea posibilă asolizarea și care apăsa nu știu ce buton, odată ajuns acolo, efectul acestei acțiuni fiind expandarea unei părți din navă, care avea să devină, astfel, pionul principal al unei imense baze de cercetare și explorare.

Sincer să fiu, mă trimiteau la moarte sigură acești sa- vanți, dar puțin îmi păsa. Simțeam în genele mele o mare capacitate de adaptabilitate și asta era moștenirea mea de om al cavernelor, calitate ce îmi va permite găsirea unei soluții pentru a supraviețui.

Dragi cititori, îmi cer iertare pentru aceste deviații și inadvertențe ale limbajului, dar vă rog să nu uitați că eu sunt un simplu soldat, antrenat pentru a executa cele mai ciudate ordine, nu pentru a scrie.

Această cronică e dedicată celor care mă vor găsi acolo, în mod sigur mort într-un peisaj magnific și periculos pentru orice ființă umană ce reprezintă un amalgam de fragilitate și infinitate.

ooo

Mă îndrept spre nava care mă va duce în această misiune, cu un zâmbet amar pe buze.

Mă gândesc la faptul că în literatură, și chiar în tot felul de documentare de pe canalele de știință, erau frecvente

întrebările de genul: ce anume veți lua cu voi pe o insulă pustie unde ar trebui să trăiți câțiva ani, izolați de tot ceea ce înseamnă civilizație?

In bagajul meu militar am poeziile lui Villon, discogra- fia Tarjei Turunen, romanul *Adnana* scris de un bun prieten de-al meu și un pachet de țigări Davidoff.

în niciun caz nu car în raniță bastonul de mareșal.

Râd înfundat.

Oare la asta se rezumă fărâma de umanitate ce o port în mine?

ooe

Plecarea mea a avut loc fără prea mare publicitate, asta ca măsură de siguranță, pentru scenariul în care eșuam. Eu eram pionierul care trebuia să pregătească terenul pentru ceea ce urma și, vă rog să mă credeți, nu mă refer la teren în sens metaforic.

Pământul este amenințat de o criză energetică, iar efectele ei sunt comparabile cu cele ale oricărui dezastru natural.

Metanul de pe Titan nu poate fi transportat fără costuri majore, deci nu e o alternativă viabilă. Terraformarea acestei luni, însă, era o idee care, în mintea unor savanți, a părut realizabilă. Au creat chiar o specie de bacterii ce se hrăneau cu metan, metabolismul lor având ca produși finali câțiva atomi de oxigen. A fost un uriaș pas înainte. Mie îmi revenea misiunea de a transporta aceste organisme acolo și de a le plasa în diferite părți ale planetei.

De mine depindea viitorul Pământului, deci era clar că trebuia să fac orice pentru a reuși. Nu conta dacă îmi pierdeam viața în misiunea asta, important era ca bacteriile să ajungă în condiții optime la sol și să fie răspândite eficient.

Imensele lacuri de metan erau punctele cheie.

ooo

Mă așteptau ani de izolare, de depresie, de luptă cu mine însumi, dar cui îi păsa?

Psihologii de la baza în care m-am antrenat au muncit cu mine din greu pentru a mă pregăti ca pe un kamikaze.

Eu, însă, nu am pus niciodată mare preț pe tehnicile lor, pentru că m-am născut cu infernul în oase și eram gata să fac sacrificiul suprem pentru un scop care să conteze.

Nu sunt patetic, nu am făcut această călătorie pentru umanite, mi se rupe de ea. Am plecat pentru mine, în primul rând. Să evadez de pe planeta asta, în atemporalitatea și infinitatea Universului, era tot ce îmi doream. Nu îmi păsa dacă misiunea avea să fie fatală pentru mine.

Cei care au gândit toată această aventură, au împins perversitatea atât de departe, încât nu și-au bătut capul cu drumul de întoarcere, în caz că reușeam să fac baza funcțională.

Am făcut eu, însă, pregătirea mentală și fizică, pentru a mă adapta oricăror condiții.

Drumul era lung, însă pentru mine nu timpul conta. Voiam să văd Europa, unul din sateliții lui Jupiter, în drumul meu către marile lacuri de metan.

Merită să mori pentru a cerceta de aproape aceste structuri?

Eu am fost singurul om de pe planetă care a răspuns afirmativ la această întrebare.

000

Nava pe care urma să îmi petrec o bună parte din viață era copleșitoare ca dimensiuni și strălucea frumos în razele unui soare care părea ieșit din impasibilitate, urân- du-mi succes.

In aroganța mea, l-am sfidat chiar...

— Să nu crezi că nu ne vom revedea. Când te voi privi de pe Titan, nu vei fi așa mare, dar tot îmi vei dărui o parte din energia ta.

Propulsia navei va fi asigurată de însuși vântul solar. Miliardele lui de particule vor umfla pânzele mele și eu voi naviga până în apropierea reginei sistemului solar, purtat de o entitate insuficient înțeleasă, un dualism ma- terie-energie numit foton.

Mereu am tachinat savanții cu o întrebare: dacă prind o asemenea particulă într-un pumn, iar ea e și energie și materie, unde dispare masa?

Mi-au dat o explicație complicată, dar eu tot nu am reușit să înțeleg.

Unde dracu' e masa, într-un anumit moment de timp, știut fiind că nimic nu se pierde, totul se conservă?

Eu ce țineam în mână? O masă sau o energie?

O asemenea particulă năștea în mintea mea o contradicție asemănătoare cu cea care reprezenta o calitate a

unui tip deosebit ce era și spirit și materie. Nu a murit ca materie, a rămas viu în spirit și a făcut o lume întreagă să-L iubească atât de mult, încât o parte din ea a ucis în numele Lui.

o a o

Am intrat în navă și am îmbrăcat rapid costumul spațial.

Am activat consola de zbor, apoi m-am lăsat pradă meditației.

O voce aspră m-a adus la realitate.

— începem diagnoza. Te rugăm să apeși butoanele în ordine.

— Sunt pregătit, am șoptit eu.

Așa a început cea mai ambițioasă călătorie din istoria omenirii.

Vid întunecat, plin de pericole și luminat parțial de razele unor stele care se nasc doar pentru a muri apoteotic, lăsând în urma lor structuri neînțelese pe deplin.

Materie și antimaterie, forțe fundamentale și energie neagră.

în tot amalgamul ăsta infinit, sunt lumi care au doar un singur scop: de a crea sau de a distruge.

Din confruntările astea se naște echilibrul.

Totul în Univers e legat de acest concept atât de pământean.

Separate de distanțe inimaginabile, aceste lumi sunt sortite să se întâlnească, uneori, într-o bătălie galactică de mari proporții.

Legenda spune că, în prima galaxie care s-a format, odată cu începuturile Universului, se află o rasă care controlează totul. O rasă care deține cunoașterea supremă, absoarbe toate evoluțiile imperfecte și decide fluxul particulelor elementare.

Nimic nu se naște și nimic nu moare fără ca ei să intervină.

Nu pot fi percepuți decât de cei care se ridică la înălțimea forței și ubicuității lor.

Asta e o teorie alternativă, pe care am studiat-o eu la academie...

Mi-a plăcut mult principiul particulelor elementare și mai ales faptul că puteau fi controlate.

Sper din toată inima să ajung la destinație integru din punct de vedere biologic. Nava este prevăzută cu o încăpere specială, unde, pe baza unor câmpuri magnetice, eu pot păși ca pe Pământ și am posibilitatea să mă antrenez pentru a mă menține într-o formă fizică indispensabilă misiunii.

Am un meniu deosebit, format din supe concentrate cu gust de noroi, dar atâta timp cât îmi asigură energia și îmi menține metabolismul la un nivel optim, nu e cazul să fac mofturi.

Am decis, încă de la plecare, să îmi reduc rațiile la jumătate, pentru a economisi provizii care îmi vor permite o mai mare perioadă de supraviețuire pe Titan.

Apoi, serele artificiale, alimentate de oxigenul produs de micii creatori pe care-i port cu mine, îmi vor asigura hrana.

Planul meu e destul de fragil, pentru că depinde de numeroase variabile, dar am la dispoziție șapte ani pentru a-1 pune la punct.

Singurul lucru de care dispun din belșug e oxigenul, acesta se reciclează în circuitele complicate ale navei.

La capitolul ăsta nu am făcut reduceri.

Ceea ce mă îngrijorează e că nici măcar medicii deosebiți cu care am lucrat nu cunoșteau efectele spațiului asupra fiziologiei umane, pe termen lung.

Dacă îmi păstrez sănătatea mintală, sunt sigur că și cea fizică va fi la cote optime.

Mi-am făcut un program zilnic, care mă va ajuta să trec mai ușor peste anii de izolare.

Motivația mea principală o reprezintă chiar corpurile cerești pe care le voi vedea.

Prima vizită o voi face planetei roșii, Marte.

Merg pe drumul străbătut de Cassini și ce încântat voi fi să salut această minusculă bijuterie.

00»

Noaptea Anului Nou pe nava asta care are veleități de coșciug.

M-am îmbrăcat frumos, m-am spălat și m-am bărbierit. Sunt, în momentul ăsta, un tip fermecător și multe fete de acasă ar da orice pentru a cocheta cu mine.

Am dat drumul la muzică. Tarja mă copleșește cu vocea ei, cu forța și charisma unei femei adulate de milioane de oameni.

Am un pahar cu apă într-o mână, iar în cealaltă am o țigară. Nicotină îmi invadează plămânii și îmi creează o senzație de plutire.

Am trecut cu bine de centura de asteroizi și mă pregătesc de întâlnirea cu Jupiter.

0«O

Sunt sănătos, mai slab ca oricând, dar consider că mă prinde bine greutatea asta.

Am o priveliște extraordinară în față.

Regele sistemului solar îmi arată ce înseamnă să fii cu adevărat mare, dar eu nu sunt prea impresionat.

Ochii mei caută o micuță lună care îl însoțește sfioasă, care se lasă modelată de gravitația lui pentru a se încălzi și a face ca oceanele de sub calota de gheață să aprindă imaginația oricărui om care o cunoaște cât de cât.

Brăzdată de numeroase cicatrici, Europa afișează o supunere și un chin ce amintește de sclavele din vremurile apuse, ce suportau furia stăpânului.

O parte a misiunii mele este să lansez o sondă la suprafața ei, care, odată ajunsă acolo, va sparge gheața groasă de câteva zeci de kilometri și va plonja în imensitatea pre-

supusei întinderi de apă, pentru a studia ce se petrece în adâncuri.

E momentul meu...

Iubesc iarna, iubesc frigul și mai ales iubesc zăpada.

Europa le are pe toate.

Ce frumos ar fi să schiez acolo. Sunt un tip sportiv, iar această perspectivă mă face să am dificultăți în respectarea programului strict al călătoriei.

îmi promit solemn că dacă vreodată voi reuși să revin pe aceste meleaguri, voi lăsa urme deosebite pe acest glob de gheață.

O zi specială în vid, la milioane de kilometri de casă.

M-am trezit la șase dimineața, după ora Pământului.

Am ajuns în sistemul Saturn. Dau drumul la transmi- țătoare pe toate frecvențele și încep să urlu ca un lup singuratic ce sunt.

Normal că nu îmi răspunde nimeni, dar în noianul de zgomote pe care le înregistrez am deslușit semnătura sondei Cassini.

— Bine te-am găsit, bijuterie. Am venit de departe pentru a-ți ține de urât. Sunt sigur că te simți foarte singură aici.

Vorbesc cu o bucată de metal, dar în situația dată nu consider ăsta un semn de psihoză.

Ca de obicei, trec pe la camera medicală, unde un scanner de mare acuratețe îmi face evaluarea periodică.

Aștept nervos rezultatul.

După câteva zeci de minute, vine confirmarea că sunt în regulă din punct de vedere fizic.

Am reușit să trec de prima fază a misiunii și ăsta e un lucru extraordinar, dar nu am timp de petreceri. Trebuie să fac un diagnostic al navei și să verific situația resurselor.

înscrierea pe orbita lui Titan este automată, iar computerul navei va avea grijă ca totul să decurgă așa cum a fost programat.

Atunci când mă voi apropia suficient de norii ei galben- portocalii, voi prelua controlul manual și voi executa o asolizare care va rămâne în istorie.

Apoi mă voi pregăti fie de o moarte violentă și rapidă, dacă nu rezistă învelișul navei, fie de cea mai mare luptă pentru supraviețuire din sistemul solar.

Tot ceea ce îmi doresc e un pic de îngăduință din partea acestei luni pe care natura sau oricine altcineva încearcă să creeze ceva deosebit. De asta a ascuns-o așa și a lăsat-o pe Saturn, regina inelată, să o păzească.

Ce poate fi mai înfricoșător decât un gigant misterios care afișează doar siguranța morții?

e o e

Lumina soarelui pătrunde cu greu aici și de aceea anxietatea pe care o încerc acum îmi întunecă judecata.

Scriu toate aceste rânduri la șase ore de la asolizare. Calitățile mele ieșite din comun mi-au permis să controlez nava perfect.

Coborârea printre norii galben-potocalii a fost un moment atât de emoționant, încât toate aparatele care monitorizau semnele fiziologiei mele au dat alarma.

Nici acum nu mi-am revenit.

Am pulsul ca un atlet în finala cursei de o sută de metri.

Privesc datele care îmi descriu condițiile de afară.

Minus o sută optzeci de grade Celsius e temperatura. Prin hublou disting un peisaj dezolant, în care predomină bolovanii, dealurile, iar în depărtare, un canion înfiorător. E o culoare portocalie peste tot, dar care degajă o măreție și o frumusețe primordială. Din păcate, nu văd niciun lac cu celebrele valuri de metan sau de acetilenă, dar sunt sigur că toate acestea mi se vor arăta odată cu prima plimbare de recunoaștere.

Ciudat e că disting toate acestea ca și cum aș privi prin apă, asta datorită consistenței atmosferei de metan. Mi s-a spus că hidrogenul cade spre straturile inferioare și e posibil ca reacțiile chimice pe care noi, acasă, le credem universale, să nu urmeze făgașul clasic, deoarece acesta dispare undeva în necunoscut.

Sunt încorsetat în costumul spațial, dar nu mai pot suporta chinul ăsta mult timp.

Oxigenul e în limite normale, fuzelajul rezistă foarte bine.

Nu am suferit nicio avarie, prețioasele recipiente au ajuns în siguranță. Misiunea mea este aproape finalizată.

Cu un zgomot ușor, începe expandarea bazei. Din ceea ce mi s-a spus, va dura câteva zile terestre. Nu

Acum începe adevărata mea bătălie pentru supraviețuire. Ceea ce mă bucură enorm e că, în ciuda interferențelor și a întârzierilor datorate atmosferei dense, sunt în contact permanent cu Cassini, bucățica asta de metal extraordinară care orbitează permanent în jurul planetei și monitorizează tot ce fac eu.

Computerul navei a transmis automat toate datele culese și sunt sigur că vor ajunge acasă imagini deosebite.

Am multe probleme în minte, dar preocuparea mea imediată este rezistența costumului cu care voi ieși pe planetă.

Materialul a fost testat de mii ori, la temperaturi mai scăzute decât cele de aici, dar eu tot am emoții.

Cronica asta pe care o scriu acum e singurul punct de echilibru, în situația actuală. Ritmul meu nictemeral e dat peste cap, așa că nu reușesc să adorm. Au trecut 24 de ore de când sunt singurul locuitor al unei lumi ancestrale.

Am făcut o scanare rapidă în camera medicală și din nou mi-au ieșit foarte bine constantele biologice.

Naveta cu care mă voi deplasa pe planetă are nevoie de ceva timp pentru a se calibra. Are combustibil nuclear. Mă poate duce în spațiu, am o autonomie de zbor, practic, nelimitată, dar viteza îi e destul de mică. în niciun caz nu voi putea ajunge acasă cu ea. Nici nu vreau asta.

Aici e căminul meu acum.

Privesc același peisaj înghețat în timp și mănânc aceeași supă concentrată, meniul meu de câțiva ani încoace.

Sunt mai liniștit acum. Nu îmi doresc nimic altceva decât să încep explorarea.

Ceasul meu arată că am dormit 20 de ore, asta dacă, prin nu știu ce fenomen galactic misterios, timpul nu s-a contractat sau dilatat. Sunt într-o formă impecabilă, atât fizic, cât și mental, dar tot prizonier în interiorul navei.

Peste câteva ore, voi face prima călătorie de recunoaștere.

Este vital pentru mine, în situația dată, să colectez probe dintr-un lac de metan, pentru a face câteva teste cu microorganismele pentru care mi-am sacrificat toată viața pe planeta natală.

De succesul lor în a metaboliza ceea ce găsesc aici depinde chiar supraviețuirea mea.

Am provizii doar pentru câteva luni.

Sar în costumul special construit pentru această lume și fac primul pas afară.

oee

Totul e conform planului. Am ieșit, am dat un ocol bazei și m-am întors. E o presiune mare a atmosferei, dar asta mă va ține în formă. Nu mai am nevoie de antrenamente în sală, mersul pe jos e suficient pentru a-mi forța mușchii la maxim, chiar dacă sunt nevoit să consum calorii și ore de somn suplimentare pentru refacere.

Sunt pregătit pentru orice.

în momentul ăsta conștientizez faptul că am o șansă de a învinge condițiile vitrege cu care sunt întâmpinat.

M-au părăsit ca prin farmec toate anxietățile și toate tendințele de depresie.

încep să mă simt ca un stăpân aici, un creator care decide evoluția ulterioară a planetei.

Naveta este pregătită și așteaptă atingerea delicată a butoanelor, pentru a începe cel mai terifiant zbor din Univers.

0 • 0

Pustiu, lumină difuză, bolovani, cratere, canioane și imense lacuri întunecate.

Am executat un zbor de recunoaștere și am avut impresia că survolez un deșert. Am încercat să îmi imaginez cum va fi după ce micii mei companioni își vor termina treaba, dar nu am fost prea încântat de viziunea asta.

Chiar mi se pare o blasfemie să deviez evoluția naturală a planetei.

Important e faptul că am colectat probe dintr-un lac imens ce mi-a dăruit imaginea unor valuri ciudate.

Sunt nerăbdător să văd ce se va întâmpla când voi scălda în aceste substanțe creațiile mele pământene.

Prima mea ploaie pe Titan.

Nu știu cum să mă exprim acum. Nu sunt picături mici, ca cele cu care plâng cerurile pe Pământ.

E o pânză care înconjoară tot și se prelinge pe pereții bazei cu un zgomot care mă face să vibrez.

Doza mea de nebunie mă împinge să ies afară și să mă las scăldat de toată această magie.

La aceste temperaturi e atât de ciudată senzația încât nici nu știu cum să o definesc.

Substanța care acoperă solul are o consistență gelatinoasă, iar eu fug prin ea.

Bocancii mei spațiali, care strivesc o lume nenăscută, lasă urme adânci.

Mă simt ca Villon.

„Cad mort de sete alături de fântână
In tara mea sunt în tară străină."

Nu sunt sigur că e corectă ordinea versurilor.

„Ew *râd plângând și mi-i speranța vană*
Din deznădejdi îi dau nădejdii hrană."

E un dualism extraordinar în aceste rânduri, întocmai ca în particulele care m-au purtat până aici.

000

Baza e gata. Este imensă, etanșă, scăldată într-un râu de culoare portocalie.

Ador planeta asta. Simt că am renăscut și că viața mea chiar contează în Univers.

Normal că am încălcat protocolul și am ieșit în spațiu fără să anunț centrul de comandă, doar pentru a saluta sonda care mă veghează și a privi inelele saturniene.

Dragi semeni care veți citi aceste rânduri, merită să sacrifici orice pentru asemenea peisaje.

Enceladus, Dione și multe alte zeci de luni mă contem- plau, în încercarea mea temerară de a lăsa o amprentă asupra unui sistem mai mult uimit decât deranjat de prezenta mea.

Nu sunt savant, nu mă pricep la eprubete, dar ceea ce se întâmplă în interiorul structurii create de mine cu atâtea sacrificii, nu e în regulă.

Instrucțiunile de pe Pământ sosesc cu întârziere, așa că încep să regret că nu mi-am luat mai multe țigări cu mine.

E grea așteptarea când în fiecare secundă îți riști viața.

Am făcut toți pașii prevăzuți în pregătirea mea referitor la manevrarea recipientelor cu aceste microorganisme speciale, dar ceea ce a rezultat în final contrazice modelul teoretic din laboratoarele de acasă.

Senzorii nu mințeau. Procesele chimice complexe nu aveau loc.

Nu s-a sintetizat niciun atom de oxigen, ci o moleculă organică ce nu intra în nicio clasificare de pe Terra.

Sunt fript, mai am doar câteva luni de trăit aici.

Ciudat este că aceste molecule încep să se asambleze în ceva din ce în ce mai complex, care absoarbe tot mai mult metan și devine din ce în ce mai extins.

Bacteriile pe care le-am adus eu funcționează ca un catalizator pentru procese ciudate și tare mă tem

creat o biologie nouă în Univers, care, mai devreme sau mai târziu, va dobândi un afect.

în momentul în care se va percepe pe ea însăși, voi avea fie o mare problemă, fie o mare șansă de a schimba informații cu o altă specie, care va fi, într-un fel, rezultatul muncii mele.

04»

A trecut o săptămână de când am aterizat aici, asta după ceea ce îmi afișează calendarul pământean de pe ecranul ceasului.

M-am obișnuit cu tot ce e în jurul meu și chiar petrec timp îndelungat printre bolovanii spațiali de pe luna asta, ce se laudă a fi a doua ca mărime din sistemul solar, după Ganymede.

Ce frumos arată Saturn, cu inelele sale pe care nu știu ce regizor de acasă a imaginat o cursă de patinaj.

Fac zilnic călătorii din ce în ce mai îndepărtate de bază, aterizez într-un loc oarecare, apoi merg pe jos cât mă țin picioarele.

Nu mai fac economie la nimic, mănânc pe săturate.

Singura mea preocupare este de a alimenta zilnic cu metan experimentele din creuzetele spațiale pe care le patronez.

Au început să emită radiații pe diferite frecvențe, iar aceste radiații mă afectează într-un mod ciudat. Nu mai simt foamea, mănânc extrem de puțin, am o energie ieșită din comun, sunt mai lucid ca oricând fără să dorm.

în câteva zile, moleculele complexe au dobândit capacitatea de a analiza ceea ce există în jurul lor.

La nivel simplu, nu e asta o caracteristică a vieții? Cunoașterea mediului, primul pas către stăpânirea lui de către germenii unei inteligențe nou apărute.

Sunt sigur că nu voi avea timp fizic pentru a urmări evoluția ulterioară a evenimentelor, dar e clar că am perturbat un echilibru primordial.

Q00

Scriu toate aceste rânduri cu o emoție deosebită, stăpânit de o surescitare vecină cu nebunia, asta din cauza unei descoperiri extraordinare.

Am asolizat, ca de obicei, la marginea unui lac pe care-1 cunoșteam foarte bine din explorările mele anterioare și am ieșit în atmosfera deosebită pe care această lume plină de necunoscut mi-o oferea în fiecare zi.

Demult nu mai puteam comunica cu cei de acasă și nici nu mai percepeam semnalul sondei atât de dragi mie.

în starea asta de depresie, am dat peste urmele unor roți la marginea lacului.

Inima mi-a luat-o pur și simplu razna, plămânii mi-au intrat în grevă...

Erau semnele clare ale unei civilizații, nu?

Scriu acum pe consola principală a navei, un fel de cutie neagră cu care erau prevăzute toate aparatele de zbor de pe Pământ.

Halucinantă experiență...

Cine dracu' eram noi și cu ce drept interveneam în viața unei rase suficient de inteligente pentru a ne ignora?

Am decis să opresc toate generatoarele și să las frigul de aici să invadeze baza. In câteva ore, tot ce am transportat eu va fi măcinat de mediul acesta nemilos.

Nu am curajul de a lăsa experimentul să evolueze, aici e casa altcuiva.

Fumez o ultimă țigară și ascult o ultimă melodie, citind câteva fraze din *Adnana.*

Ca și pilotul din acest roman controversat, am încercat să salvez o rasă care nu merită o a doua șansă, doar că eu nu am privilegiul de a mă bucura de afecțiunea unei ființe care stăpânește spațiul și timpul.

E un tip dat dracului, individul ăsta. Oare ce ar face el acum?

îmi vine în minte o glumă pe care o făceam într-o vreme când eram acasă și jucam tenis, răsfățat de căldura unui soare blând.

— Dacă tot dormi pe teren, măcar stinge și lumina!

Asta voi face eu acum. Voi stinge lumina peste un experiment eșuat al unei rase ce, în aroganța ei, se pune mai presus decât forțele Universului.

O ultimă octavă a Tarjei, un ultim nor de fum al unui băiat extraordinar numit Zino Davidoff și o ultimă privire spre regina nemiloasă care mi-a cerut viața pentru privilegiul de a o privi de aproape.

Cu bine...

— Am deschis toate frecventele, domnule. Baza ar tre- bui să fie aproape. Nu am reușit decât acum să calibrăm senzorii. Explozia solară și furtuna ciudată de aici a prăjit toate circuitele. Ne despart câteva sute de kilometri de cel care a avut puterea de a rezista pe planeta asta. In câteva ore vom avea contact vizual cu ce ar trebui să fie prima structură construită de om în sistemul solar. Oare ce naiba s-a întâmplat cu el? E posibil să fi rezistat atâția ani?

• e*

Modulul proiectat special pentru Titan a ieșit din nava imensă și a început căutarea unui om care a avut nebunia de a crede că va descoperi un înger de gheață pe o lume primordială...

Dar omul care iubea iama era demult în dimensiunea particulelor elementare, iar odată cu el a dispărut și visul unei rase de a crea o planetă după chipul și asemănarea casei ei, pentru că nu poți juca rolul lui Dumnezeu fără să plătești prețul suprem...

Praf

de Florin Purluca

"O poveste postapocaliptică scrisă cu o măiestrie desăvâșită!"

"Un personaj de care te îndrăgostești din primele pagini și o atmosferă creată atât de veridic încât simți că ești acolo, în lumea în care praful este atoatestăpânitor!"

piii tânjeau a zăpezi și aroma Crăciunului, iar oamenii mari a gust de concedii și șuncă fiartă. A început să cadă agale, nestingherit de nimeni și nimic, praful cenușiu, moale și sfărâmi- cios, greu deloc și grațios ca puful de gâscă. La început au râs, au chicotit că nu știu care sfânt s-a pus pe grătărit fripturi grase și unsuroase. Dar gluma n-a ținut decât o vreme, pentru că praful cădea - și tot cădea, de nu se mai oprea - inexorabil, învelind lumea într-o plapumă de funingine."

Titlu: *Praf*
Autor: *Florin Purluca*
Nr. pag.: *144*
Colecția Science-Fiction: # *15*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

CUPRINS